

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

Torsdag den 15. august 2002 kl. 16.00

Dagsorden:

- 415/02 Budgetforslag for Københavns Kommune 2003
 - 416/02 Budgetforslag for H:S 2003
 - 417/02 Budgetforslag for HUR 2003
-

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): God aften. Mødet er åbnet.

Velkommen tilbage til arbejdet her i huset efter ferie eller hvad man nu har brugt de forløbne uger og måneder til. Og en særlig velkomst, fordi jeg endnu ikke har haft lejlighed til personligt at hilse på.

Jeg skal for god ordens skyld og af formelle årsager sige, at i 3 sager har jeg været nødt til at træffe beslutning på vegne af Borgerrepræsentationen.

Det drejer sig om en sag fra Uddannelses- og Ungdomsudvalget om etablering af fritids-hjemspladser.

Det drejer sig om en sag om forlængelse af en konstituering, nemlig af direktør Olga Brüniche-Olsen som administrerende direktør i kultur- og fritidsforvaltningen.

Den tredje sag, det har været nødvendigt at træffe beslutning i på forsamlingens vegne, er en sag om en teknisk tillægsbevilling vedrørende den faktuelle omkontering af puljen til EU-formandskabet.

Selv om udvalgene længe har været i gang med at forberede budgetprocessen, så er dette møde startskuddet til den proces i Borgerrepræsentationen, der slutter med, at vi midt i oktober kan godkende kommunens budget for 2003.

For næsten halvdelen af medlemmerne i forsamlingen er det første gang de skal deltage i Borgerrepræsentationens førstebehandling af budgettet. Jeg håber naturligvis, at medlemmerne får en god og spændende oplevelse, og at man føler sig godt rustet til at indgå i debatten med dem, der har prøvet processen tidligere. Jeg tror, man kan inspirere hinanden gensidigt.

Formentlig har budgetordførerne orienteret hinanden grundigt om forløbet af aftenens møde. Det vil være sådan, at efter min forelæggelsestale – som finder sted nede på talerstolen – vil partiernes budgetordførere få ordet i den sædvanlige rækkefølge. Herefter bliver mødet suspenderet til på mandag, hvor debatten fortsætter om eftermiddagen i 1. runde og formentlig også nogle timer derefter med de tilmeldte talere først. Der er på pladserne omdelt tilmeldingsblanketter, som bedes afleveret til sekretariatet senest i morgen kl. 12.00.

Når ordførerrunden er sluttet i aften, er der en uformel sammenkomst i festsalen.

Jeg skal også for god ordens skyld sige, at jeg har modtaget afbud fra Winnie Larsen-Jensen, Peter Skaarup og Majbritt Mamsen.

Dagsordenen for i aften består som bekendt alene af de 3 budgetsager. De 3 sager drøftes under ét, men vil blive sat til afstemning hver for sig på mandag.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

Vi havde en drøftelse i Økonomiudvalget her i tirsdags, om fristerne for fremsættelse af ændringsforslag er hensigtsmæssige, og der har jeg drøftet sagen med sekretariatet, og der er af sekretariatet udarbejdet et notat om mulighederne. Notatet bliver omdelt på alle pladserne, og jeg vil bede om, at man hver især kigger notatet igennem og melder tilbage til budgetordføreren med henblik på, at jeg kan få en melding om, hvorvidt man ønsker fristerne ændret.

Jeg skal høre, om der er bemærkninger til dagsordenen? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet; så er dagsordenen godkendt.

1) BR 415/02. Budgetforslag for Københavns Kommune 2003.

Indstilling om Københavns Kommunes budgetforslag for 2003 samt budgetoverslag for 2004-2006.

(Økonomiudvalget)

Sagen blev behandlet under ét med BR 416/02 og BR 417/02.

2) BR 416/02. Budgetforslag for H:S 2003

Indstilling om budgetforslag for 2003 og flerårige budgetoverslag for Hovedstadens Sygehusfællesskab (H:S).

(Sundheds- og Omsorgsudvalget)

Sagen blev behandlet under ét med BR 415/02 og BR 417/02.

3) BR 417/02. Budgetforslag for HUR 2003

Indstilling om, at Hovedstadens Udviklingsråds budgetforslag 2003 og budgetoverslag 2004-2006 og det heri forudsatte tilskud fra ejerkredsen tages til efterretning.

(Økonomiudvalget)

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det går godt for vores by, København. Vi har fået mange venner, også nye venner. Det siger og skriver i hvert fald de lederskribenter, de journalister, de kommentatorer, der fører ordet i aviserne. Det siger også de københavnere, danskere og turister, vi møder på gader og stræder, og som bidrager til bladenes traditionelle sommerartikler.

Og det skriver anmelderne af de bøger, der udkommer i disse måneder og synger Københavns pris. Hør bare et enkelt af eksemplerne, der stod at læse i Weekendavisen i forsommeren: I løbet af de seneste 15 år er der jo sket det fantastiske med København, at byen er blevet meget mere fantastisk at bo i, at være i, at bevæge sig rundt i.

Det forholder sig simpelt hen sådan, at for hvert af de år er byen blevet bedre. Hvor meget andet i denne rablende vide verden kan man egentlig sige det samme om? At det bare er blevet bedre og bedre år for år? Ikke voldsomt meget, nej.

Det er ikke alene Københavns Kommune, der har skabt den gode udvikling i byen. Regeringerne har hidtil investeret markant i landets hovedstad, både når det gælder institutionsbyggeri og infrastruktur. Det vil den nye regering forhåbentlig blive ved med, selv om der skal tales med lidt større bogstaver for at få den til det nu. Vi har endnu ikke helt set et mønster i regeringens politik i forhold til hovedstaden.

De store investorer har tegnet sig for meget betydelige investeringer. Det vil de forhåbentlig blive ved med, og den næste udfordring er nu at få dem i gang med boligbyggeriet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

Og københavnernes har selv investeret i byen. Trods stigende boligpriser og et boligudbud, som i hvert fald ikke tilgodeser de unge og børnefamilierne tilstrækkeligt, vil de bo i byen og leve med i dens rytme.

Skal man sammenfatte de seneste års udvikling, kan man med god ret sige, at København er blevet en by med overskud, et mentalt overskud, som giver sig udslag i dynamik, optimisme og fascination af livet i den store by, som giver sig udslag i lysten til at investere, hvad enten det er penge eller medleven i byens aktiviteter, og som giver sig udslag i en uforbeholden glæde over at være en del af et attraktivt bysamfund. Og så selvfølgelig i et økonomisk fri rum, som kan aflæses på bundlinjen under budgettets lange kolonner.

Vi skal satse på det overskud, når vi går i gang med at skrive et nyt kapitel af byens historie, det kapitel, der handler om København her i starten af det 21. århundrede. Og vi skal tænke både det mentale og det økonomiske overskud ind, når vi skal skrive den nye historie.

Der er nogle helt grundlæggende ting, som må slås fast, inden vi går i gang med at skrive den nye historie.

For det første skal vi altid huske på, at det er borgernes kommune og ikke kommunens borgere.

Dernæst, at den nye historie på godt og ondt tager afsæt i den kendte historie. Vi kender Københavns styrker, vi kender Københavns svagheder. De er der stadig væk som et vilkår, selv om vi har udviklet styrkerne og søgt at afhjælpe svaghederne.

Og for det tredje har genopretningen af kommunens økonomi naturligvis været en langsigtet indsats, en indsats, vi kan være stolte af. Det giver råderum til investering i fremtiden. Men vi skylder stadig 9 milliarder. Vi står over for store investeringsopgaver i skoler, i trafik, i gymnasier, og der er et stort behov for vedligeholdelse af vores bygninger og for kompetenceudvikling af vores medarbejdere. Nu skal vi også tænke disse indsatsområder ind i en langsigtet strategi.

Jeg vil nævne i slutningen af indledningen af denne del af min mundtlige tale – en meget længere del ligger omdelt eller bliver omdelt på pladserne – også fordi det kan danne overgang til den budgetdiskussion, vi skal tage hul på, at når vi glæder os over et historisk stort råderum i kommunens budget, så skal vi ikke glemme, at det kun udgør en lille delmængde af det store budget. Det udgør mindre end 1/25 af vores budget. Det store budget er – hvis man kan sige det på den måde – i virkeligheden kun lidt sporadisk til diskussion. Den ganske lille del, den strategiske del eller råderummet, er derimod og bliver genstand for formentlig døgnlange forhandlinger, som gerne skal ende med det brede forlig.

Vi skal stadig væk skaffe os et råderum til omprioriteringer. Om vi skal prøve at finde andre måder at finde omstillingsbidraget på og ændre f.eks. i den automatiske demografitilpasning eller finde andre modeller, skal vi diskutere. Men hvis vi fortsat skal være en by med overskud, ja, så skal vi bruge tid og bruge kræfter på at gennemanalysere hele vores husholdningsregnskab for at sikre, at vi har orden i prioriteringerne og at vi satser rigtigt, og at vi yder den service, borgerne efterspørger, til den rigtige pris.

Når vi skal fortælle historien om en by med overskud, er det vigtigt at se på de kapitler, der udgør historien. Skåret helt ned til 3 overordnede temaer, så kunne det være:

- 1) København som storby, København som metropol i Danmark, i Europa og i verden,
- 2) København, en by, hvor rammerne er i orden,
- 3) Og sidst, men ikke mindst: bedre, billigere og lettere adgang til service for københavnernes.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

København er som flere gange sagt blevet en stor by, en metropol, både når vi ser på den mere teoretiske definition, faggeografernes, og når vi ser på byen og dens funktion. De seneste 10 års hektiske udvikling med etableringen af Øresundsregionen og Københavns voksende betydning som lokomotiv både nationalt og regionalt har givet byen en ny rolle.

Det er vigtigt, at vi holder den proces i gang, fordi det giver os en rigere og mere spændende by, men ikke mindst fordi det er nødvendigt i den storbykonkurrence, der udvikler sig i Europa.

Nu skal vi i gang med at planlægge det næste ryk fremad, så udviklingen ikke går i stå. Jeg tror, et af de vigtige værktøjer, også for at prøve at tænke langsigtet i den sammenhæng, er, når vi skal i gang med at tale Kommuneplan 2005, som denne Borgerrepræsentation skal vedtage. Jeg tror, at den helt afgørende udfordring ikke alene i forhold til kommuneplanen, men på så mange andre områder, er at få sammenkædet vores byudvikling med de bløde værdier. Vi skal tænke mere helhedsorienteret på tværs af traditionelle sektorgrænser for i samarbejde med borgerne at udvikle København til en god by at leve i og bruge.

Vi har gennemført nogle sammenligninger, som mange ved, med andre europæiske storbyer. De viser, at vi kan måle os med de stærke byer i Europa. København er en bæredygtig storby med en god balance mellem økonomiske, miljømæssige, menneskelige og sociale udviklingsstræk. København og Danmark som sådan tilbyder borgerne en høj grad af frihed og sikkerhed i hverdagen og er på den måde en harmonisk by i et harmonisk land. Og København har gode udviklingspotentialer, jeg tror i virkeligheden blandt de bedste i Europa.

Jeg tror, det vil blive spændende i det videre arbejde at arbejde med et egentligt ressourceregnskab og tænke det strategisk ind i de planer, vi lægger for byens udvikling.

Vi skal styrke vores position, for i dag tror jeg i virkeligheden, at den vigtigste forudsætning for at få de bedste virksomheder er, at vi har de dygtigste medarbejdere. Adgangen til motiveret og til højt kvalificeret arbejdskraft er og bliver det væsentligste argument for at flytte til Øresundsregionen, og det gælder lige fra dem, der leverer al den daglige service, til superforskerne. I de kommende år risikerer vi at få mangel på kvalificeret arbejdskraft på alle niveauer.

Et tættere samarbejde med byens virksomheder, lærestalter og universiteter er en nøgelfaktor i strategierne for udviklingen af Københavns potentiale. Udviklingen af de menneskelige ressourcer er en grundbetingelse for byens trivsel. Den kan ikke vægtes højt nok, og vi skal være med til at knytte tætte netværk omkring vidensudvikling.

Øresundsregionen er netop fyldt 2 år, hvis man da skal tage broindvielsen som fødselsdag. Vi skal have gang i integrationsprocesserne, vi skal nedbryde barrierer og stimulere til interaktion i regionen. Markedet alene kan ikke holde dampen oppe.

Men vi vil også selv gøre noget ved at forstærke vores samarbejde med Malmø Stad, så vi ud fra en flerårig handlingsplan kan holde gang i integrationen. Alle de flotte ord om regionens samlede styrke og muligheder passer stadig væk. Vi skal bare vise, at vi tror på dem og at vi vil arbejde for dem.

Så tror jeg også, det er vigtigt, at vi i højere grad træder i karakter som landets hovedstad og eneste metropol. Vi har allerede meget frugtbare samarbejder med en række af de større kommuner i Danmark, hvor vi sammenligner nøgletal og tænker sammen, når det gælder udviklingsstrategier, erhvervsudviklingsstrategier. Men vi skal åbne os meget mere mod resten af landet, holde dialogen med landets øvrige kommuner levende, ikke bare når det gælder diskussioner om udligningsordninger eller udflytning af institutioner. Danmark er for alt lille til en øst-vest-konflikt, som i sidste ende skader alle parter.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

Så skal København som sagt være en by, hvor rammerne er i orden. Analyser viser, at med en befolkningstilvækst i Danmark på 180.000 ventes de 90.000 at slå sig ned i hovedstadsregionen. Det er vist klart for enhver, at det er vi i Københavns Kommune overhovedet ikke rustet til.

Alene på boligområdet vil udfordringerne være massive. Jeg vil ikke repetere den boligpolitiske udfordring eller den boligpolitiske handlingsplan, der er vedtaget med et bredt flertal i denne forsamling. Den nye boligpolitik skal skaffe boliger til alle ved nybyggeri og ved nytænkning. Udfordringen er enorm og rummer også helt nye muligheder.

Ud over at få bygget mere end 10.000 boliger, som er en kæmpeopgave i sig selv, bliver den store udfordring at sikre liv og alsidighed i de nye byområder, et liv og en alsidighed, som skabes af de mennesker der bor, arbejder og driver erhverv i områderne. Det er os som kommune, der skal levere forudsætningerne for, at de, der bruger de nye bydele, kan tilføre dem liv og alsidighed.

Her tror jeg, at der er et kæmpe potentiale gemt, et potentiale, der handler om at få tænkt udviklingen af de offentlige og private servicefaciliteter sammen. Det vil være noget nyt, for traditionelt oplever borgerne en stærk adskillelse mellem de private servicefaciliteter og de offentlige. Og uanset om faciliteterne er offentlige eller private, er de lukket inde bag mure og hegn, glas og stål.

Hvad om vi kunne fjerne grænserne mellem de offentlige og private faciliteter, mellem det fælles og private byrum? Hvad om vi i fællesskab kunne åbne faciliteterne mod de fælles byrum? Virksomhedskantiner, som en del af døgnet er cafeer, som alle kan bruge? Skolernes idrætsfaciliteter åbnet for byens borgere, men måske også for virksomhedernes ansatte, før og efter skoletid. Her har vi et grundlag for et partnerskab mellem offentligt/privat samarbejde om liv og alsidighed i de nye byområder, et partnerskab med fælles forpligtelser og til alles gavn.

Borgerne skelner jo ikke mellem sektorer. De forventer af os, at vi kan levere grundlaget for en hel by, både i den store skala og helt ned til det nære miljø i det enkelte kvarter.

Men som sagt, den nye boligpolitik skal skaffe boliger til alle ved nybyggeri og ved nytænkning. Den brede boligpolitiske aftale er et godt afsæt, men jeg synes, vi skal sætte endnu mere kraft, endnu mere handling bag ved politikken, give boligbyggeriet et spark. Det er ikke nok, at vi venter på, at private investorer kommer ud af busken. Derfor vil jeg i de kommende budgetforhandlinger foreslå, at vi afsætter midler til etablering af mindst 500 almene boliger. Det tror jeg vil være et stærkt signal til københavnerne og til omverdenen om, at vi vil og vi kan, også når det gælder boliger, boliger og boliger.

Trafikforholdene i København er en af de andre vigtige rammebetingelser for byens trivsel og udvikling. Den nye trafik- og miljøplan er undervejs og er ved at danne skole for en politisk proces med et bredt samarbejde mellem kommunens forvaltninger og borgerne i noget, man måske kunne kalde en ny arbejdsmetodik.

Før i tiden brugte vi størstedelen af vores ressourcer på beregninger og specialtivrurderinger, som kunne registrere virkeligheden, og først når vi var et godt stykke henne i planlægningen, så brugte vi kræfter på at sende vores plan i høring hos borgerne.

I de seneste år er vi begyndt at vende bøtten lidt. Det er processen om den nye trafik- og miljøplan et godt eksempel på. Inden vi har sat en streg eller skrevet et ord på papiret, så bruger vi tid og ressourcer på at undersøge og lytte til, hvad borgerne oplever af problemer og har af ønsker og ideer.

Det har sådan set allerede givet nogle ganske interessante overraskelser, bl.a. om, hvor

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

nuanceret et syn københavnernes rent faktisk har på byens trafikproblemer. Mon ikke vi her ser et eksempel på en proces, som kan danne grundlag for nye dialogformer, samarbejdsformer og planlægning i København, en planlægning, der vil danne grundlaget for nye måder at udvikle København i samarbejde med københavnernes? Det tror jeg på.

Men med stigende velstand bliver der flere biler i København. Vi ved fra arbejdet med trafikpolitikken, at københavnernes gerne tager cyklen eller bussen på arbejde og nøjes med at starte bilen, når de skal på stranden eller i sommerhuset, forudsat selvfølgelig, at forholdene for den bløde trafik og den kollektive trafik er gode.

Om 2 måneder og 4 dage åbner endelig den første etape af metroen. Her vil københavnernes og de mange andre mennesker, som bruger byen, opleve en nyskabelse af rang. Jeg tror, vi skal være opmærksomme på, hvor stor en ting det er, der sker her den 19. oktober. Og mon ikke åbningen vil rejse et folkekrav om mere metro?

Indtil da skal vi have de forskellige kollektive trafiksystemer i hovedstadsregionen til at spille bedst muligt sammen og fungere så effektivt som muligt. Og så skal vi forholde os til den kendsgerning, at bilen er der, at flere og flere køber bil, og at de bruger den. Alle københavnernes skal kunne komme rundt i byen og ind i byen. Vi skal have et af verdens bedste og mest pålidelige offentlige transportsystemer, høj service i den kollektive trafik, velholdte, veludbyggede cykelstier, fremkommelighed for taxier og biler, og også se på bedre parkeringsmuligheder.

Trafik- og miljøplanen vil, er jeg overbevist om, give sit bud på udfordringer og løsninger, men det er klart, at der skal foretages politiske prioriteringer, når planen foreligger.

Og det er klart, at en løsning af hovedstadens trafikale udfordringer, når nogle af mulighederne f.eks. er nye metrolinjer og nye trafikstyringssystemer, ikke bare er en kommunal opgave. HUR, Hovedstadens Udviklingsråd, er i den forbindelse en nøglefaktor som ansvarlig for en del af planlægningen og driften, men også som formidler af en dialog med staten om formidling og finansiering af disse store infrastrukturinvesteringer.

Den tredje kapiteloverskrift i det, jeg kaldte den nye historie, handler om bedre, billigere og lettere adgang til service for københavnernes. Det er måske ikke det mindst vigtige. Københavns Kommunes servicetilbud til sine borgere er ganske enkelt vores kerneydelse.

Og når jeg indledte min tale med et citat om, hvor glade borgere og gæster er for København, skal vi være opmærksomme på, at de siger »København« og ikke »Københavns Kommune«.

Der er ikke nogen, der er i tvivl om, at vi skal forny og videreudvikle vores velfærdssamfund og vores serviceydelser. Det er et tema, der ligger højt i den politiske debat, uanset om det er på landsplan, regionalt eller lokalt plan.

Ord som individualisme og valgfrihed går igen især i den landspolitiske debat. Der er ikke nogen tvivl om, at vi som borgere og mennesker kræver respekt for vores individuelle rettigheder, og de fleste af os anerkender de pligter, der følger med. Det er o.k. Det er også o.k. at give valgmuligheder, når det gælder offentlig service. Det kan være med til at give større tilfredshed og et godt produkt og en god produktudvikling.

Men vi skal ikke risikere at fravælge fællesskabet, solidaritet, omsorg og medfølelse. Det kan vi hverken holde til som mennesker eller som samfund.

Jeg tror, en af vores fornemste opgaver som politikere er at prioritere. Intet samfund, heller ikke vores kommune, har råd til at tilfredsstille alle behov eller gøre alle valg mulige. Vi har i denne her forsamling som politikere, også når vi nu går i gang med at skære den økonomiske kage til, et stort ansvar, et kæmpemæssigt ansvar for, at de ressourcer, vi har at gøre

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

med, fordeles solidarisk, at der er valgmuligheder, hvor det er muligt. Men også at sørge for, at de, der ikke kan vælge eller vil vælge, og som stoler på et fintmasket offentligt netværk af tilbud, ikke bliver sorteper i valgfrihedens og individualismens spil.

Vi skal ikke omdanne velfærdssamfundet til et stort socialt supermarked.

Vi er nået langt på kort tid, når det gælder om at udvikle vores primære service til byens borgere og brugere, men der er stadig mange ting at tage fat på.

På sundhedsområdet har vi fået styr på en række af de problemer, der var så iøjnefaldende for hjemmeplejen for et par år siden. Nu skal vi have de varige løsninger. Vi skal have effektive strategier til at håndtere de sundhedsmæssige problemer. Kurven er knækket, men københavnernes har en større sygelighed og lavere levealder end landsgennemsnittet.

Vi bruger rigtig mange penge på sygehusene, på HS, Hovedstadens Sygehusfællesskab. Vi har i de senere år tilført ekstra penge til bl.a. nedbringelse af ventetider, kræftbehandling og til udbygning af hjerteområdet.

Jeg synes, at de ansatte i HS gør et godt stykke arbejde og opnår gode resultater trods de svære vilkår. Til næste år er vi villige til at sætte ind med en ekstra indsats for at bøde på statens økonomiske tilbagetrækning fra HS. Vi skal bare huske på, at vi ikke er ene om ansvaret for HS.

Service er ikke bare et spørgsmål om penge, det er det også, men det er også et spørgsmål om at tilpasse servicetilbuddene til det aktuelle behov. Det er et spørgsmål om at finde nye løsninger, det er et spørgsmål om ressourcebevidsthed, om kreativitet.

De senere års diskussion om vores service til borgerne har meget ofte været en diskussion mellem den politisk ansvarlige ledelse og brugerne, ofte ført i pressen. Jeg tror, at vi skal have Københavns Kommunes mange medarbejdere længere frem på banen. Jeg tror på, at det, jeg kaldte den nye historie på serviceområderne, i langt højere grad skal skrives i et tæt samarbejde mellem politisk/administrativ ledelse og medarbejderne.

Det er vigtigt, at vi som politikere er os vores arbejdsgiverrolle bevidst, og at vi løbende viser interesse for vores mange medarbejdere. Vi skal bakke op om og støtte dem med de muligheder, vi har, ved at sende klare signaler, men også ved at øremærke midler til efteruddannelse og kompetenceudvikling.

Jeg tror ikke, at serviceforbedringer kommer alene ved bare at bruge flere penge på serviceydelserne. Jeg tror, at vi skal gøre vores yderste for at få frigjort de mange positive kræfter, der er i vores medarbejdere, lytte til deres beretninger om livet ude i nærkontakten med borgerne og brugerne, til deres forslag om, hvordan man kunne overveje at gøre tingene lidt anderledes og bedre. Og så skal vi kvittere for ideerne og forslagene og det styrkede engagement med ansvar, efteruddannelse og kompetenceudvikling. Der er en række af vores primære serviceområder, der skal tænkes ind, når vi skal fastlægge prioriteterne for det kommende års budget.

Der skal være gode tilbud til københavnernes i hele livsforløbet. Byens unge er en af byens virkelig værdifulde ressourcer, og i og med at der er så mange unge i vores by, kan vi også med god ret sige, at også på det område er København en by med et overskud.

Det stiller krav at være en ung by. Vi skal se på vores folkeskole, vores gymnasieområde. Ressourcerne skal optimeres i folkeskolen, hvor vi trods højere udgifter pr. elev end landsgennemsnittet har højere klassekvotienter, færre timer og flere elever pr. lærer. Vi skal sikre os, at der er skarp politisk fokus på, hvad vi reelt får for pengene.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

Vi har udbygget og renoveret skoler for over 1 milliard siden 1998, og i de kommende år er der afsat yderligere op imod 1 milliard, mellem 3/4 og en hel milliard. Det er en enorm satsning, som også giver os flere nye skoler, 5-6 måske endda.

Vi skal fortsætte udviklingen af it-anvendelsen i folkeskolen og i de videregående uddannelsesforløb. Vi skal bringe it-satsningen i uddannelsessystemet i samspil med den overordnede e-strategi for alle byens borgere.

På idrætsområdet har vi åbenlyse udfordringer at tage fat på. Vi har på den ene side for få unge, der dyrker sport, og for mange voksne, der falder fra, og vi har på den anden side for få, for små og forældede idrætsanlæg. Vi har for dårlige vilkår for de dygtigste sportsudøvere, der tit må flytte eller give op. Jeg tror, at med blot en anelse fantasi, vilje og samarbejdsvilje kan vi forbedre vilkårene for idrætten i København.

Vi er en storby, og vi skal have idræts tilbud, der passer sig for en storby, og vi skal have tilbud til motionisten, til foreningsidrætten og til eliten. Jeg tror, en aktiv idrætspolitik kræver både friske øjne og flere penge. Vi bliver nødt til at finde de nødvendige ressourcer til den nødvendige genopretning af anlæg. Derfor vil jeg i de kommende budgetforhandlinger sætte et idrætspolitisk handlingsprogram højt på dagsordenen.

Der er mange ønsker på kulturområdet, vel i sig selv et udtryk for en by med overskud. Et af de mere ambitiøse er et nyt hovedbibliotek, det er en stor sag, som jeg er sikker på, at vi kommer til at høre mere om i de kommende år. Skal vi være en by, der kan hævde sig i verdenssamfundet, så er et velfungerende biblioteksvæsen en hjørnesten. Københavns Hovedbibliotek er en perle i en ikke særlig prangende indfatning.

Vi skal tænke langt og fremsynet, når vi skal afsøge mulighederne for at give københavnere et godt bibliotek i en tidssvarende og rimelig fremtidssikret biblioteksbygning. Og igen skal vi se, om der er muligheder i et partnerskab, hvor vi løser opgaverne i samarbejde og samspil mellem kommune og private parter, måske i et projekt Byens Hus.

Børnefamilierne er en anden af Københavns vigtige ressourcer. Vi ved fra arbejdet med den nye boligpolitik, at børnepasningstilbuddene er en af nøglefaktorerne, når man skal bestemme sig for, om man vil flytte til København, eller om man vil blive boende, når man har stiftet familie. Vi har etableret 3.157 nye daginstitutionspladser, og der er afsat 162 mill. kroner til udbygning i 2003.

I det hele taget skal vi tænke ud over sektorgrænserne, når vi skal formulere, og det tror jeg, vi skal, en københavnsk familiepolitik. Det er ikke kun boliger og daginstitutioner, det handler om. Det er også samspillet med kultur- og idrætsområdet, satsning på både et blåt og et grønt København, som giver gode opvækstmuligheder.

Her tror jeg, det er afgørende, og måske især hvor vi har luft, som vi har, at vi ikke glemmer de udsatte grupper, som også er en del af København, f.eks. de handicappede.

På ældreområdet er situationen stadig væk sådan, at antallet af ældre falder kraftigere end i resten af landet. Der er et fald i udgifterne på ældreområdet på 1 pct., men antallet af ældre falder med 10 pct.

Ventetidsgarantien på 4 uger på en plejebolig skulle gerne snart blive en realitet, ikke mindst takket være nye plejeboligbyggerier. Det skulle sammen med den langt større stabilitet på hjemmehjælpsområdet være med til at give den tryghed, som er så vigtig.

København er en storby og en mangfoldig storby. Hver tredje indvander i Danmark bor i Københavns Kommune. Det stiller særlige krav til den integrationsindsats, som er en del af vores opgaveløsning. Vi skal tilpasse vores serviceydelser, så de tager hensyn til flygtninge og indvandreres særlige forudsætninger og behov.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

Den redegørelse for integrationsområdet, som Det Rådgivende Integrationsudvalg for første gang afleverer til Borgerrepræsentationen her i efteråret, tror jeg vil give os et godt afsæt for denne vigtige opgave. Vi vil nemlig nå en målsætning om, at København skal være blandt de bedste 10 kommuner i landet, når det gælder om at få indvandrere i uddannelse eller arbejde.

Der er nogle enkelte temaer på det, man kunne kalde vores arbejdsplan, som jeg lige vil berøre, inden jeg slutter denne del af denne korte tale.

Det ene er arbejdet med at udvikle og stimulere nye demokrati- og dialogformer i byen. Det arbejde er jo forankret i et særligt udvalg, vi har nedsat, et udvalg, som jo kommer til at træde i karakter her i løbet af efteråret med en række dialogmøder mellem borgere og politikere.

Men spørgsmålet har alligevel ligget lidt i forbindelse med flere temaer i talen, fordi i forbindelse med de store og de strategiske projekter har vi valgt nye veje i dialogen med borgerne. Både når det gælder den fysiske planlægning, når det gælder trafik- og miljøplanlægning og de andre sektorplanopgaver, har vi draget københavnernes med ind i processen fra starten. Og jeg tror, at specielt erfaringerne fra trafik- og miljøplanlægningen, dialogprojektet om fremtidens ældreomsorg og borgermøderne om lokalplanerne er særdeles gode.

Jeg hælder mere og mere til den opfattelse, at der ikke er ét svar på ønsket om dialog og nærdemokrati, men flere svar, som afhænger af, hvad vi har på dagsordenen og hvor i byen vi befinder os. Men måske er det sådan, at vi ikke i arbejdet med nærdemokrati og serviceudvikling alene skal se på strukturen, men også skal se på kulturen. Jeg tror, der bliver et godt og sundt grundlag for en debat om de her spørgsmål.

Så er der et emne, som jeg bare lige vil tangere her meget kort. Det er hensigtsmæssigheden i den måde, vi i Københavns Kommune løser opgaverne på. Er det noget, københavnernes ønsker, den måde vi har gjort det på, indrettet os på, kan forstå og tror på som den bedste måde at forvalte kommunen på, eller er det, som det er, fordi det er et ønske hos os politikere eller i apparatet?

Jeg tror ikke på, vi bare skal løbe med på sådan en agurketidsdiskussion om opgavernes fordeling i det kommunale system. Men vi skylder jo os selv og ikke mindst byens borgere at evaluere den måde, vi løser de mange opgaver på, på den bedste og mest hensigtsmæssige måde.

Det er klart, at enhver opgavefordeling har en række svage punkter, også den, vi har nu. Derfor er det en stor udfordring at samtænke og samordne vores aktiviteter og også ressourceanvendelse. Det er en stor udfordring at sikre synergi mellem de forskellige politikområder. Vi risikerer, at vores tilbud til københavnernes bliver svære at hitte rundt i.

I afdækningen af mulighederne for at få lavet et samlet, entydigt informations- og servicetilbud til borgerne, viste det sig, at de i forvejen kan besøge bibliotekerne, som har en udstrakt vejledningsfunktion, de kan gå i Københavner Information på Rådhuspladsen, i en Sund By-butik i bydelen, i et af sundhedsforvaltningens visitationskontorer, for ikke at nævne familie- og arbejdsmarkedsforvaltningens nye og udbyggede lokalcentre, bygge- og teknikforvaltningens Planbutik eller de Agenda 21-centre, som nu er på vej.

Er det overskueligt, og er det kommunikation og service på modtagerens betingelser?

Vi har nu fungeret med den nye styreform i København i næsten fem år. Der er tre år til næste valg. Jeg synes, vi i forbindelse med forhandlingerne og efterfølgende bør tage spørgsmålet – ikke for at afgøre det her og nu – om vores organisering og opgaveløsning op til vur-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

dering. Vi behøver ikke at starte forfra. Det gør ikke noget, man en gang imellem tænker forfra.

Jeg glæder mig til efter det her at høre budgetordførernes indlæg. Jeg glæder mig til at høre de mange bud på, hvordan vi udnytter de muligheder, vi har for at sikre København som en by med overskud, og glæder mig naturligvis til de kommende forhandlinger med partierne om budgettet.

Jeg tror, det er første gang i mange år, vi har haft en mulighed for at tænke strategisk, langsigtet og handle på baggrund af en bedre økonomi og sikre, at vi får lagt lidt længere linjer ud.

Så vil jeg slutte med et citat af en af verdens mest citerede mænd, nemlig den amerikanske baseballspiller og lomme filosof Yogi Berra. Hans måske lidt utilsigtede visdomsord citeres af høj og lav og nu også af mig. Der var en særlig lejlighed, hvor han skulle takke sine venner for en god indsats, og de ord, der kom ud af Yogi Berras mund, var:

»Jeg vil gerne takke alle, der har gjort denne aften nødvendig«.

Lars Engberg (A): Det er markant og påfaldende, Københavns økonomi strutter af sundhed. Det er svært at holde begejstringen tilbage, selv om vi bliver nødt til det. Ikke for ingenting bor vi i jantelovens fædreland, og vi skal jo også tænke på eventuelle kommende ændringer af udligningsordningen.

Men hvorfor er det gået så godt? Hvad er det, der har skabt denne udvikling, og hvorfor er vi i denne gunstige situation? Og hvorfor går det så godt i København, mens alle andre kommuner har store problemer, skal spare, sætte skatten op osv.?

Lad os bare være ærlige og sige, at en del af den gode økonomi er engangsforeteelser, det er et sammentræf af heldige omstændigheder. Men så alligevel, i gamle dage, for mere end 7-8 år siden, ville også en gunstig engangsøkonomi være brugt til at dække huller i den nødvendige service. Det behøver vi ikke i dag. Vi kan tillade os i dag at bruge engangsindtægter til det, de bør bruges til, nemlig til engangsforbrøge. Når vi kan det, skyldes det, at Københavns økonomi i bund og grund er sund. Og hvordan er det kommet dertil?

Jeg skal i denne sammenhæng se helt bort fra almindelig partimæssig selvhævdelse i retning af, at det er Socialdemokratiet, der har stået i spidsen for kommunen og for kommunens økonomi, så det er vores skyld og fortjeneste osv., osv. Lad mig i stedet strække hånden ud og sige, at vi er mange, der har skylden og æren.

Oppositionen har gennem årene i bemærkelsesværdig lille grad været betonagtig, men har tværtimod i store træk udvist ansvarlighed og vilje til at erkende de økonomiske realiteter. Når jeg taler om opposition, er det naturligvis over årene skiftende partier, for mange partier har på skift været inde eller ude af budgetaftaler og budgetforlig, men ansvarligheden har igen stort set været til stede i begge roller.

Lad mig nævne tre nøgleord eller tre forhold, der kan belyse årsagerne til den helt markante forskel mellem København og stort set resten af landets kommuner: Økonomisk påpasselighed som det ene, regeringernes forhold til København, og som det tredje et forhold, som jeg med et noget forslidt udtryk vil kalde omstillingsparathed. Men først om den økonomiske påpasselighed.

I 1989-90 bredte erkendelsen sig, at København ikke kunne blive ved med at stifte gæld og bruge de lånte penge til drift og service. Selv om nogle af lånene var både rente- og afdragsfri, så tog det alligevel nogle år, inden det var muligt at undgå at bruge lånte penge til dagligt forbrug. Og selv da det blev muligt, skulle vi sørge for at nedbringe gælden.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

At det var klog politik, fremgår allerede af, at i dag betyder gældsnedbringelsen siden midten af 1990'erne, at vi har sparet renteudgifter for årligt mere end 300 mill. kr., så nu har vi rum til at tale ikke alene om at nedbringe pengegælden, men også om at nedbringe vedligeholdelsesgælden.

Påpasseligheden har også omfattet en bevidsthed om, at vi skal bygge kassen op, så den nu er absolut pæn, også sammenlignet med andre kommuner.

Så har påpasseligheden også indebåret, at vi har tilstræbt balance mellem på den ene side ønsket om så hurtigt som muligt at genopbygge økonomien, afvikle gæld, bygge kassen op, sikre balance i kommunens økonomi osv., og på den anden side ønsket om at forbedre og genoprette servicen over for borgerne og sikre en rimelig skatteprocent, helst i den billige halvdel blandt landets kommuner. Det har været en balance.

Vi kunne have valgt at lege Rumænien, og i kølvandet på erkendelsen af de store økonomiske problemer tilbage i 1989-90 kunne vi have indledt en veritabel hestekur med risiko for den totale forarmning og kollaps, inden kuren var gennemført. Det var ikke den vej, vi fulgte. I stedet tog vi fat på det lange, seje træk, hvor genopretningen hen imod den økonomiske balance har gået hånd i hånd med afgørende forbedringer i kommunens ydelser og med kun små skattestigninger.

Resultatet ser vi nu: En sund økonomi, hvor der stadig er meget, der skal gøres, men hvor der alligevel er rum til en skattesækning som et signal og som en opmuntring til københavnere. De smalle kår i 1990'erne har ikke været forgæves.

Når vi taler om de skiftende regerings forhold til København, så skal vi igen tilbage til 1989-90. På det tidspunkt startede den daværende VKR-regering de første spæde forsøg på at formulere en hovedstadspolitik. Det blev synliggjort i regeringens Landsplanredegørelse fra 1990 og ved en generaldebat i Folketinget i marts 1990.

For første gang siden begyndelsen af 1970'erne indså den daværende borgerlige regering, at en ligelig udvikling af landet ikke kun kan opnås ved at omfordele den eksisterende lagkage, altså tage fra øst og give til vest, som man hidtil havde gjort. En udvikling, der vil komme både øst og vest til gode, kan også nås ved at satse på hovedstaden og lade den være drivkraft og lokomotiv for en udvikling, der betyder, at lagkagen bliver større.

Igen er det det lange, seje træk, der er afgørende for, at Schlüterregeringens hovedstadspolitik blev fulgt op af Nyrupregeringerne siden 1993 med alle de massive investeringer, som vi kender: Øresundsforbindelse, metro, kulturinvesteringer osv. Og de offentlige investeringer gav så gode resultater, at de blev fulgt op af private investeringer, Operahuset f.eks.

Lad mig om den nuværende regering nøjes med at sige, at den endnu har til gode at vise, at den har en hovedstadspolitik. Noget tyder på, at den nuværende regering lider under samme fejlsluttelse som regeringerne op til 1989, nemlig at lagkagen har en bestemt og uforanderlig størrelse, så større lighed kun kan nås ved at tage fra nogle og give til andre.

En del af den tidligere regerings hovedstadspolitik var, at man bidrog til det eksperiment, som HS var og er. Den torpedo, som den daværende regering smed ind i den amtskommunale struktur i form af HS, har været længe om at udløses, men ligger jo, selv om nogle ikke kan lide at sige det, bag ved de aktuelle overvejelser om, at amtskommunerne er for små til at varetage sygehusopgaven tilfredsstillende.

Jeg ser i denne sammenhæng, ikke specielt HS, bort fra den hjælp, som København også har fået fra de gunstige konjunkturer på landsplan, for disse konjunkturer har hele landet jo haft, så det forklarer ikke, hvorfor Københavns Kommunes økonomi er så meget bedre end resten af landets.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

Det tredje forhold, jeg nævnte, var omstillingsparathed som en årsag til de gode tider. Det er et modeord, ja, og måske heller ikke det rigtige ord for det, jeg vil sige. Men der er nu engang himmelvid forskel på København nu og for 12-13 år siden, så omstilling har der været. Jeg vil gerne nævne nogle eksempler.

I efterhånden nogle år har kommunens forvaltninger skullet spare et beløb, der oprindeligt svarede til 2 pct. af lønsummen. Hvorfor bliver vi ved, nu hvor det ikke længere er nødvendigt? Jo, omstilling er jo altid nødvendig, ellers sander systemerne til. Kan nogen nævne en mere effektiv og samtidig skånsom metode til at sikre, at systemerne, de store forvaltninger med udvalgene i spidsen, tænker i baner af en omstilling? Hvordan skal man ellers sikre, at budgetprocessen ikke kun drejer sig om at fordele et overskud, men også rummer overvejelser om, hvorvidt det store budget, de 24/25, som overborgmesteren talte om, de nuværende aktiviteter, nu også er fornuftige, eller om tingene kan gøres anderledes, måske endda bedre? Kan nogen anviser en bedre metode til at sikre det?

Alle partier – næsten – har vist ansvarlighed og indsigt, også selv om det enkelte udvalg, når man står midt i situationen, hvor man skal finde besparelserne, kan vande sig. Det er så i øvrigt en metode til omstilling, som staten efterfølgende har taget til sig ved finansloven.

Med i dette billede af omstillingsparathed hører også partiernes – over en bred kam og med vekslende styrke, men alligevel – vilje til at bidrage til et fornuftigt samarbejde, et fælles ansvar for den store virksomhed, som kommunen også er, et fælles ansvar for at genoprette økonomien og værne om påpasseligheden af hensyn til byens borgere.

Bevares, der er da forskelle mellem partierne, men det, der er fælles, vejer tungere end det, der skiller. Selv om der både er partimæssige forskelle og forskellige snævre sektormæssige egeninteresser, så er billedet alligevel, også udadtil, at partierne og kommunens afdelinger står sammen om den fælles opgave at få bragt den kommunale skude flot igen, også nu, hvor det er lykkedes.

Jeg vil også godt i denne sammenhæng nævne det store personale, de mange ansatte og deres organisationer. Omstilling skal jo føres ud i livet, og det kan ikke lade sig gøre uden et personale, der er omstillingsparat. Mange forhold har virket ind, og selv om processen omkring kommunens værdigrundlag kan virke temmelig abstrakt og fjernt fra virkeligheden, så skal man ikke underkende betydningen af processen omkring tilblivelsen af værdigrundlaget.

De dage er forbi, hvor den almindelige opfattelse var rigtig, nemlig at »kommunalt« er lig med »bureaukratisk og langsomt«. Opfattelsen findes stadig væk, men nu er den meget mindre rigtig.

Der kan nævnes flere forhold, der forklarer, hvorfor København har så meget bedre økonomi end resten af landet, men lad det være nok med de tre her nævnte.

Jeg synes, det er påfaldende, at grunden til den gode økonomi mestendels blev lagt for 12-13 år siden, og det er påfaldende, at succesen skyldes en vedholdenhed hele vejen op gennem 1990'erne om den lagte kurs.

Overskrifterne for Socialdemokratiets linje i de kommende budgetforhandlinger vil ligge i forlængelse af denne kurs i 1990'erne: Vi ønsker omstilling og fornyelse under iagttagelse af økonomisk påpasselighed. Så for os vil det være væsentligt, at engangsindtægter bruges til engangsinvesteringer, der ikke medfører forøgede varige driftsudgifter. Det sætter nogle rammer, men det giver også gode muligheder for at indhente et efterslæb og nedbringe gælden, både pengegælden og andre former for gæld.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

Det gælder ikke mindst på skoleområdet, hvor efterslæbet er næsten uhyggelig stort. Overskrifterne på dette område er modernisering, mere skole for pengene og endelig spørgsmålet om et nyt gymnasium.

Vi tror, at ideen med lektiecafeer er et godt forslag, og vi vil gerne fremme det. Også flere penge til undervisningsmaterialer i bred forstand er nødvendige. Netop undervisningsmaterialer har vi tilgodeset også de foregående år, men der er et stykke vej igen, inden vi kan tillade os at føre kontoen for undervisningsmidler ned på et niveau, der svarer til den almindelige nedslidning.

Vi har også et ønske om at bringe et almindeligt koloniophold op på 5 dage.

Og så er der spørgsmålet om et nyt gymnasium. Behovet for det er der ikke lige nu, men vi ved, at det vil der være om ganske få år, og spørgsmålet er, om vi ikke skulle benytte den gunstige økonomiske situation netop nu til at tage hul på det projekt, sådan at planlægningen kan foregå ordentligt og fornuftigt. Det er dyrt, men behovet for et nyt gymnasium er uafviseligt og forudsigeligt.

Et andet område med uafviselige behov er vedligeholdelsen af kommunens ejendomme. Som på flere andre områder har manglende vedligeholdelse af ejendommene ført til efterslæb og værdiforringelse. Det er på tide, at turen nu kommer til dette måske ikke allermest iøjnespringende område af kommunens virksomhed. Vi vil også gerne se på, om en bedre organisering af området kan medføre, at vi får mere for pengene. Under alle omstændigheder er det vigtigt, at vi sikrer, at vedligeholdelsen tager først fat dér, hvor behovet er størst.

Den Socialdemokratiske Gruppe har gennem flere år skubbet aktivt på for at forøge midlerne til vedligeholdelse og nybyggeri af idrætsanlæg. I år vil ikke være nogen undtagelse. Et forslag om en idrætsefterskole er en god idé, som vi gerne vil støtte.

Flere andre projekter kunne nævnes, foruden naturligvis et stadigt efterslæb, når det drejer sig om de nuværende idrætsanlægs vedligeholdelsesstandard. Hvis nogle af anlæggene kan indgå i partnerskabsaftaler, hvor fonde og erhvervsliv og andre bidrager til et fælles projekt, så er vi naturligvis meget positive.

Beskæftigelsen er god i København, men den er ikke ligeligt fordelt. I Socialdemokratiet vil vi derfor gerne være med til at tilgodese særlige grupper, der har en mere end gennemsnitlig høj arbejdsløshed, f.eks. indvandrere. Et middel hertil kunne være brug af ansættelse af denne og andre grupper på kommunale arbejdspladser.

Også andre udsatte grupper, handicappede, psykisk syge, misbrugere og husvilde har hjælp behov, selv om der er gjort meget de senere år. Eksempelvis når det drejer sig om psykisk syge er der et stort og stadig, trods ihærdig indsats gennem flere år, udækket behov for bomuligheder og vedligeholdelse af institutioner.

På ældreområdet er vi forpligtet af målsætningen om 4 ugers plejehjemsgaranti. Det er ikke, fordi vi har lange ventetider i København sammenlignet med de fleste andre kommuner, men vi kan gøre det bedre endnu.

Også døgngenoptræningspladser står på Socialdemokraternes ønskeseddel til afløsning af de nedlagte venteafdelinger på sygehusene, men med en anderledes vægt i de her døgngenoptræningspladser på den nødvendige genoptræning efter et hospitalsophold, som hospitalerne nok er mindre egnede til.

Og så er der trods omfattende modernisering af ganske mange plejehjem stadig en del, der slet ikke er blevet moderniseret.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

Arbejdet med en ny trafik- og miljøplan er startet. En del af den problemstilling er den støj, som tusindvis af københavnske boliger er udsat for i en grad, så det er sundhedsskadeligt. Det spørgsmål vil vi gerne være med til at sætte på dagsordenen.

Det ligger lige for, at vedligeholdelse ikke kun er vedligeholdelse af bygninger og anlæg, men også vedligeholdelse af de værdier, der er lagt ned i veje, cykelstier, fortove og pladser, og det vil vi også gerne være med til at gøre noget ved.

Lad mig slutte med nogle bemærkninger om boligbyggeriet.

Det er jo en almindelig erkendelse, at hvis den positive udvikling i København på lang sigt skal bide sig fast og være robust over for udsving i konjunkturerne, så er det livsnødvendigt, at København får bygget flere boliger, ikke alene af den nævnte grund, men også fordi boligbyggeriet i de seneste år langt fra har kunnet holde trit med tilflytningen, sådan at københavnernes gennemsnitlige boligforbrug faktisk er faldet. Vi klumper os sammen for tiden.

Så ingen tvivl om, at der skal bygges boliger i København, og med den lejlighedsfordeling vi har, med stadig næsten hver anden bolig på 1 eller 2 værelser, er det indlysende, at hovedvægten i byggeriet må ligge på at bygge større lejligheder, familieboliger. Der er jo heller ingen grund til, at vi ikke skal gøre, hvad vi kan, for at undgå at jage de unge ud af byen, så snart de stifter familie.

Med den boligaftale, som et flertal her i salen har vedtaget, er der taget hul på denne problemstilling, både hvad angår familieboliger og boliger til unge. Men er det nok? Socialdemokratiet vil gerne påbegynde drøftelsen af, om vi ikke skulle give boligbyggeriet i København et ordentligt skub fremad i forbindelse med dette budget. Vi har stadig byggegrunde i København, også byggegrunde med attraktive beliggenheder. Netop med sigte på de unge familier bør vi bygge sådan, at boligerne er til at betale. For Socialdemokratiet vil det være et ønske, at så mange af de nye boliger som muligt bliver almene boliger.

Vi ser frem til at drøfte denne problemstilling såvel som de øvrige dele af budgettet med de øvrige partier. Vi stiler mod at indgå budgetaftaler eller budgetforlig. Det mener vi er bedst for byen, og intet er jo godt nok for københavnernes.

Borgmester Søren Pind: Det er naturligt ved det første budgetår kort at berøre det forudgående valg. Hvad var valgets strømpil? Stemningen i København var klar, byen var kun 15.000 stemmer fra et systemskifte. Vi er nu tættere end nogen sinde før på at få brudt den venstreorienterede dominans over byen København.

Valget afslørede også, at SF's snak om et nyt styre var snak. Bo Asmus Kjeldgaards løfter holdt lige indtil valgaftenen kl. 20, så blev der forhandlet med Socialdemokratiet, og Jens Kramer var sikker overborgmesterkandidat også for SF. Det vil blive husket til næste valg. SF's snak om forandring var ikke andet end luftsteg og vindfrikadeller.

Alt det betyder, at det næste valg i det mindste vil kunne foregå i en ærlig atmosfære. SF vil ikke kunne markere sig som det tredje alternativ. Handlingerne viser i al deres kynisme noget andet.

Men nu er der jo lang tid til næste valg, og i mellemtiden skal tingene jo fungere. Vi vil i Venstre søge at leve op til den tillid, vælgerne viste os ved næsten at fordoble vores parti, ved at befæste vores position som det næststørste i Borgerrepræsentationen og det naturlige udgangspunkt for oppositionen til overborgmesteren.

Vi vil søge indflydelse. Vi har set, at når budgetforligene sker hen over midten, så går det godt for byen. Når de sker uden den stabiliserende faktor, så går det skidt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

Vi vil derfor opfordre overborgmesteren til et bredt samarbejde hen over midten. Han sidder nu på 14. år. Der er ingen grund til, at de eventuelle 17, der bliver ham til del, skal skabe et eftermæle af en mand, der koncentrerede sin magt om venstrefløjen, fordi han var skræmt ved udsigten til et valg, der først finder sted om 3½ år, at hans ry blev værre end forgængerens, fordi han i afmægtig vrede mod vælgernes dom tilsidesatte den sunde fornuft, at magtbrynden blev kendetegnende for de sidste år.

Det får mig naturligt til at vende mig til spørgsmålet om visionen for byen. Hvad er egentlig det kommunale Danmarks fremmeste repræsentants, nemlig Københavns overborgmester, vision, hvor skal København bevæge sig hen? Er der mere end det, jeg spurgte om sidste år: Udsigten fra kranerne og hullet til metroen? Hvad er byens målsætning? Hvad er byens identitet? Er der andre og flere svar i Socialdemokratiet end dag til dag-håndtering skiftende fra panik til passivitet over ligegyldighed til larmeri?

Jeg fik et fingerpeg forleden i Politiken. Som svar på Venstres udspil om Hovedstadens Sygehusfællesskab, som jeg senere skal vende tilbage til, svarede overborgmesteren: Jeg vil til enhver tid de syge det bedre end Søren Pind – siger og skriver.

Det er så det, borgerne i København får at vide, og det er utrolig sigende. Intet konkret, ingen vision, ingen angivelse af retningen for byen, men et tomt og meningsløst udtryk om, at alt det, Søren Pind siger, det er nu meget godt, men lige meget hvad, så doubler vi i Socialdemokratiet. Det er så fattigt som noget. Og det ender med at blive partiets fald, mangelen på vision er så åbenlys, og derfor må man i stedet kaste sig over tåbeligheder, politik uden sammenhæng, krisestyring den ene dag, karaktermord den næste.

Tag nu HS og sundheden. For det første: Hvordan vil Socialdemokratiet fjerne ventelisterne i København? For det andet: Hvor længe mener overborgmesteren, at ældre mennesker skal ligge på gangene? For det tredje: Hvordan vil Socialdemokratiet styrke indsatsen for de psykisk syge? For det fjerde: Hvordan vil overborgmesteren styrke kontakten til netværksarbejdet omkring svært syge og døende? For det femte: Hvordan vil Socialdemokratiet bekæmpe ensomheden i København som et socialt, men også sygdomsmæssigt problem?

Hvornår vil byens ledende parti på det økonomiske overskuds skuldre, som er skabt af budgetforligene over midten i 1998 og 1999, løse disse problemer? Hvilken dato vil overborgmesteren sætte som sit succeskriterium? Hvor mange år skal HS have en socialdemokratisk formand, før problemerne løses? Hvad er Socialdemokratiets bud på en ny struktur?

Venstre har fremlagt sin vision. Vi mener i langt højere grad, at vores sundhedsvæsen skal indrettes på patientens præmisser og ikke på systemets. Vi skal være kunder i en forretning, ikke forstyrrende elementer i en offentligt betalt maskine, hvis formål er diffust, men naturligvis fastholde det offentlige ansvar for betalingen.

Hvad angår forholdene for de psykisk syge, har vi stået forrest i kampen for at gennemføre forbedringer, der konstant er blevet forsinket af byens ledende parti. De forslag ser vi frem til at drøfte under de kommende forhandlinger.

Et blik på boligpolitikken afslører lige så stor rådvildhed. Igen i år ser vi unge stå uden tag over hovedet. Venstre har foreslået, at vi reserverer 10-15 pct. af den almene boligmasse til disse unge. Det forslag vil vi genfremsætte. Vi nærer i den forbindelse store håb til det boligoplæg, som regeringen fremlægger meget snart. Men hvad er Socialdemokratiets bud?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

Og hvad nu, når byfornyelsens tempo sættes ned? Er det ikke en tanke værd at bruge noget af det økonomiske råderum, kommunen har, til at sikre, at der ikke sker en forsinkelse? Når kommunen til sin rådighed ekstraordinært har 1,2 milliarder, ja så bør det i hvert fald indgå i vores overvejelser.

Det er tydeligt at mærke, at debatten om miljøet i Borgerrepræsentationen ikke er, hvad den har været. Hvorfor ved jeg ikke. Måske skyldes det, som overborgmesteren og jeg er enige om, at luften er renere end nogensinde før. Måske skyldes det, at vi nu kan bade i havnen og dermed får indtryk af, at byens vand er renere end nogen sinde før. Alt det er rigtigt.

Men der er ting, som vi som kommune ikke tager alvorligt nok. Bevares, venstrefløjten og andre har talt og talt, men stillet forslag og gjort noget? – Nej.

Jeg tænker her på spørgsmålet om de små partikler fra udstødningen, som ingen aner om er farlige eller ej. Venstre vil derfor i forbindelse med budgetforhandlingerne foreslå, at byen selv gennemfører en videnskabelig undersøgelse af disse forhold. Jeg vil ikke lægge mig fast på et beløb, men er ikke bleg for f.eks. at bruge 25 mill. på denne sag. Vi skal have videnskabelig klarhed over, om det, der foregår på vores gader, er farligt eller ej, og det skal gå stærkt.

Jeg mener, vi skal bruge Københavns Universitet eller en anden relevant uafhængig forskningsinstitution til at gennemføre en sådan undersøgelse, ikke fanatikere i NOAH eller andre lignende organisationer.

Allerede nu vil jeg gerne slå fast, at skulle undersøgelsen dokumentere en fare for helbredet, ja så skal disse køretøjer forbydes i byen. Vi agter med andre ord efter en overgangsperiode at standse sundhedsfaren fra disse udledninger. Vi er åbenlyst inspireret af den californiske beslutning om krav til bilers brændstofforbrug. Og vi mener ikke, der skal løbes nogen videnskabeligt dokumenteret risiko med københavnernes helbred. Vi ved jo alle sammen, at middlevealderen er lavest i København.

Hvad angår byens fysiske miljø, efterlyser jeg en klar udmelding fra flertalspartierne. Der er et påtrængende behov for økonomisk tilførelse med henblik på at gøre byen yderligere ren, udlicitering kan godt intensiveres, men desværre ikke meget mere. Skal vi leve op til det niveau, som Bygge- og Teknikudvalget selv har fastlagt, skal der tilføres i omegnen af 10 mio. kroner. Jeg håber, det er et synspunkt, der vil blive mødt med lige så stor vilje, som tilkendegivelserne i Bygge- og Teknikudvalget har været udtryk for.

Jeg kunne samtidig tænke mig, at man i denne forbindelse gennemførte diverse aktiveringsprojekter, projekter, der har til hensigt at aktivere folk med henblik på at gøre byen renere og pænere. Og ja: Et nej til medvirken skal naturligvis medføre, at kontanthjælpen bortfalder.

Socialdemokratiet har imod den politik, man stemmer for i Borgerrepræsentationen, flere gange påstået, at man er arg modstander af hærværksgraffiti. Jeg vil bede partiet dokumentere det i budgettet og stemme for en yderligere forhøjelse af antigrafittipuljen på i alt 2-3 mio. kr. Denne dokumenterede succes bør udvides til flere bydele og mere offentligt vejareal. Lad os se, om der ligger handling bag alle de fagre ord.

Også på børnepasningen er der brug for nytænkning. Regeringen har nu åbnet op for det helt naturlige, at kommuner får mulighed for at lade det offentlige ressourcer til børnepasning være prioriteret af det enkelte menneskes behov. De, der med andre ord selv har mulighed for at passe deres børn, må stå bagest i køen i forhold til dem, der er på arbejdsmarkedet.

Venstre ønsker at inddrage dette spørgsmål i budgetforhandlingerne. Vi ønsker en vedtagelse, hvor de, der yder en ekstra indsats og er aktive på arbejdsmarkedet, naturligvis står først i køen, når det offentlige skal stille pasning til rådighed for nogen. Socialdemokratiet må

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

selv vælge, om man ønsker at forholde sig passivt til dette åbenlyse problem for de familier, der står op om morgenen og passer deres job. For os er valget åbenlyst.

Samtidig bør der laves endnu flere forsøg med pasningsformer. Hvorfor ikke tilbyde forældre, at de kan få passet børnene i deres eget hjem af professionelle pædagoger, hvis de til gengæld vil åbne huset for, at der kan være flere børn? Lad disse forældre få friplads og tilbyd kommunal rengøring to gange om ugen. Det sparer kommunen for dyre, dyre etableringsomkostninger.

Jeg synes, forsøget bør gøres, og måske kan der være tale om et columbusæg. Vi vil i forbindelse med forhandlingerne stille forslaget, og så må vi jo se, hvilken skæbne forslaget lider.

I den nuværende økonomiske situation skal der også ske noget for vores skoler. Vi skal have renoveret, så vi kan være vores lokaler og bygninger bekendt.

Men derudover må der tages fat på skolebøger, ja, i det hele taget nyt materiale til børnene. De skal være moderne. Forholdene i de københavnske folkeskoler bør gøres langt bedre, end de er i dag.

Samtidig bør vi holde op med at skjule sandheden for de københavnske forældre. Vi bør skabe en sund kappestrid mellem de københavnske skoler om at være bedst. Vi kunne f.eks. offentliggøre skolernes karaktergennemsnit.

Men først og fremmest kunne jeg ønske mig, at der blev indgået et helt særlig københavnsk kompromis om, hvad kvalitet er, et kompromis mellem lærere, forældre og politikere, for dernæst at lade kvaliteten måle og siden offentliggøre disse resultater. Det ville gøre det frie skolevalg reelt for forældrene, og det ville skabe en sund kappestrid mellem de københavnske folkeskoler.

Det ville være en historisk fejl i den økonomiske situation blot at vælte pengene ud over skolerne for dernæst at tro, at alt er i fineste orden. Der skal stilles krav i samme åndedrag om åbenhed, om kvalitet og om respekt.

Ældreområdet følger vi stadig levende. Det lader til, at der med borgmesterskiftet er kommet en øget fokusering og en forbedring af tilstanden. Man kan jo håbe, vælgerne lader sig inspirere til næste valg.

Ikke desto mindre skal man være opmærksom på, at fastlåste systemer stadig vil skabe problemer. Igen skal vi opfordre Socialdemokratiet til at indføre fritvalgstankegangen så langt det er muligt.

På linje med de hollandske erfaringer og regeringens vision bør man indføre en ældrekonto, hvor den ældre selv bliver herre over sin egen hverdag i forhold til hjemmeplejen og hele den offentlige service, der i dag på dårlige dage fremtræder som et system, hvor den enkelte er umyndiggjort. Forslaget om ældrekonto indgår naturligt i vores forventninger til de kommende forhandlinger.

Det seneste tiår er byens rekreative arealer begyndt at udvikle sig. Pladser er sprunget frem, og byens liv har forandret sig endegyldigt til det bedre. Københavnerne brug af byen er eksploderet. Det skyldes ikke mindst min forgænger, Bente Frosts, store indsats på det her område.

Således også med det nye badeanlæg i havnen, der er blevet en storslået succes.

Venstre har allerede fremlagt sit forslag til, hvordan man kunne udvide det bestående anlæg. Vi har samtidig foreslået, at området mellem Det kongelige Bibliotek og Kalvebod Brygge godt kunne trænge til et rekreativt areal, der blev brugt af københavnere. Det ville

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

være en tiltrængt pause mellem finkulturen og den rå kontorkultur. Derfor håber vi på opbakning til vores forslag om anlæg af en sandstrand på dette område.

Det er også vores håb, at der i budgettet kan afsættes midler til en gennemgående oprettelse af byens parker og grønne arealer. Det ville være en kærkommen gave, at disse byens grønne åndehuller kunne få del i midler til det vedligeholdelseefterslæb, der tales så meget om i disse år, og som vist er opfundet af Per Bregengaard. Det er områder, der daglig glæder byens befolkning. Jeg håber, alle vil være med her.

For første gang i overborgmesterens regeringstid sættes skatten ned. Det sker med den kolossale størrelse af 0,1 pct. Nu sagde Jens Johansen forleden dag, at han kendte Kramer som en beskeden mand. Det tror jeg på, jeg må sige, Jens Johansen er en menneskekender. Overborgmesteren er en beskeden mand med meget at være beskeden over. Efter i hver eneste valgperiode at have sat skatten op med i alt 11,8 pct. kommer nu så belønningen i skikkelse af en nedsættelse af skatten på 0,1 procentpoint.

Vi vil ikke skændes med overborgmesteren om det her. Vi synes, det er et positivt signal under alle omstændigheder, og vi ved også, at der i København er et stærkt behov for en konsolidering af økonomien, særlig når vi kigger på de fremtidige udfordringer i forbindelse med Hovedstadens Sygehusfællesskab.

Vi vil derfor lægge vægt på yderligere gældsnedbringelse. Vi ser da gerne skatten sænket yderligere, men det skal ikke være det, der forhindrer Venstres deltagelse i et forlig.

Jeg håber derfor, at Borgerrepræsentationen vil være med til nytænkning på sygehusområdet, således at patienten kommer i centrum.

Jeg håber, man vil reservere 15 pct. af den almene boligmasse i København til unge.

Jeg håber, alle vil bidrage til en forbedring af miljøet og tør tænke langsigtet.

Jeg håber, man tør lave forsøg med at vende strukturer på hovedet i børnepasningen.

Jeg håber, man vover at lave et københavnsk kompromis om, hvad kvalitet er på skoleområdet.

Jeg håber, man vil lade de ældre få den værdighed tilbage, de har nydt i deres øvrige voksentilværelse.

Og jeg håber på økonomisk ansvarlighed.

Med disse forventninger og disse håb går vi til budgetforhandlingerne.

Jens Johansen (F): Københavns Kommune har fået en sund og stabil økonomi. Nu er der brug for et stabilt og socialt ansvarligt politisk styre, som vil skabe en bæredygtig udvikling i København. Den sikres, mener vi i SF, gennem en flerårig politisk aftale om kommunens økonomi og udvikling.

Det skal også i fremtiden være godt for almindelige mennesker at bo og arbejde i Københavns Kommune. Det bliver det kun, hvis et socialt ansvarligt flertal lægger de politiske mål for kommunen i de kommende år.

Det er ubestrideligt, at Københavns Kommunes økonomi har det bedre, end nogen af os har set det tidligere. Det økonomiske råderum, som er i kommunens budget for 2003, er større, end Borgerrepræsentationen har set i mange år, måske nogen sinde. De tider er forbi, da København var forarmet og nedslidt, selv om vi dog i dag stadig slås med virkningerne af mange års besparelser og nedslidning, og der derfor fortsat er brug for genopretning af den kommunale service, efteruddannelse og opkvalificering af medarbejdere og renovering af de bygninger og faciliteter, som udgør de fysiske rammer om børn og unges, handicappedes, psykisk syges og ældres hverdag.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

Der er efter SF's mening langt igen, før standard og kvalitet i Københavns Kommunes institutioner har fået et tidssvarende niveau, som vi kan være bekendt over for borgerne i en moderne storby. Tænk blot på toiletforholdene på kommunens skoler. De er sådan, at børnene hellere holder sig, når de er i skole, end de går på toilettet, for det er simpelt hen for ulækkert.

Det kan kommunen simpelt hen ikke være bekendt, mener vi i SF, og vores økonomi er nu blevet sådan, at vi kan rette op på disse og andre misforhold, som er opstået igennem de mange år med få penge.

Det store økonomiske råderum indebærer, at forvaltninger og udvalg har præsenteret mange ønsker til budget 2003. Ønskelisterne er lange, men faktisk kun dobbelt så store som det økonomiske råderum. Også det er enestående. Forholdet plejer at være mere grelt.

SF har ikke noget ønske om at klatte pengene væk, hverken på prestigeprojekter eller på meningsløse små rammeløft, som det gentagne gange er ønsket af Venstres borgmestre.

SF vil ud fra en politisk prioritering anvende det økonomiske råderum til at skabe en socialt ansvarlig og bæredygtig udvikling i København over de kommende år sammen med de partier, som vil være med til at sikre den fortsatte udvikling af den kommunale service, så København også i fremtiden er en god by at bo i.

SF vil gå til de kommende forhandlinger med en række tværgående politiske krav og prioriteringer, som jeg vil præsentere i det følgende. Derudover henvises der naturligvis til ordførerne for de enkelte udvalgsområder, som taler senere i denne runde.

SF vil sætte børnene i centrum, København skal være i en by i børnehøjde, børnene, deres familier og de ansatte, som arbejder med dem, lærere og pædagoger, fordi vi i SF mener, at vi investerer i Københavns fremtid ved at investere i børnenes hverdag og kultur.

København har i de seneste år oplevet en udvikling, som betyder, at der er flere og flere børnefamilier i byen. SF ser positivt på denne udvikling, som skaber et pres på daginstitutioner og skoler, fritidsfaciliteter og rekreative områder.

Børnefamilierne har en rimelig forventning om, at de kommunale tilbud til børn og unge er tidssvarende, og at de har en kvalitet, som står mål med det, der tilbydes i andre kommuner. Er det ikke tilfældet, kan vi ikke fastholde den positive udvikling med flere børnefamilier i byen.

SF vil sætte børnenes og børnefamiliernes forhold i centrum i de kommende forhandlinger. Der skal ske forbedringer i børnenes hverdag på daginstitutioner, skoler og børnenes fritidsfaciliteter. De kreative fag skal i fokus i folkeskolen, og de kreative skoler og undervisningstilbud skal have et økonomisk løft. Det er ikke nok, at vi begrænser os til at udvikle børnenes boglige begavelse. Intelligens er mange ting, og vi har i de seneste år set, hvordan den kreative og kunstneriske sektor har udviklet sig til en af landets stærkeste eksportområder.

Fremtiden har brug for mennesker med mange slags begavelse og mange talenter. Den skal grundlægges og udvikles i kommunens institutioner.

Derfor mener vi også i SF, at børnenes hverdag i kommunens daginstitutioner skal udvikles og beriges med nye tilbud, f.eks. »det første skridt« og »børn i naturen«.

SF vil stille forslag om, at der i samarbejde med børn, forældre og medarbejdere udarbejdes en trafiksikkerhedsplan for skoler og institutioner, så vi får et overblik over, hvad der skal gøres ved den enkelte skole og institution for at forbedre trafiksikkerheden og sikre børnenes trygge skoleveje. Børnenes trafiksikkerhed skal i fokus. Vi har alt for længe set en uheldig udvikling på dette område.

Det er blevet attraktivt at bo i København, sådan siges det gentagne gange. Det har skabt et pres på boligmarkedet, som stort set er sandet til, så boligudgifterne i København ligger

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

langt over, hvad de er i resten af landet. En undersøgelse i foråret viste, at en almindelig familie i Århus har 50.000 kr. mere til rådighed end en tilsvarende københavnsk familie, og at boligudgifterne var en væsentlig årsag til forskellen.

I SF mener vi, at det ikke er rimeligt, at det skal være så dyrt at bo i København, at almindelige mennesker ikke har råd til en bolig. Det viser sig f.eks., at det ikke er muligt for et nyuddannet lærerpar med to lønninger at finde og betale en almindelig bolig i København. Det er uacceptabelt simpelt hen, og vi ser med meget stor bekymring på den udvikling, som truer med at bringe København i den samme situation som andre storbyområder verden over.

Lad mig illustrere: Nord for San Francisco, på den anden side af Golden Gate-broen, altså nordpå, findes et område, som hedder Marine County. Det er et attraktivt boligområde med store, flotte ejerboliger, men ingen lejeboliger. Her har almindelige lønmodtagere ikke råd til at bosætte sig, f.eks. lærere, politifolk, postbude og skraldemænd eller andre, som arbejder i servicesektoren. Det er en trussel mod det lokale samfund, for det betyder, at det er vanskeligt at finde arbejdskraft til at løse de mange opgaver, som skal varetages, for at et bysamfund kan fungere.

I SF ønsker vi ikke at se den samme udvikling i København, hvor vi allerede nu er blevet ramt af lærermangel, og hvor alle imødeser, at kommunen får rekrutteringsproblemer i fremtiden. De problemer hænger nøje sammen med udviklingen på boligområdet, meget nøje, mener vi i SF. Derfor skal der bygges boliger, boliger, boliger og til en husleje, som kan betales af almindelige mennesker med almindelige indkomster.

Boligpakken, som vi vedtog sidste år, har skabt mulighed for, at der i de kommende år kan bygges godt 7.000 nye boliger. Derudover findes der også andre arealer, hvor boligbyggeri er muligt, men der er med boligpakken ikke afsat penge til en eneste ny bolig.

Det vil SF rette op på. Det er uomgængeligt, at der skal bygges mange nye almene boliger i København i de kommende år. En ikke uvæsentlig del af de 7.000 boliger eller af de 10.000, som overborgmesteren nævnte, som der er skabt mulighed for gennem boligpakken, skal efter SF's opfattelse være almene boliger og andet støttet boligbyggeri.

Der er fortsat brug for en særlig indsats for at skaffe boliger til de mange unge, som kommer til København for at begynde en uddannelse, ja, ikke blot de unge, som kommer her til, men også den store andel af unge over 18, som bor hjemme hos deres forældre og ikke har foden under eget bord i egen bolig. Det er ikke acceptabelt, at de unges familier på den måde skal løse en opgave, som kommunen faktisk har et ansvar for, boliger til alle, også de unge, som ønsker at flytte hjemmefra.

Derfor foreslår SF, at Københavns Kommune opfører 1.000 nye ungdomsboliger om året i de kommende 5 år. Vi er begyndt med de ungdomsboliger, som er resultatet af boligpakken fra sidste år, men vi skal have flere boliger til unge og til andre enlige, som har brug for en bolig, f.eks. efter en skilsmisse, hvor vi nu ser, at parrene enten er tvunget til fortsat at bo sammen, når de er blevet skilt, eller den ene part må flytte et andet sted hen i landet, så børns samkvem med begge forældre bliver vanskeligt og delt forældremyndighed bliver en illusion.

Der er også brug for tidssvarende, ældreegnede boliger og boliger til de svage grupper og til de boligsociale opgaver, som kommunen har.

Københavns Kommune har ved salget af Tor-ejendommene skabt et problem for den sociale boliganvisning, som vi ikke kan være bekendt, og som koster dyrt til udgifter til hotelværelser og værelser hos bolighajer, som udnytter den aktuelle boligmangel til at score kassen på at udleje til anvisningen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

SF vil kræve flere almene boliger i de kommende forhandlinger. Det er uomgængeligt nødvendigt, at der kommer gang i støttet boligbyggeri, hvis København også i fremtiden skal være et boligområde, hvor almindelige mennesker har råd til at bosætte sig, og hvis kommunen skal løse sine store boligsociale opgaver.

København har brug for et stabilt, socialt ansvarligt styre, som vil bedre forholdene for de svageste grupper i vores kommune. Det gælder handicappede, psykisk syge, misbrugere og hjemløse. SF vil derfor i de kommende forhandlinger sætte fokus på de svageste grupper. Der skal ske forbedringer af de fysiske rammer på kommunens handicapinstitutioner og institutioner for psykisk syge. Det er klart for enhver, at mange københavnske institutioner er nedslidte og trænger til renovering og genopretning. Det gælder især de institutioner, som benyttes af vores handicappede og psykisk syge borgere. De skal renoveres, og der skal bygges flere.

Hvis HS virkelig har tænkt sig at spare på de psykiatriske afdelinger, så er der brug for en kompensation til primærsektoren, til psykoseteam i kommunen og til de institutioner, som tilbydes de psykiatriske patienter. SF vil bringe dette op i de kommende forhandlinger.

Sidste år vedtog BR en henvendelse til regeringen om etablering af fixerum til aktive narkomaner, et sundhedstilbud, der kan være ordentlige og acceptable hygiejniske rammer om narkomanernes daglige liv. SF vil fortsat etablere fixerum eller sundhedshuse og et plejehjem til de narkomaner, som er plejhjemsvisiterede, og som kræver den pleje, som kun et plejehjem kan tilbyde.

Med den nye medicinske behandling af hiv-smittede må det forudses, at behovet vil vokse i de kommende år, fordi misbrugerne lever længere. Hiv kan med de nye behandlingsformer ikke længere betragtes som en dødelig sygdom, men som en kronisk lidelse med senkomplikationer, f.eks. demens og invaliditet.

Derfor bliver der flere og flere ældre narkomaner, som har brug for en plejhjemsplads. Plejhjemsgarantien skal også gælde for dem, ligesom den skal gælde de psykisk syge og unge handicappede og demente, alle sammen grupper, der ikke blot skal udfylde huller på ældreplejehjemmene, men har krav på særlige plejhjemstilbud, der imødekommer deres særlige behov, som er anderledes end de ældre plejhjemsbeboeres.

I SF mener vi, at et særligt problem, som er de unge misbrugere, som enten ryger hash eller indtager de nye designerdrugs. Udviklingen er foruroligende. Der er brug for en intens forbyggelsesindsats i et samarbejde mellem kommunens forvaltninger, og der er brug for en behandlingsinstitution for de helt unge misbrugere, som bruger de nye stoffer.

Det er SF's opfattelse, at plejhjemsgarantien skal opfyldes i 2003, også for de svage grupper, jeg lige har nævnt, narkomaner, psykisk syge, unge handicappede og demente. Vi har i budget 2002 taget de første skridt mod en egentlig plejhjemsgaranti, som betyder højst 1 måneds ventetid for ældre, som er visiteret til et plejehjem.

I budget 2003 skal vi tage det sidste skridt mod plejhjemsgarantien ved at oprette de nye plejhjemspladser, som skal til for at nå målet. Det vil være en vigtig sikring af de ældres rettigheder i København, ligesom klare og entydige visiteringsregler er det. De ældre skal kende deres rettigheder, og de samme rettigheder skal gælde andre plejhjemsvisiterede. Det sker ved, at den politiske styring af området bliver synlig, og ved, at forvaltningen lever op til de opstillede mål.

Den nye regering har ved at fjerne tilskuddet og fritage kommunerne for ansvaret for modersmålsundervisning af tosprogede elever i folkeskolen skadet integrationsindsatsen i den danske folkeskole. Det finder SF uacceptabelt. For SF er det et afgørende punkt i de kommende forhandlinger, at modersmålsundervisningen fortsætter, og at den er gratis. Det er en

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

forudsætning for SF's medvirken til en budgetaftale, at der ikke sker forringelse af modersmålsundervisningen af de tosprogede elever, som er et afgørende element i folkeskolens integrationsindsats, men den kan givet blive bedre.

SF vil bringe kommunens integrationsindsats i fokus i forhandlingerne. Det gælder såvel de etniske minoriteters rettigheder i den kommunale service som i kommunens personale- og aktiverings- og beskæftigelsespolitik.

Der skal oprettes et klageråd for enhver form for diskrimination, som det er ønsket af Integrationsrådet. Det fungerer godt i Holland og vil også være et rigtigt initiativ her.

Der skal udarbejdes handlingsplaner for at gennemføre en reel etnisk ligestilling i kommunens personale, så det afspejler den befolkningssammensætning, som vi har i København, der er en multietnisk by.

Kommunen har som noget nyt lavet en meget flot aftale med LO og Dansk Arbejdsgiverforening, som bringer 2.000 ledige i beskæftigelse på det private arbejdsmarked. Når det gælder kommunens egne arbejdspladser, så er vi i SF af den opfattelse, at Københavns Kommune skal gå i spidsen, når det gælder om at skabe beskæftigelse blandt de etniske minoriteter og især de unge, som nu er uden for arbejdsmarkedet.

De generelle bemærkninger til budget 2003 viser med al mulig tydelighed, at den private biltrafik er øget voldsomt i København i de seneste år, til trods for at Trafik- og Miljøplanen fra 1997's fastsatte mål er at fastholde trafikarbejdet på 1994-niveau.

I den forbindelse kan man altså ikke undlade at kommentere Venstres hykleri i den tale, vi hørte heroppe, som må siges at være holdt i hvert fald et år for sent, valget er overstået.

Sidste år noterede vi os, at Venstre stemte imod SF's forslag om, at vi skulle undersøge virkningerne af de lette dieselpartikler, men i år vil Venstre altså selv stille det samme forslag, som partiet sidste år stemte imod. Hvis det skader helbredet, så skal det forbydes.

Er der noget, der skader helbredet, så er det hastigheden på bilerne, og vi har noteret os, at Venstre ikke har været interesseret i at nedsætte hastigheden på bilerne i København hverken det ene eller det andet sted. Det er dog det værste hykleri, vi nogen sinde har hørt. Ligesom det er hyklerisk, at Venstre siger, de vil gøre noget for miljøet og for trafikanterne og borgernes helbred, når Venstre i sin tid var med til at vedtage Trafik- og Miljøplanen, men den ansvarlige borgmester siden 1998 har ikke med en lillefinger fulgt op for at gennemføre Trafik- og Miljøplanen, så trafikarbejdet kunne fastholdes på 1994-niveauet.

Københavnerne har fået flere biler, men endnu flere københavnere bruger cyklen til at komme frem i byen. Det står der faktisk i de generelle bemærkninger til budgettet i år.

De mange biler, som fylder gadebilledet, er til gene for os, der tilhører det store flertal, som ikke ejer en bil, og som i hvert fald for nogles vedkommende heller ikke kunne drømme om at anskaffe en. Jeg skal ikke sige, hvad andre drømmer om i den forbindelse.

Det er sagt før, men det kræver altså gentagelse endnu en gang: Københavns Kommune har brug for en sammenhængende parkeringspolitik med én parkeringsordning i stedet for de to, som vi har nu. Det skal være en ordning, som fjerner de mange parkerede biler fra gadearealet, og som gør op med gratisprincippet. Den ordning, som findes i Stockholm, kan herske som inspiration, for her har man gjort det, som vi også burde gøre i København.

SF ser frem til de kommende forhandlinger om en sammenhængende parkeringspolitik, som vi forventer os meget af, også selv om det ikke lige skulle blive i forbindelse med vedtagelsen af budget 2003, at det spørgsmål falder på plads.

Der er brug for en ny bæredygtig trafikpolitik, så byen ikke kvæles i biler, støj og møg. Det behøver vi ikke nogen dokumentation for at kræve, det oplever vi i hverdagen. SF vil

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

bruge arbejdet med den kommende trafik- og miljøplan til at begrænse privatbilismen, styrke den kollektive trafik og forkæle de bløde trafikanter, som har valgt en miljørigtig transport rundt i byen.

Københavns Kommune har et godt og loyalt personale, som i mange år har måttet lide under kommunens anstrengte økonomi. I SF mener vi, at de forbedrede økonomiske forhold skal udnyttes til at skabe forbedringer af personalets arbejdsmiljø og arbejdsforhold, især for frontpersonalet, som er dem, der er i direkte kontakt med borgerne, voksne, børn og ældre.

SF mener, at det er frontpersonalet, der skal nyde godt af ny løn. Vi har – jeg havde nær sagt med forargelse, det har jeg i hvert fald skrevet – med forargelse læst rapporter om, at det er de kommunale chefer og ledere, der har fået lønforbedringer ud af de decentrale lønftaler frem for det personale, der står med fingrene i den kommunale service over for borgerne og er det menneskelige ansigt på den kommunale omsorg, pleje, pasning og undervisning. SF mener, at det er frontpersonalet, som skal nyde godt af lønforbedringer.

SF vil også benytte den styrkede økonomi til, at medarbejderne får tilbud om efteruddannelse og opkvalificering, noget, der vil styrke dem i lønforhandlingerne. Nye udfordringer og nye opgaver skal mødes af nye kvalifikationer og honoreres med ny løn naturligvis, mere løn.

It er et nyt arbejdsredskab i kommunen, som skal effektivisere den kommunale service, og vi introducerer i disse år nye administrative systemer baseret på ny teknologi. Det er vigtigt og nødvendigt at uddanne kommunens personale til at blive fortrolig med dette redskab.

Det skal være attraktivt at være ansat i Københavns Kommune, og det skal være udviklende for medarbejderne fagligt og personligt.

I den forbindelse mener vi i SF, at det er vigtigt at sætte fokus på rekrutteringen af nyt personale og at gøre en særlig indsats for at gøre det attraktivt for unge at blive ansat i kommunen, så den fortsat kan løse de mange opgaver, som den har. De unge søger andre steder hen. Den udvikling skal vendes, mener vi i SF, og vi ser mange muligheder og spændende erfaringer i kommunen.

Skatteforvaltningen har været god til at tiltrække unge medarbejdere og give dem en højt kvalificeret uddannelse. Miljøkontrollen har været god til at få medarbejdere, fordi den har muliggjort deltidsbeskæftigelse og fleksibilitet på arbejdspladsen.

Den 3 plus 3-ordning, som er 3 dage på arbejde og 3 dage fri, som vi har set benyttet andre steder på arbejdspladser i plejesektoren, som ellers kan være tunge og nedslidende, rummer spændende perspektiver, og SF ser med interesse på mulighederne for at bruge ordningen i København.

Endelig er det SF's opfattelse, at vokselevløn er et meget vigtigt redskab til at rekruttere nye medarbejdere til de kommunale pleje- og omsorgsopgaver.

Lad mig så complimentere borgmester Per Bregengaard, fordi det er lykkedes ham at introducere et begreb og et synspunkt, som nu har vundet almen anerkendelse, nemlig »det differentierede gældsbebegreb« – det er ikke det, han kalder det – som han først brugte, men som i dag er et centralt begreb i de generelle bemærkninger til budget 2003. Det har ikke været alle forundt sådan at påvirke den kommunale jargon.

I SF mener vi, at der skal gøres en ekstraordinær indsats for at nedbringe kommunens gæld, hele gælden vel at mærke, ikke blot den finansielle, og vi ser gerne, at en stor del af de ekstraordinære gældsnedbringelsesmidler anvendes til vedligeholdelsesefterslæbet på kommunens bygninger og på efteruddannelse af personalet og forbedringer af dets arbejdsforhold og arbejdsmiljø.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

Det er gæld det hele, men det er ikke ligegyldigt, at der bliver gjort en ekstraordinært stor indsats for at forbedre rammerne på skoler, daginstitutioner, bosteder og plejehjem og at give medarbejderne et arbejdsmiljø, som betyder øget trivsel og arbejdsglæde og bedre service for borgerne.

Det har igennem en årrække været en budgetforudsætning, at de enkelte fagudvalg skulle bidrage til en central omstillingspulje på 200 millioner, sådan mere eller mindre. Det har betydet, at der over nogle år er blevet foretaget politisk prioriteret omstilling for mere end 1 milliard i kommunens budget, også med SF's medvirken, ikke altid, men også indimellem.

Men nu må det være nok. Fagudvalgene og deres forvaltninger lider under at skulle bidrage til den centrale pulje, og det fører til uhensigtsmæssige og politisk uacceptable besparelser, som københavnernes ikke kan forstå, lige så lidt som de kan forstå processen omkring det.

I SF kan vi godt huske, at forældre og pædagoger demonstrerede, da et flertal sparede 4 pct. på daginstitutionerne – mon ikke også det flertal kan huske det? – og hvordan de stillede det nærliggende spørgsmål: Hvorfor sparer kommunen, når den har råd til at lade være?

I det hele taget lægger den nuværende omstillingsproces op til det, vi i SF vil kalde elevatorpolitik: Vi skærer ned og sparer på service og institutioner i foråret, og så redder vi i efteråret. Det duer ikke.

I SF er vi fortsat af den opfattelse, at omstilling og omprioritering er et nødvendigt redskab til politisk styring af udviklingen i den kommunale service. Men SF vil i de kommende forhandlinger arbejde for, at der findes en ny omstillingsmodel for Københavns Kommune, som vi forsøgsvis vil kalde »en integreret omstilling«, integreret, fordi omstilling efter SF's opfattelse også skal være en integreret del af fagudvalgenes arbejde.

København har brug for et stabilt og socialt ansvarligt politisk styre, mener vi i SF. Det forudsætter en flerårig aftale om kommunens økonomi og service, som fastlægger langsigtede politiske målsætninger og beslutter nye opgaver for de enkelte udvalgsområder. Og det forudsætter, at den økonomiske omprioritering finder sted i udvalgene og ikke ved de sene årlige natteforhandlinger. Det vil medvirke til at styrke fagudvalgenes politiske og økonomiske ansvar, og det vil synliggøre den politiske proces for offentligheden.

I SF mener vi, at en flerårig aftale om et socialt ansvarligt politisk styre i København er en forudsætning for en integreret omstilling. Ellers vil vi risikere at se en udvikling af udvalgspartier, der på tværs af de politiske partiers prioriteringer vil kæmpe for netop deres udvalgsområde og sammen aflægge musketer-ed på, at det ene eller det andet område skal friholdes.

I SF mener vi, at der fortsat er brug for en demografisk omstilling, når vi ser på befolkningsændringerne i de kommende år. Den demografiske omstilling i kommunens økonomi har været omfattende i de seneste år. Der er flyttet mange økonomiske midler til vækstområderne, og det er sket med en selvfølgelighed, som er enestående for en kommune. Det ses bestemt ikke alle andre steder.

I SF har vi svært ved at forestille os, at det demografiske omstillingsbehov ikke også vil være stort i de kommende år, og vi mener, at Københavns Kommune med princippet om demografisk omstilling har fundet et godt redskab til at løse problemer, som i andre kommuner ofte ser ud til at være uoverstigelige. Der skal altså ikke ændres ved princippet om demografisk omstilling.

Integreret omstilling, som var det begreb, jeg prøvede at lancere før, betyder ikke, at der ikke skal foretages politiske prioriteringer ved forhandlinger mellem partierne, ej heller, at der

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

ikke skal prioriteres mellem de forskellige områder i kommunens service, som det nu sker. Men det betyder en demokratisering af den politiske proces omkring budgetterne, og et stabilt politisk styre vil gøre det muligt for fagudvalg og forvaltninger at gennemføre flerårige planer for omstilling og effektivisering, og det lægger vi vægt på, fremfor som nu blot at skulle aflevere et beløb til de centrale budgetforhandlinger.

Den langsigtede planlægning af omstilling og effektivisering forudsætter flerårige aftaler, f.eks. når det gælder den fremtidige administration og vedligeholdelse af kommunens mange ejendomme.

SF vil af med grønthøstermetoden. Forudsætningen er, at udvalg og BR kan lave langsigtede prioriteringer. Det kræver flerårige aftaler om budgettet.

Om HS vil jeg sige, at det er SF's opfattelse, at HS-konstruktionen ikke duer. Dels er der et demokratisk problem omkring den politiske styring af hospitalsvæsenet i hovedstaden, dels er der det problem, at sygehusreformen i hovedstaden stoppede på halvvejen.

Den ansvarlige bestyrelse for HS er ikke folkevalgt, som det ellers er tilfældet for alle andre hospitaler i landet. Det er også et demokratisk problem, at vi med vores beslutninger her i Borgerrepræsentationen og i HS-bestyrelsen kan være med til at forhøje skatten i Frederiksberg Kommune i år, ligesom Frederiksberg sammen med staten lukkede Kommunehospitalet hen over hovedet på Borgerrepræsentationen. Det synspunkt er der ikke noget nyt i, det har vi sagt før fra SF.

Til trods for at vi sidste år indgik en budgetaftale, som også omfattede bidraget til HS, og i den forbindelse vedtog en række målsætninger, har vi endnu ikke set resultater af sidste års beslutninger. Det kan der givet være mange grunde til, men der er ikke indgået nye samarbejdsaftaler med Københavns Amt, så fordeling af vagtberedskab, afdelinger og specialer er blevet mere hensigtsmæssig og passer til hovedstadsbefolkningens behov.

HS-formanden skylder os, mener vi, en god forklaring på, at der ikke er skabt resultater, som lever op til de aftaler, vi indgik sidste år, sammen med en bred kreds af partier her i Borgerrepræsentationen. Derfor forventer vi, at disse resultater bliver synlige ved de kommende forhandlinger.

I budgetforslaget er afsat en pulje på 105 mill. til HS. SF vil gerne medvirke til at øge tilskuddet til HS, men vi vil ikke være med til at trække en skatteforhøjelse ned over hovedet på Frederiksberg Kommune. SF's medvirken er også betinget af en række uomgængelige forudsætninger.

Den ene er allerede nævnt: HS skal videre med et forpligtende specialesamarbejde med Københavns Amts Sygehusvæsen.

Den anden er, at der skal udarbejdes en handlingsplan for HS for 2004, hvor bonuspuljen til Rigshospitalet bortfalder. Hvilke handlemuligheder har Københavns Kommune og HS i den forbindelse? Skal vi opsigte HS-samarbejdet med staten og levere Rigshospitalet tilbage til sundhedsministeren? Skal Rigshospitalet udskilles af HS og drives som en kontraktstyret enhed med selvfinansiering? Alt sammen er spørgsmål og udfordringer, som vi står over for, når det gælder HS-budget 2004.

Den tredje forudsætning er, at der skal gennemføres en kompensation til den kommunale primærsektor for besparelser i HS, som medfører merudgifter i f.eks. sundheds- og omsorgsforvaltningen og i familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen. SF vil ikke være med til at udstede en blankocheck til HS. Det skal være klart, hvor de politiske prioriteringer er.

Om HUR vil jeg kort sige, at SF vil arbejde på at sikre forbedring af busfremkommeligheden især for A- og S-busser gennem en ekstraordinær forhøjelse af Københavns Kommu-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

nes bidragsandel til disse projekter. Det er livsnødvendigt for den kollektive trafik, at den afvikles hurtigt og effektivt.

SF vil arbejde for en samlet organisation for den kollektive trafik i hovedstadsregionen med en direkte folkevalgt ledelse. Det er uacceptabelt, som det er nu, og HUR har allerede afsløret sin største svaghed: Her plejes de involverede enheders særinteresser af deres repræsentanter.

SF ønsker i stedet én ansvarlig organisation for den samlede koordinering frem for det stammeslagsmål, som vi oplever i den nuværende HUR-struktur.

SF kan som udgangspunkt ikke acceptere, at de ældres rabatter på HT nedsættes, så det bliver dyrere for de ældre at køre i bus. Spærretiden skal ophæves, hvis der overhovedet skal være tale om at forhøje priserne for de ældre.

I SF ser vi frem til de kommende forhandlinger. København er en by, som har en sund og stabil økonomi præget af fremgang. Det skal komme almindelige mennesker til gode. Denne situation skal udnyttes til at skabe bedre forhold for børnene, deres familier og de mennesker, som arbejder med dem. Der skal bygges flere almene boliger i København, så det også i fremtiden kan blive muligt for almindelige mennesker at bo her, de svage og udstødte grupper skal tilgodeses, så deres hverdag forbedres.

SF mener, at dette fremtidsperspektiv bedst kan sikres gennem en flerårig budgetaftale med et stabilt og socialt ansvarligt styre i København, som i de kommende år vil gøre en målrettet indsats for at skabe en bæredygtig udvikling i kommunens service og sikre det miljø, som er et grundlæggende livsvilkår for alle københavnere.

SF vil i de kommende forhandlinger arbejde på at sikre en sådan socialt ansvarlig og bæredygtig udvikling i København.

Borgmester **Inger Marie Bruun-Vierø**: Midt i glæden, som Det Radikale Venstre deler, over Københavns Kommunes positive udvikling er det vigtigt at huske på, at der overvejende er to årsager hertil.

Først og fremmest er udviklingen hjulpet frem af gunstige konjunkturer op gennem 1990'erne, der generelt har afspejlet sig i større investeringslyst, flere arbejdspladser og flere københavnere i den erhvervsaktive alder med stigende indkomster.

Dernæst indgik A, C, V, CD og B i 1998 et historisk budgetforlig, der bragte skatten i ro og sikrede en årlig gældsafvikling på minimum 200 mill. kr. samt en omstillingspulje på ca. 2 pct. af lønudgiften til nødvendig omstilling af service- og velfærdsydelser.

Alle tre elementer, som ikke mindst Det Radikale Venstre havde været talsmand for, er fortsat grundpillen i det fremlagte budget for 2003.

Hertil kom en bevidst satsning på en række serviceforbedringer som pasningsgaranti, renovering af folkeskolen, flere timer, bedre undervisningsmaterialer, bedre ældreomsorg etc., områder, der fortsat er satsningsområder, selv om vi er nået langt.

Den politiske udfordring i dag er at stimulere den positive udvikling i København i en verden under hastig forandring. Vi er mere end nogen sinde afhængige af konjunkturudviklingen og af den internationale konkurrence storbyerne imellem.

Derfor er der fortsat brug for en langsigtet strategi og for et budget med et flerårigt perspektiv. Der er mange uløste påtrængende problemer, som venter i kulissen, og som kun kan løses over en årrække. Det vil kræve en langsigtet strategi og konkret handling, der understøtter strategien. Det er et langt, sejt træk, vi står over for.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

»København er som Danmarks hovedstad og centrum i Øresundsregionen et kraftcenter for menneskelig, kulturel og økonomisk udvikling på et bæredygtigt grundlag«. Sådan lyder den første sætning i Københavns Kommunes værdigrundlag. Hvor langt er vi så fra den målsætning, som Det Radikale Venstre er enig i? Der er efter vores opfattelse stadig langt fra ord til handling.

Lad mig starte med visionen om, at København skal være et kraftcenter for menneskelig udvikling. Et kig i budgetforslaget for 2003 viser, at udgifterne til kontanthjælp, førtidspension og sygedagpenge vokser med 317 mio. kr., fordi antallet af kontanthjælpsmodtagere på aktivering vokser. Der bliver flere førtidspensionister, og sygedagpengene forventes at vokse, fordi tilgangen af nye sager er vokset betydeligt. Det samme er sagsvarigheden og formentlig også sagsbehandlingstiden. Jeg taler her om borgere i aldersgruppen 20–64 år, der i alt omfatter 350.000 københavnere.

Arbejdsløsheden blandt registrerede ledige er godt nok faldet til omkring 5 pct., men selv om antallet af kontanthjælpsmodtagere falder, er der næsten 28.000 borgere, der modtager kontanthjælp, og 39 pct. af disse har anden herkomst end, hvad jeg vil kalde gammeldansk.

Hertil kommer, at antallet af førtidspensionister er svagt stigende og udgør 23.000 borgere, så over 50.000 borgere i den arbejdsduelige alder er uden for arbejdsmarkedet.

Ildevarslende er det især, at antallet og tyngden i sygedagpengesagerne stiger. Erfaringsmæssigt fører vejen fra en længere periode på sygedagpenge direkte til førtidspensionering.

Vender vi blikket mod børnene, kan det konstateres, at området for børnefamilier med særlige behov såvel på landsplan som i København har haft stærkt stigende udgifter, der nu udgør mere end 1 milliard i kommunens budget. Samtidig er der store udgifter på folkeskoleområdet til specialundervisning, skolepsykolog, observationsskoler etc. Hertil kommer et øget udgiftspres, fordi antallet af stofmisbrugere og hjemløse stiger.

Ja, problemerne synes næsten uløselige, også selv om der bruges mange penge, og det gør der.

Den stigende internationalisering og internationale arbejdsdeling samt overgangen fra industrisamfund til et service- og videnssamfund betyder en større polarisering, det er det, vi ser i disse år, betyder en større udstødning og en større individualisering.

Øget individualisme og meget mere forskellige livsforløb vil øge kravene til individuelt tilpassede velfærdsydelser og sociale foranstaltninger. Skal København være et kraftcenter for menneskelig udvikling, skal der tænkes meget mere offensivt og individuelt end hidtil. Både den stærke og den svage borger skal have optimale betingelser, nye veje skal prøves af.

Det Radikale Venstre hilser regeringsaftalens passus om, at København i sin egenskab af at være både primær- og amtskommune har særlige muligheder og forpligtelser til at afprøve nye veje for en mere hensigtsmæssig og effektiv velfærdsservice, velkommen. Parterne er enige om, at Københavns Kommune kan medvirke til at afprøve nye måder at tilrettelægge og gennemføre velfærdsopgaverne på inden for de givne lovgivningsmæssige og administrative rammer. Det er en udfordring, vi skal handske.

Det kan f.eks. være en mulighed, at Københavns Kommune medvirker til at afprøve nye veje inden for undervisningen og på arbejdsmarkedsområdet.

Københavns Kommune har brug for en børnepolitik. Alle børn skal have lige chancer. Over for svage børnefamilier skal der gøres en tidligt koordineret indsats med udgangspunkt i familiens og barnets ressourcer. Det burde være en selvfølge. Sådan er verden ikke. Familien skal i videst muligt omfang ansvarliggøres, gerne tilskyndet gennem økonomiske incitamenter.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

Børn født i Danmark af forældre af udenlandsk herkomst skal kunne tale dansk inden skolestart. En bred vifte af tilbud til forældre og børn skal understøtte dette mål. Modersmålsundervisningen skal fastholdes som et gratis tilbud på nærmere beskrevne vilkår, fordi det styrker elevernes generelle sproglige kompetencer og dermed også indlæringen af dansk og andre faglige kompetencer.

Men det er helt afgørende, at indsatsen for at bringe børn af udenlandsk herkomst på niveau med dansktalende børn overvejende skal ske før skolestart. Derfor kan det blive nødvendigt at føre ressourcer fra modersmålsundervisningen af skolebørn hen til førskoletilbud.

I kommuneaftalen med regeringen vedrørende folkeskoleområdet lægges i øvrigt vægt på, at der skal gøres en indsats for at gøre førskolebørnene mere skoleparate, og det må gælde alle børn, hvis vi skal gøre op med den sociale arvelov.

Indsatsen skal ses i sammenhæng med, at en række internationale undersøgelser har vist, at danske børn ikke har samme færdighedsniveau som børn fra lande, vi normalt sammenligner os med. Aftalen henviser til en erkendelse af, at tidligere indskoling giver bedre faglige resultater. Som følge heraf skal der skabes større sammenhæng mellem børnehave/fritidsordning, børnehaveklasse og skolestart. Det kan Det Radikale Venstre tilslutte sig.

Aftalen præciserer tillige, at der skal være øget fokus på skolernes output. Der vil blive stillet øgede krav til kommunerne om løbende at dokumentere skolernes kvalitet og ressourceanvendelse. Det kan vi lige så godt forberede os på.

I denne forbindelse er der blevet nedsat en arbejdsgruppe, der skal komme med forslag til metoder til at dokumentere skolernes resultater med hensyn til elevernes tilegnelse af faglige kundskaber og færdigheder samt elevernes alsidige personlige udvikling. Alt sammen gammelt radikalt stof, der nu er blevet en del af kommuneaftalen, og som vi ønsker fremmet.

Vi er også nødt til at se i øjnene, at Københavns Kommune er landets dårligste til at få unge i uddannelse. Her kan bl.a. et målrettet udskolingsforløb, arbejde med fastholdelse af elever i ungdomsuddannelserne samt daghøjskolerne spille en væsentlig rolle. Det Radikale Venstre ønsker en samlet plan, der sikrer, at alle unge får en kompetencegivende uddannelse.

Vi har hverken af menneskelige eller økonomiske grunde råd til at fortsætte den spiral, vi befinder os i, hvor mere end 50.000 borgere er marginaliserede eller er på vej hertil, og det vil vi gøre, hvis vi ikke får uddannet de unge. Vi har brug for arbejdskraften, og vi har brug for at få flyttet udgifter fra overførselsindkomster over til uddannelse, infrastruktur, boliger og service, hvis vi skal imødekomme de stigende krav.

Vi skal derfor også blive meget bedre til at integrere nye danskere i samfundslivet og på arbejdsmarkedet, og vi skal blive meget bedre til at fastholde gamle danskere på arbejdsmarkedet. Og som sagt, vi skal sikre, at alle unge får en kompetencegivende uddannelse.

Lediges behov for uddannelse og arbejde og virksomhedernes behov for arbejdskraft skal samtænkes. Det gælder både behovet hos private virksomheder og hos det offentlige. F.eks. er der som bekendt et stort behov for, at flere går ind i Sosu-uddannelserne.

Uddannelses- og aktiveringsindsatsen skal efter Det Radikale Venstres opfattelse fremover kunne dokumenteres langt bedre gennem resultater i form af fast tilknytning til arbejdsmarkedet. Det er da grotesk, at f.eks. plejesektoren mangler arbejdskraft, samtidig med at der bliver brugt milliarder af kroner på kontanthjælp og aktivering. Jeg ved, at borgmestrene for Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget og Uddannelses- og Ungdomsudvalget er enige heri.

Det Radikale Venstre ønsker flere aktører på integrations- og aktiveringsområdet. Aktørerne skal bindes op på succeskriterier for permanent arbejdsmarkedstilknytning. Vi støtter LO's forslag om at konkurrencesætte kommunens aktiveringsindsats via private selskaber og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

organisationer, at betaling fastsættes i henhold til tilbud og baseres på antallet af aktiverede, antallet i ordinært arbejde samt antallet, der starter og færdiggør en kompetencegivende uddannelse. Efterbetaling skal ske i forhold til fastholdelsesgraden.

Kommunens egen beskæftigelsesindsats skal tillige organiseres som en kontraktstyret enhed og budgetsættes i henhold til ovenstående retningslinjer, herunder i forhold til pristilbud. Jeg har set i Canada, at det kan lade sig gøre.

I det hele taget skal der arbejdes med klare mål, sammenhæng i ydelserne og synlige resultater, ikke bare på det sociale område, men på alle områder. I budgettet er de første skridt taget, og en udbygning af 6-by samarbejdet vil muliggøre en sammenligning af såvel udgifter som nytten af indsatsen.

Det er en ny vej i den rigtige retning, og Det Radikale Venstre ønsker de næste skridt konkretiseret, så vi f.eks. kan se, om København får dygtigere børn, end de har i de større danske provinsbyer, hvilket vi burde have, da København bruger flere kroner pr. barn i folkeskolen end i de øvrige byer.

Dette er kun et eksempel. Jeg kunne lige så godt have nævnt ældreområdet, folkebibliotekerne, anbringelsesområdet eller hvad kommunen i øvrigt beskæftiger sig med. Alt, hvad der foregår, skal være gennemskueligt. Borgerne har krav på, at hver en krone anvendes optimalt.

Nu vil jeg vende mig mod værdigrundlagets udsagn om, at København skal være et kraftcenter for kulturel udvikling. Vi ved alle af erfaring, at en markant og synlig indsats på kultur- og fritidsområdet skaber en øget vækst inden for turistområdet, tiltrækker erhvervsliv, øger integrationsprocessen både i forhold til etniske minoriteter og i forhold til Øresundsregionen, tiltrækker borgere og byggeri, og sidst, men sandelig ikke mindst, forbedrer livskvaliteten og folkesundheden markant.

Vi skal i kommunalt regi begynde at tænke i større internationale aktiviteter. Det kan være festivaler, Copenhagen Film Festival, H.C. Andersen 2005, Kulturbro, Images of Asia m.m. Vi skal tænke på, hvorledes vi kan tiltrække store sportsbegivenheder eller markant udstillingsvirksomhed og meget, meget mere.

Hovedsagen er, at vi sætter København på det internationale kort. Hvis vi mener hele metropoltanken alvorligt, er en opprioritering af kultur- og fritidsområdet nødvendig.

Og som en lille ting i forhold til vores turister ville det være en god idé, hvis vi fik en bedre skiltning i København af turistattraktioner etc. Og vores turistattraktioner skal være velvedligeholdte. Det gælder f.eks. Gefionspringvandet.

Det tredje strategiske omdrejningspunkt for Københavns udvikling er, at kommunen skal være et kraftcenter for økonomisk udvikling på et bæredygtigt grundlag. Den økonomiske udvikling hænger tæt sammen med udvikling af de menneskelige ressourcer. Og ligesom det kan diskuteres, om ægget eller hønen kom først, kan sammenhængen mellem økonomisk udvikling og bæredygtig udvikling og service for borgerne diskuteres. Det ene forudsætter det andet.

Under alle omstændigheder skal der være penge til at gøre godt med, og de kommer som bekendt ikke ud af den blå luft. København har fortsat brug for øgede skatteindtægter og for private investeringer i arbejdspladser. Målet er at tiltrække og fastholde nettoskatteydere.

Tiden, hvor der kan sendes ekstraregninger til borgerne, er efter radikal opfattelse forbi, så enhver forbedring skal ske inden for det råderum, der kan skaffes gennem vækst og øgede skatteindtægter, fordi skattegrundlaget bliver større, mindre renteudgifter, fordi gælden afvikles, investeringer i kompetencegivende uddannelser for alle unge og/eller en arbejdsmarkeds-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

indsats, der i videst muligt omfang sikrer, at voksne får en plads på arbejdsmarkedet. Bruges alle håndtag, bliver effekten naturligvis større, og det er radikal politik, at det bør man gøre.

Der er grund til at sætte øget fokus på gældsafdragelse. Gældsafdragelsens størrelse kunne forøges markant uden serviceforringelser, såfremt hele gældsporteføljen blev omlagt til variabelt lån, herunder til markedets billigste lån, dvs. hvor der foretages en rentetilpasning hvert år.

Der skal også afdrages på vedligeholdelsesgælden. Det gælder både bygninger og veje.

Den internationale og lokale konkurrence om arbejdspladser og nettoskatteydere vil blive skærpet i de kommende år, og mere ressourcestærke borgere vil ikke lade sig nøje. Jeg har nævnt, at kultur- og fritidsfaciliteter er centrale i denne konkurrence. Men der vil også være forventninger om, at traditionelle velfærdsydelser inden for sundhed, omsorg, folkeskole, handicap- og daginstitutionsområdet skal være helt i top, og de ressourcestærke vil næppe finde sig i ventelister nogen steder, hvis de skal slutte op om den traditionelle velfærdsmodel.

Lige så fundamentalt er det, at København har en alsidig boligmasse af høj standard, det har flere været inde på, også at vi har en god infrastruktur, samt at byen fremtræder ren, grøn og vel vedligeholdt. Det indgåede boligforlig i 2001 er et skridt i den rigtige retning, selv om det langtfra løser de problemer, der er. Byfornyelsen går for langsomt sammenlignet med andre storbyer, bl.a. fordi der er for få private midler involveret. Vi må se på, hvordan vi kan skabe større incitamenter og færre barrierer. Vi må undersøge, om de offentlige byfornyelsesmidler anvendes effektivt nok. Midlerne skal anvendes der, hvor behovet er størst og betalingsevnen mindst.

I forbindelse med ønsket om at skabe flere attraktive boliger bl.a. ved havnen og den boligpolitiske handleplan, rejser spørgsmålet sig, om der er den rette miks mellem virksomheder og boliger i relation til planerne for havneområdet. Er der foretaget beregninger og analyser af, om den hidtidige udvikling med forholdsvis mange virksomheder i forhold til boliger har kunnet svare sig i relation til kommunens økonomi?

Hertil kommer, om der er foretaget arkitektoniske/æstetiske vurderinger og analyser af, om der er tilstrækkeligt med områder, hvor det er attraktivt for alle borgere i København at opholde og bosætte sig.

I det hele taget er havnens fremtid et centralt budgetspørgsmål for os. Som Klaus Bondam har talt om flere gange i pressen, så taler denne sommers badesucces sit eget helt tydelige sprog. Ikke at det hele skal gå op i badedyr, men et resultatorienteret politisk arbejde om havnen som »Byens Blå Pulsårer«, som vores alle sammens nye og blå rekreative område, skal meget højt på listen.

Næste skridt kunne være et bredt forlig om trafikken, både i forhold til parkeringsproblematikken og i forhold til en mere glidende og sikker trafikafvikling.

Udgangspunktet for Det Radikale Venstre er, at københavnernes skal have mulighed for at eje bil og have lov til at køre i bil i deres egen by, ligesom der selvfølgelig skal være gode forhold for både cyklister og fodgængere. Erhvervslivet skal kunne komme frem og tilbage med deres varer og ydelser. Den private og udefra kommende pendlerbilisme skal reduceres. Det kræver, at den kollektive trafik er et attraktivt alternativ, og det vil vi også gerne være med til at arbejde for.

Vi ønsker fortsat en havnetunnel og at gennemkørende trafik graves ned. Vi kunne starte med H.C. Andersens Boulevard ved Rådhuspladsen for at skabe et stort, smukt og arkitektonisk sammenhængende offentligt rum. Det kan anskues som kronen på værket i forbindelse med istandsættelsesarbejdet relateret til det kommende rådhusjubilæum.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

En gennemgribende ændring af Rådhuspladsen vil kunne give mulighed for en række aktiviteter til glæde for alle borgere og besøgende i København og kunne samtidig medvirke til at markere København som en metropol. Forslaget ville samtidig give mulighed for at fjerne busterminalen fra selve Rådhuspladsen. Vester Voldgade ved Rådhuspladsen forudsættes nedlagt i denne her tankegang.

Der kan oprettes et selskab 100 pct. ejet af kommunen til formålet, jf. Ørestadsselskabet. Finansiering kunne f.eks. ske via etablering af underjordiske butikcentre under hele Rådhuspladsen. Jeg siger »f.eks.«, men det er bare for at understrege, at vi ikke kan forvente at få løst vores infrastrukturproblemer, hvis det hele skal betales over skatten.

Det Radikale Venstre er indstillet på fordomsfrit at drøfte alle muligheder for finansiering af en sammenhængende trafikplans gennemførelse.

En ren og grøn by er også et succeskriterium for, at København kan tage konkurrencen op med andre storbyer.

Det går helt godt med graffiti-bekæmpelsen, men når det er sagt, er København snart en af de mest snavsede byer i Europa – nu skal vores borgmester lige høre efter, Søren Pind. Det er, som om der har bredt sig en holdning blandt byens borgere i retning af, at man kan bare smide sit papir, lade sit vand, kaste sine kapsler, efterlade hundelorte, you name it, og så kommer der nok en kommunalt ansat og samler op.

Der er behov for en løftet pegefinger, for flere skraldespande og affaldskurve samt for en ændret organisering af renholdelsen, gerne tilrettelagt som en aktiveringsindsats med inddragelse af kontanthjælpsmodtagere i de pågældende lokalområder. Det Radikale Venstre ser også gerne, at frivillige inddrages i arbejdet med at gøre København ren og grøn.

I det hele taget mener vi, at der er brug for et øget samarbejde mellem professionelle og frivillige, hvis vi skal bevare ansvarligheden og sammenhængen i vores samfund.

I San Francisco hjælper et korps af frivillige kommunen med at holde Golden Gate Parken ren og smuk. Kommunen planlægger, hvad der skal laves, og stiller både maskinel og mandskab til rådighed, men prikken over i'et leveres af frivillig arbejdskraft efter kommunens anvisninger hver mandag morgen efter weekendens udskejelser.

Jeg vil slutte af med at sige lidt om Sundheds- og Omsorgsudvalgets budget, herunder om HS-budgettet.

Ældreområdet i Københavns Kommune har over en årrække været igennem en omfattende omstillingsproces. Viften af tilbud er blevet større, fokus er ændret. Der lægges nu i højere grad vægt på forebyggelse og træning.

Også på det organisatoriske plan er der sket en markant udvikling på ældreområdet. Sundhedsforvaltningen har gennem flere år arbejdet på at implementere en bestiller-udfører-modtager model, også kaldet BUM-modellen, på dele af ældreområdet. Resten af ældreområdet vil snart følge efter. Der er åbnet op for eksterne leverandører, som allerede i dag leverer indkøb til ældre og vasker deres tøj. Ældreområdet i Københavns Kommune er faktisk på forkant med udviklingen på landsplan på dette område.

Efter flere år med underskud på ældreområdet er der nu styr på økonomien. Vi forventer at overholde budgettet i år, præcis som vi gjorde det sidste år. Jeg oplever, at arbejdet i Sundheds- og Omsorgsudvalget og i særlig grad på ældreområdet i dag hviler på et sikkert fundament. Det er meget vigtigt på et område, hvor der stadig er mange forandringer i gang, og hvor staten har sat yderligere skub i udviklingen med lovgivningen om frit valg.

Alles øjne er i disse år vendt mod ældreområdet, og kravene om, at der skal leveres en gedigen og stabil service, er indiskutable. Der skal ikke rystes meget på hånden, før det giver

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

en negativ presse. Kvaliteten er dog stadig svingende, og konkurrencen i forbindelse med de ældres frie valg vil stille krav om ensartet service af høj kvalitet.

Vi ved allerede nu, at 2003 vil blive et år, hvor servicen skal være både mere fleksibel i forhold til de ældres behov og ønsker og udvidet i forhold til det kendte serviceniveau og samtidig have en ensartet høj kvalitet. Det koster, og det er op til os politikere at tilføre området de nødvendige ressourcer, hvis ikke fundamentet skal smuldre igen. Men jeg siger, det er nødvendigt, vi skal nok være nøjsomme. Min ambition er at gøre Københavns Kommune til foregangskommune inden for ældreområdet.

Jeg vil vende tilbage med en nøjere omtale af de udfordringer, der er på sundheds- og omsorgsområdet, på mandag. Jeg vil dog for så vidt angår HS' budget sige, at det er skuffende, at det forslag, der er indarbejdet, mangler perspektiv, idet der ikke er taget stilling til de kommende års ubalance. Det er kun en udskydelse af pinen, at der ikke er taget stilling til de strukturelle problemstillinger.

Der er en ubalance på 155 mio. kr., der bl.a. tænkes finansieret med forøgede kommunale bidrag på 123 mio. kr. Det betyder, at hullet lukkes nogenlunde i 2003, men der vil opstå et nyt og større i 2004 og i de kommende år.

Der burde allerede nu i forbindelse med budgettets vedtagelse indgås aftale med HS om, at flere af de foreslåede udskudte aktiviteter, f.eks. psykoteam, skal iværksættes inden for budgetrammen. Finansieringen skal komme fra nye besparelser opnået i HS gennem målrettet fokus på realisering af de tiltag, som HS-direktionen selv har beskrevet for bestyrelsen i forlængelse af rapporten fra regeringens rådgivende 100-dages udvalg.

Det drejer sig bl.a. om forskudt/fleksibel arbejdstid, længere planlagt dagarbejdstid, mere hensigtsmæssig opgavefordeling på tværs af faggrupper, optimering af patientforløb.

Regeringen vil nu nedsætte en kommunalreformkommission. Venstre har spillet ud med et ønske om den norske model, hvor ansvaret for sygehusydelse ligger hos staten, og hvor sygehuse drives som selvejende institutioner.

Der er ingen tvivl om, at tiden er moden til, at der bliver truffet beslutning om en ændret struktur for sygehusdrift. Jeg synes, vi skal være på forkant i København og anmode regeringen om en ændring af HS-loven, så der sker en adskillelse af bestiller- og udførerrollen. Det vil over for borgerne synliggøre, hvem der har ansvaret. Men der er også mange andre gevinster forbundet med en sådan adskillelse.

En vigtig forudsætning for udvikling og omstilling er, som jo også alle andre partier har været inde på, motiverede og veluddannede medarbejdere. Heldigvis har København medarbejdere, der på alle niveauer er interesseret i at yde en kvalificeret indsats. Medarbejderne er vant til at skulle omstille sig. Det er heldigvis de fleste steder blevet en del af kulturen.

Men det er nødvendigt hele tiden at understøtte medarbejderne kompetencemæssigt, således at ændrede mål, metoder og værktøjer også har en chance i praksis. Derfor skal der investeres i løbende kompetenceudvikling, hvis medarbejderne skal have en chance for at imødekomme nye ønsker og behov.

Jeg vil slutte af med summarisk at repetere ingredienser i de kommende års politik.

Vi skal stimulere den positive udvikling gennem en langsigtet strategi og et budget med et flerårigt perspektiv. Sigtemålet er, at København skal være et kraftcenter for menneskelig, kulturel og økonomisk udvikling på et bæredygtigt grundlag.

Vi skal øge vores økonomiske råderum ved at skabe vilkår, der øger vækst og skatteudskrivningsgrundlag og ved at nedbringe vores renteudgifter via afdrag på gæld. Vedligeholdelsesgælden skal ud af verden.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

Vi skal investere i fremtiden ved at føre en politik, der flytter udgifter fra overførselsindkomster og aktivering til uddannelse, infrastruktur, boliger, service, kultur og fritid. Vi skal investere i vores medarbejdere.

Civilsamfundet skal tage et større ansvar og indgå i partnerskaber med kommunen.

Budgettet skal fortsat være i balance, og output skal dokumenteres og benchmarkes, så vi ved, at borgerne får »value for money«.

Det Radikale Venstre mener, at disse omdrejningspunkter bør de fleste partier kunne samle sig om, især i et år, hvor der er et pænt økonomisk råderum, så også kortsigtede markeringer kan tilgodeses.

Min opfordring til overborgmesteren er med udgangspunkt i de gamle forligspartier i 1998 at skabe et meget bredt forlig. Det ville være godt for København. Tiden er ikke inde til polarisering. Det tror jeg, borgerne er enige i. De ønsker en ansvarlig politik med perspektiv, så lad alle gode kræfter samles om et bredt forlig, hvor de nødvendige linjer trækkes op, og lad valgkampen vente til det sidste år inden kommunevalget for Københavns og for københavnerens skyld.

Mikkel Warming (Ø): Hvis en københavnner vender hjem til sin by her i år 2002 efter at have tilbragt en række år i udlandet, så vil vedkommende nok få sig et par overraskelser.

Han kan nok, lidt nostalgisk, det skal siges, huske Danmark som et venligt, solidarisk land, hvor der var plads til forskellighed, et land, som bidrog til udvikling i den tredje verden, et land, hvor velfærd var central og vigtig.

Først og fremmest vil vores hjemvendte københavnner nok spørge sig selv, om han er havnet det rigtige sted. Det venlige, humanistiske land regeres i dag af den yderste højrefløj med en regering, der ikke bare baserer sig på fremmedfjendske kræfter, men selv er meget aktiv i at få hadets, frygtens og forskelsbehandlingsens bål til at brænde.

Vor hjemvendte københavnner, der jo følger med i international politik, får måske den tanke, at det er Østrig, han er havnet i. Men så kommer han i tanke om, at ikke engang Jörg Haider vil gennemføre så bevidst forskelsbehandling, så markante stramninger i menneskers basale rettigheder, som det sker i Danmark.

Hvis han har sans for livets ironiske sider, så vil han interesseret konstatere, at landets statsminister hedder Anders Fogh. Anders Fogh, der som bekendt måtte gå af som skatteminister på grund af meget kreativ bogføring, er blevet valgt på løfter om bedre velfærd, den Anders Fogh, hvis politiske tænkning og praksis handler om ultraliberalisme og minimalstat.

En hjemvendt københavnner vil meget gerne se, hvad der egentlig er blevet af havnen. Der har jo været mange store planer i mange år. Jeg håber for vor ven, at han ikke har svagt hjerte; ellers er hans liv i fare, den første gang han ser Kalvebod Brygge og den perlerække af kontorrædsler, der ligger der og spærrer for adgangen til vandet.

Men ovre på den anden side er der i det mindste kommet gang i området ved den gamle sojakagefabrik. Der bygges boliger. De er såmænd pæne nok, men eftersom vor hjemvendte københavnner ikke er kommet hjem som mangemillionær, så opdager han hurtigt, at disse boliger kan han nok se på, men næppe bo i.

Det undrer ham også, at bygherrerne så mange steder reklamerer med, at der ikke er bopælspligt i de nye dyre lejligheder. Det kan jo ikke passe, så dum er ingen stat, at man ikke har givet kommunen redskab til at sikre, at folk, der bor i nye, dyre lejligheder, også betaler skat i den by, de bor i.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

Når vor hjemvendte ven kigger i en avis, kan han se, at overborgmesteren i København fortæller, at det nærmest er gyldne tider i byen. Der er penge til både det ene og det andet. Vor ven vil på sine ture rundt i byen se, at det må være første gang i rigtig mange år. Han vil nok mene, at byen ser noget slidt ud. Og det har han ret i, for København er slidt ned under asfalten, bogstavelig talt. Der er nemlig huller i asfalten på veje, cykelstier og fortove, og det bliver stille og roligt værre og værre. Det betyder, at der er cykelstier og veje, som det nærmest kan være farligt at køre på, fordi huller i vejene kan betyde grimme uheld.

Byens idrætsanlæg har også været offer for den årlige sparekniv. Ujævne baner, gamle, nedslidte omklædningsrum og haller møder idrætsudøverne.

Alt for mange af de sociale institutioner, byen tilbyder de svageste, bosteder for psykisk syge, handicappede og døgninstitutioner for børn, er i så dårlig stand, at de ikke er egnede som opholdssteder for nogen.

Byens serviceniveau er ikke nødvendigvis noget at råbe hurra for. I de københavnske daginstitutioner bruges der meget tid til administration, tid, der går fra det vigtigste, børnene.

At pladsgarantien er en illusion i mange bydele, gør ikke hverdagen specielt lettere for daginstitutionerne.

Mange af byens skoler hænger nærmest i laser. Små lokaler, tapet, der er ved at falde af væggen, toiletter ingen vil gå ud på, dårligt indeklima, der, som skoleforvaltningen for flere år siden dokumenterede, fører til mere sygdom blandt eleverne.

Det er ikke nogen god måde, byen modtager de 1.000 nye elever, der er startet i den københavnske folkeskole i år, på.

Da skoleeleverne gik på gaden her i januar i år, fortalte de politikerne på Rådhuset med meget store bogstaver, at nu går den simpelt hen ikke længere. Hvis vores børn skal have en ordentlig undervisning, så skal de også have ordentlige forhold.

Vi har nu chancen for at rette op på nogle af fortidens synder, nu hvor kommunen ser ud til at have en historisk god økonomi med mange hundrede millioner kroner til fordeling.

Når den københavnske økonomi ser ud til at være god i disse tider, hvor alle tager æren for det, ikke mindst de borgerlige, så er det værd at huske, at for nogle år siden var der altså nogle partier, der havde modet til at lave en ubehagelig, men nødvendig skattestigning, som bl.a. gav mulighed for reelt at gældssanere sundheds- og omsorgsforvaltningen, begynde at sætte ind med midler, f.eks. til skolerne.

Mange af de penge, København har i år, er enten engangsindtægter eller, skal vi sige, meget konjunkturbestemte. Bl.a. derfor har denne Borgerrepræsentation et særligt ansvar for, at de millioner, der er i år, bliver brugt til den helt nødvendige genopretning. Og der er rigtig meget at tage fat i. Fortidens synder hviler tungt over byen.

Som sædvanlig vil Enhedslistens ordførere gennemgå de forskellige områder senere i budgetdebatten, så jeg vil ikke gå i detaljer på alle områder. Men en af de værste af fortidens synder er den fejlslagne, asociale boligpolitik, et flertal har ført her i byen.

Rådhusflertallet har gennem lejlighedssammenlægninger, der fjerner billige lejligheder, stop for byggeri af almene lejeboliger og en alt for ensidig satsning på dyre ejerboliger, været med til – ikke udelukkende – at skabe den fuldstændig absurde boligsituation, der er i byen i dag. Der er nemlig boligmangel i København. Vi ser, at ventelisterne til almene boliger stiger voldsomt. Andelsboligforeninger bestormes af folk, der vil skrives op. Boligpriserne eksploderer, så 40 kvadratmeter nemt koster en lille million.

Ventelisten til et kollegieværelse har vel aldrig været længere end i disse dage, hvor 8.000 unge står på venteliste, 1.300 flere end sidste år. Og der mangler specielt boliger i Kø-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

benhavn til mennesker, der ikke har en eller flere millioner i baglommen. Det er et eller andet sted også et bevidst resultat af flertallets boligpolitik, hvor den grundlæggende præmis har været, at københavnernes skulle skiftes ud, der skulle være en mere velhavende befolkning.

Boligmangelen betyder f.eks., at en kvinde med barn, der bliver smidt ud af manden, må sove på sofaen hos venner og bekendte, uanset om vedkommende er nr. 1 i den kommunale boligkø, for der er ingen boliger at få.

Bolignøden betyder f.eks., at mennesker bliver indlogeret på herberger og hoteller og ikke kan få en bolig. Bolignøden betyder f.eks., at unge studerende må bruge deres energi på at finde et sted at bo i stedet for at koncentrere sig om deres studium. Og bolignøden har givet frit løb for boligspekulanter, som man har betalt flere hundredetusinde kroner under bordet for at få en andelslejlighed, når værelser på 12 kvadratmeter udlejes for mindst 2.500 kr. om måneden.

Bolignøden skaber social nød, for når man må sove på gaden eller på herbergerne, så bliver det svært at passe sit arbejde, have styr på sin tilværelse. Så risikerer man faktisk for alvor at få sociale problemer. Den langt hen ad vejen selvvalgte boligmangel, der er i byen, er med til at skubbe mennesker ud i sociale problemer.

Enhedslisten vil rette op på boligmangelen. Vi mener, Københavns Kommune skal gøre en indsats for at få flere boliger til almindelige mennesker. Det betyder, at vi vil sætte penge af til at bygge 1.000 almene boliger i København. Det er ikke nok, men det er dog et skridt på vejen.

Enhedslisten fik sidste år vedtaget en hensigtserklæring om, at kommunen skal – og jeg citerer ordret – »tage initiativ til et kollegium med mindst 800 boliger på Amager.« Vi mener, at der må sættes handling bag denne vedtagelse. Et kollegium med 800 boliger løser ikke de studerendes boligproblemer. Det er dog en begyndelse til at få taget toppen af dem.

Så må jeg sige, at platte forslag om at reservere optagne boliger, som Venstre kommer med, løser hverken det ene eller det andet. Enten vil Søren Pind smide dem ud. 10 pct., det tror jeg ikke. Det får han svært ved, de bor der. Eller også er det 10 pct. af dem, der bliver ledige. Så tager det mange år, før man kommer over 50 boliger til studerende på den konto.

Trafikken stiger i København, der kommer flere biler på gaderne. Alle ved, at hvis man ønsker en renere by, så er det eneste, der kan reducere trafikken for alvor, kørselsafgifter. Det ved regeringen, det ved Søren Pind. De vil bare ikke reducere trafikken, så derfor stoppes ethvert udvalgsarbejde om roadpricing.

Socialdemokraterne ved det også godt. De kan bare ikke rigtig finde ud af, om de vil begrænse trafikken eller ej. Derfor henviser man altid til roadpricing og at dette system lige skal færdigudvikles, og at det lige vil tage fem år. Det har det gjort de 5-6 år, man har snakket om det.

Mens vi venter på, at Socialdemokratiet finder deres egne trafikben, så er det vigtigt, at trafikken bliver begrænset og fordelt bedre her i byen. Derfor har mange borgere på Amager engageret sig i at lave en trafikplan for Amager. Derfor arbejder engagerede københavnere på Østerbro og Vesterbro med at lave lokale trafikplaner. Det ser bare ikke rigtig ud til, at trafikplanerne får mulighed for at blive gennemført. Trafikplan Amager har fået bevilget 6 mio. kr. om året. Det vil betyde, at det vil tage 30 år at gennemføre planen.

Vi mener, det er vigtigt at begrænse og fordele trafikken. De lokale trafikplaner ser for os ud til at være rigtig gode redskaber til at få det gjort. Vi mener heller ikke, at kommunen kan være bekendt over for de mange københavnere, der engagerer sig i dem, ikke at gøre en ind-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

sats for at gennemføre dem. Vi vil afsætte penge til trafikplanerne, så Amager, Vesterbro og Østerbro for alvor kan komme i gang.

Cykeltrafikken stiger voldsomt i København. Det er godt. Desværre går nedslidningen af cykelstierne næsten lige så stærkt, og udbygningen af cykelstinetet går for langsomt. Enhedslisten vil afsætte penge til vedligeholdelse og anlæg af cykelstier.

I Enhedslisten lægger vi meget vægt på at sikre københavnernes adgang til et rigt facetteret kultur- og fritidsliv. Derfor er det vores ønske, at denne budgetdebat får som konsekvens, at københavnernes mulighed for oplevelse og fordybelse markant udvikles.

De københavnske idrætsanlæg er generelt nedslidte, og der er for få af dem. Hvis vi vil gøre det bedre at bo i byen, så skal mulighederne for at dyrke idræt gøres bedre, og de rekreative områder skal forøges. I den sammenhæng er der vel nu bred enighed om, at der næste år gerne må være flere badeanlæg end det nye populære på Islands Brygge. Enhedslisten vil arbejde for, at bydele som Vesterbro og Østerbro også får anlæg, hvad enten det er badeanstalt, sandstrand eller lignende.

I år er der startet 1.000 flere elever i den københavnske folkeskole. De skal alle sammen have en stol at sidde på og et bord at arbejde ved, og de skal have de nødvendige undervisningsmaterialer.

Men de skal også have lokaler at blive undervist i. I dette skoleår mangler skolerne 120 klasselokaler. Næste skoleår vil der mangle op imod 100, og året efter 140 klasselokaler, hvis Borgerrepræsentationen har tænkt sig, at vi skal overholde den vedtagne politik om, at hver klasse skal have en hjemklasse.

De københavnske gymnasier kommer snart i en lignende situation, hvor der ikke er plads nok til eleverne i skolerne. Derfor er det vigtigt, at byen forbereder sig, f.eks. gennem udbygninger og ombygninger af de eksisterende gymnasier, mens vi venter på det nødvendige nye gymnasium.

Vores skoler er ikke gode nok. De er nedslidte på grund af mange års forsømmelser og nedskæringer. Hvis skolerne bare skal give rammer, der lever op til nutidens pædagogik, for slet ikke at tale om fremtidens, så er det vigtigt, at vedligeholdelsen forbedres markant, ligesom der skal anskaffes nye undervisningsmaterialer. Byen har en reel chance for tage et spring fremad på dette område, og Enhedslisten vil prioritere, at det sker.

Regeringen har afskaffet den obligatoriske modersmålsundervisning. Det er sket på trods af at næsten alle eksperter siger, at modersmålsundervisning er med til at give tosprogede elever bedre danskkundskaber. Nu har vi en regering, der gør en dyd ud af ikke at lytte til folk, der har forstand på noget, som foretrækker dumhed og fordomme.

For Enhedslisten er det vigtigt, at vi i Københavns Kommune får så god integration som muligt, og for os er modersmålsundervisningen et centralt redskab, vi skal bruge hertil. Vi vil meget gerne diskutere, hvordan modersmålsundervisningen kan blive bedre, kan ramme mere præcist, kan udvikle danskkundskaberne bedre, samtidig med at vi synes, det er vigtigt, at modersmålsundervisningen i fremtiden stadig er gratis for de tosprogede elever i København.

Selv i et budgetår, der vel allerede er udråbt som gyldent, lægges der i budgetforslaget op til forskellige besparelser. Et lille punkt, der igen i år desværre er i farezonen, er Vesterbro-puljen på skoleområdet, den pose penge, som skolerne på Vesterbro har haft til udviklingsarbejde. Det er lidt synd, for erfaringerne fra Vesterbro med den lille pose penge har været gode.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

Enhedslisten vil i forhandlingerne ikke alene arbejde for at bevare puljen. Vi vil føre den ud i hele kommunen. Bydelspuljer for skolerne vil være et godt udgangspunkt for at skabe netværk, for at styrke det lokale demokrati.

Og så er det vel næsten overflødigt at sige, at Enhedslisten vil tilbageføre besparelserne på elevernes undervisning, fritidshjem, klubbers koloniophold osv.

En af de vigtigste udfordringer, vi har for at sikre borgerne en god og anstændig service, er at gøre det attraktivt at være ansat i København. Den kommunale service over for byens ældre, arbejdsløse og børnene, leveres af Københavns mange ansatte. Hvis servicen skal blive bedre, og det skal den, så er det helt centralt, at der er tilstrækkeligt og kvalificeret personale i København. Blot et eksempel.

Denne forsamling vedtog i forbindelse med sidste års budget, at der to gange årligt skulle gøres hovedrent hos de ældre i byen. Det er der meget store problemer med at gøre, fordi der ikke er tilstrækkeligt personale.

Vi ser det som en hovedopgave at rekruttere og fastholde personale til centrale velfærdsopgaver. Både sundheds- og omsorgsforvaltningen og familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen har store problemer med at rekruttere og fastholde personale. Gennemsnitsansættelsestiden for socialrådgivere er under 5 måneder i øjeblikket. Prøv at forestille jer, hvad det betyder for den behandling og hjælp, bistandsklienter og andre, der bruger lokalcentrene, får.

For Enhedslisten er dette område meget centralt i de kommende forhandlinger, for service i København skal ikke bare være noget, man snakker om på Rådhuset; der skal være sammenhæng mellem ord og handling.

Vi prioriterer derfor efteruddannelse og arbejdsmiljø meget højt i næste års budget. Og det er de menige medarbejdere, der skal i centrum. Selv om der da er mange ledere i København, der har god brug for efteruddannelse, så mener vi ikke, at det er de ledende medarbejdere, der, som det sker i dag, skal have broderparten af efteruddannelsesindsatsen.

Vi har et mål for den efteruddannelse, kommunen skal tilbyde sine ansatte: Mindst 1 uge pr. år pr. medarbejder. Det vil være et godt første afdrag på kommunens efteruddannelsesgæld.

Ligeledes må vi her i byen overveje, hvordan de mange, der i dag er smidt ud af arbejdsmarkedet såvel som arbejdsløshedsstatistikkerne, gives reelle muligheder for at komme i gang igen, ikke mindst for at sikre, at de forbedringer, der forhåbentlig bliver vedtaget i næste års budget, bliver til andet end vedtagelser.

Det arbejdsmiljø, der er i kommunens institutioner, er også centralt for den service, københavnernes får. Som eksempel vil Enhedslisten afsætte midler til et reelt serviceløft for daginstitutionerne. Det kan være ved at sikre, at der i hver eneste bydel er HK'ere, der kan aflaste institutionerne med det administrative arbejde, så personalet kan koncentrere sig om det pædagogiske.

København har som storby mange menneskelige skæbner, knuste hjerter, ødelagte kroppe, marginaliserede og kasserede liv, der har afgørende brug for vores solidaritet, vores forståelse, vores hjælp til at komme videre.

Der er brug for en særlig indsats, hjælp til bolig, arbejde og uddannelse, støtte til børnene, så den sociale arvs onde cirkel brydes. Men også konkret støtte til små ting, der kan gøre selv det usleste liv mere værdigt.

Det norske Storting har vedtaget en lov om »sprøyterum« – det, vi på dansk kalder »fixerum«. De har forstået, at netop det at give en narkoman, der er så langt ude, at stoffet indtages på en bunker med urent vand fra en vandpyt, mulighed for at fixe under hygiejniske forhold,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

er et sundhedsforebyggende tiltag, måske det første skridt på vej tilbage til et liv med andre perspektiver end jagten på det næste fix.

Der er brug for et fixerum i København, et sted, hvor man kan få en snak, sygeplejefaglig hjælp til sårbehandling, rådgivning om andre muligheder, det første lille bitte puf til et bedre og mere værdigt liv.

Antallet af psykisk syge er stort i København. Der er brug for at realisere visionen om psykoseteam, der er brug for et styrket arbejde på gadeplan og flere boliger, der kan rumme de mest skæve medborgere.

HS vil jeg i modsætning til næsten alle andre stort set ikke berøre, det vil Enhedslistens HS-ordfører nemlig gøre senere i debatten, blot konstatere, at også sygehusene lider under manglende vedligeholdelse, udskydelse af apparaturanskaffelser, problemer med personaleretruttering og -fastholdelse. HS er underlagt konstante årlige besparelser, ikke mindst fra statens side, og det betyder konstant usikkerhed for de ansatte og nogle gange også forringelser for patienterne.

Regeringsskiftet og dermed skiftet i politik sætter København i en helt ny situation også på miljøområdet. VK-regeringen har skåret al støtte til det lokale miljøarbejde, samtidig med at forpligtelsen til at tage vare om miljøet i stadig højere grad lægges ud lokalt. Det er sket med ændringer i planloven, og nu vil miljøministeren have, at indsatsen for naturbeskyttelse skal forankres lokalt.

Den lokale forankring er vi i Enhedslisten stærke tilhængere af, men under den nuværende regering kan det stort set oversættes til: Vi synes, miljøforbedringer er en god idé, men vi fralægger os ethvert ansvar for det.

Her er København heldigvis inde på en bedre vej, bl.a. med oprettelse af lokale Agenda-centre og støtte til lokalt miljøarbejde.

VK-regeringen har skåret i støtte til udviklingen af den vedvarende energi og bruger hundreder af millioner på nye veje og afgiftsnedsættelser, der kan øge privatbilismen. Det er i modsætning til de forpligtigelser, Danmark har til at sætte CO₂-forbruget ned.

Miljøet i en hundreder af år gammel storby er præget af alle tidernes fremskridt og fejltager. Miljøproblemerne er mærkbare i forhold til folks dagligdag, og miljøets tilstand betyder meget for, hvor rart det er at bo i byen. Biltrykket er enormt, støjproblemerne er påtrængende, der gøres stadig indhug i grønne områder.

København har en historisk chance, en chance for at rette op på mange års nedslidning, nedskæringer. Den store budgetdans i år vil derfor formentlig handle mere om at være med ved bordet, end den plejer at gøre.

Spørgsmålet er så, om det borgerlige alternativ med Søren Pind i spidsen faktisk har noget at byde på i denne her budgetdans. For man må konstatere, at bortset fra den opremsning af Venstres valgprogram, vi har hørt for nogen tid siden, så har der siden valget været ret stille fra Venstreløverne. Det er ikke mange forslag, der er kommet. Det kan måske hænge sammen med, at det ikke længere er muligt at trække Farum frem som et eksempel til efterfølgelse. Det er ikke længere muligt at kopiere ideerne fra »juvelen i Venstres krone«, som Farum er blevet kaldt, vistnok af den siddende indenrigsminister. Det blev jo prøvet.

Borgmester Martin Geertsen foreslog i december 2001, at København skulle efterligne Farum og lave gratis pensionistrejser til syden. Mener han stadig det? Er det et forslag, som Venstre vil komme med under budgetforhandlingerne, eller var det bare et pressestunt, som huggede en ide fra det politiske og økonomiske fallitbo, Venstre har omdannet Farum til? Har Venstre noget at komme med? Også efter den tale, vi har hørt, trænger det sig på.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

Enhedslisten ønsker aktivt at forme byens fremtid. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi i Enhedslisten finder det naturligt, at Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten er grundlaget for næste års budget, ligesom de tre partier var sammen om at konstituere sig efter valget, meget gerne sammen med De Radikale og CD, som jo var bag sidste års udmærkede budgetaftale.

Vi skal bruge den historiske chance, økonomien giver os, bruge chancen til at gå op mod de af regeringen dikterede nedskæringer, som nu viser sig i de fleste af landets kommuner, vise, at der er et alternativ til regeringens populistiske og asociale politik.

København skal vise vejen mod spindoktorer, fremmedhad og udliciteringer, for solidaritet og velfærd.

Karin Storgaard (O): Forleden morgen hørte jeg i radioen, at i Københavns Kommune bugner pengekassen. Først tænkte jeg: Hvor kommer alle de penge fra? Så tænkte jeg: Det var da dejligt. Nu er der endelig penge til at gøre noget ved alle de områder, vi i årevis har ønsket at gøre noget for.

Det var jo selvfølgelig kun ønsketænkning, også selv om der efter aftale med regeringen er lagt op til nedsættelse af skatteprocenten, større afdrag på gælden og forbedret service.

Siden 1998 er der sparet 2 pct. på udvalgsområderne. Det svarer til ca. 200 millioner pr år. Dansk Folkeparti har aldrig været tilhænger af denne metode, hvor man tager med den ene hånd og giver med den anden.

De temaer, overborgmester Jens Kramer Mikkelsen nævner i sin budgettale, temaer som metropol, rammerne i orden og service, er der vist ingen, der kan have noget imod, og der er da også sket en positiv udvikling for byen i de seneste år. Men så skal man altså ikke glemme, at når overborgmesteren senere under forhandlingerne står med flere hundrede millioner at gøre godt med, har det haft sine omkostninger på mange områder.

Når det siges, at gælden er blevet reduceret med 3,4 milliarder siden 1998, og at de reducerede renter er brugt til en bedre service, skal Dansk Folkeparti først nævne, at der selvfølgelig skal betales af på gælden. Derefter må vi gøre opmærksom på de områder, der ikke fik en bedre service, tværtimod, og det efterslæb, der findes på alle områder i større eller mindre grad.

Det er rigtigt, at der også er investeret i nye daginstitutioner, et par skoler, der er sat penge af til renovering samt plejeboliger. Men når der ses på den samlede ønskeliste til serviceudvidelser, er der lang vej igen.

Alene til vedligeholdelse og renovering ønskes der 609 mio. kr., til børn og unge 183 mio. kr., til sundhed 150 mio. kr. Så kommer der ældre, handicappede, socialområdet, folkeskole, kultur m.m.

Det store beløb til vedligeholdelse og renovering siger også noget om standarden af vore bygninger i København, hvad enhver jo kan konstatere ved at tage en tur rundt til nogle af vore bygninger. Der er et kolossalt efterslæb på vedligeholdelse, huller i tagene, svamp i bygninger, dårligt træværk m.m.m. Men det kan jeg også se, at overborgmesteren har med i sin budgettale, så lad os håbe, at der i budgetforhandlingerne vil blive afsat penge til dette.

På HS-området foreslår økonomiforvaltningen, at der afsættes en pulje på 105 mio. kr. til at imødegå ubalancen i HS. Desuden skal der spares 32 mio. kr. Men i realiteten er ubalancen langt større, og i de kommende år bliver det ikke bedre, tværtimod.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

Overborgmesteren siger, at vi bruger rigtig mange penge på sygehusene i HS. Ja, det er rigtigt, men så må vi i hvert fald overveje alvorligt, om pengene administreres rigtigt. Det virker, som om vi putter pengene i et bundløst hul.

Dansk Folkeparti er af den opfattelse, at HS ikke fungerer efter hensigten, koster for mange penge i forhold til resultaterne og ikke arbejder effektivt, administrationen er alt for tung. Det bør overvejes, om HS bør nedlægges og området overgå til staten, i hvert fald skal der en omstrukturering til.

HS har i forhold til de ældre ikke opfyldt, hvad de lovede i forbindelse med udflytning fra Kommunehospitalet. Venteafdelingerne på Hvidovre og Frederiksberg skal nu nedlægges. Fremover må man vente højst 4 uger på en plejehjemsplads på hospitalet. Det er fint nok, men hvis de ældre ikke venter på hospitalet, og der ikke er nogen plejehjemsplads, så er der kun ét sted, de kan vente, og det er hjemme.

I Dansk Folkeparti er vi bekymrede for de ældre, der sendes hjem for at vente. Hvilken garanti er der for, at Københavns Kommune har den nødvendige kapacitet til at yde tilstrækkelig hjælp, mens der ventes på plejehjemsplads?

Venteafdelingerne er naturligvis ikke en god løsning for ældre. Venteafdelingerne har man talt om gennem mange år og altid sagt, at de burde afskaffes. Men venteafdelinger er trods alt bedre end ingen eller kun ringe hjælp.

Der er yderligere lagt op til nedlæggelse af 100 genoptræningspladser. Det var vel ikke meningen, at disse skulle nedlægges?

Det viser jo i øvrigt, at de plejehjemspladser, der er nedlagt i de sidste år, er nedlagt på et forkert grundlag. Det er halvdant år siden, der blev nedlagt omkring 400 plejehjemspladser. Godt for de ældre, at der nu igen bygges plejehjem, men den disposition, man traf for et par år siden, har kostet kommunen penge, og nu skal der bygges nye pladser og måske købes pladser i omegnskommunerne.

Lars Engberg har for nylig udtalt til MetroXpress, at vi bør tænke os om en ekstra gang, før vi begynder at afvikle boliger. Jeg kan forstå, der menes plejehjemsboliger. Hvis det betyder, at Socialdemokratiet fremover vil tænke en ekstra gang, før de både taler og beslutter, så tror jeg meget vil være vundet.

Dansk Folkeparti synes, det er nogle gode høringssvar fra ældrerådene og Ældre Sagen, som også gør opmærksom på patientpresset på de medicinske afdelinger, og vi kan fuldt ud tilslutte os disse. I øvrigt mener vi, at der bør oprettes nogle flere hospicer.

Og så har vi et problem: Hvad i alverden er det, der står om lægeambulancen? Der skal spares 1 mio. kr.

Hovedstadens Udviklingsråd, HUR: Dansk Folkeparti er generelt ikke tilhænger af, at taksterne skal stige ud over den generelle pris- og lønudvikling. Vi mener ikke, det er den rette vej at gå, hvis der ønskes flere kunder til busserne.

Vi har lidt svært ved at gennemskue, hvad egenbetalingen på 5 millioner for handicap-kunderne indebærer, og vil derfor stille et spørgsmål til dette.

En stigning på pensionistkortene med 30 kr. om måneden finder vi ikke hensigtsmæssig. 30 kr. om måneden betyder måske ikke så meget for en lønmodtager, mens det forholder sig noget anderledes for de fleste pensionister, som i de seneste år også har fået nedsat tilskud på andre områder.

Ved de foreslåede ændringer på handicap- og pensionistområdet rammer vi de svage i samfundet, og det vil vi ikke være med til.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

Forsøget vedrørende afskaffelse af spærretiden er afsluttet, og desværre forelå resultatet ikke, da jeg skrev min tale, men jeg har så senere hørt, at nu skulle rapporten være fremlagt, og det lyder godt, fordi så kan den nå at indgå i behandlingen af budgettet.

Af budgettet for HUR fremgår det videre, at 11. udbud af buskørsel resulterede i en højere vogntimepris end forudsat i budgettet for 2002. Det kan jo godt undre, at man ikke har taget højde for, at dette kunne ske.

Hvis vi bevæger os over til bygge- og teknikområdet, så har vi jo problemer med trafik og parkering. Trafik- og parkeringsforholdene i Københavns Kommune bliver mere og mere kaotiske. I udvalget tales der meget om begge dele, men det er ligesom om vi ikke rigtig kommer videre. Trafikken ledes stadig midt ind i København. Der er jo heller ikke rigtig nogen mulighed for at komme af med bilen lige i udkanten af byen, og den kollektive trafik er stadig ikke god nok. Vi kan jo så håbe, at metroen hjælper på dette. Men pris, fremkommelighed og acceptable tidsintervaller også aften og weekend har stor betydning.

Morgen og sidst på eftermiddagen er byen proppet til med biler. Det er da i øvrigt heller ikke sundt for miljøet og tænk på forureningen fra bilerne.

Vi har gang i trafik- og miljøplan 2003, hvor borgerne bliver spurgt om deres mening, og udvalget skal senere behandle planen. Det er bestemt positivt og anderledes at spørge borgerne, før vi beslutter. Det er anderledes end tidligere.

Mindre smart og dobbeltarbejde, eller er det konkurrence, når HUR samtidig sender tilsvarende til høring, i øvrigt med ganske kort høringsfrist.

Dansk Folkeparti er af den opfattelse, at der ved nybyggeriet rundt omkring i København ikke bliver taget højde for, at såvel erhvervs- som boligbyggeri kræver plan for trafikens udvikling.

Et godt eksempel er byggeriet ved Nordhavn, som forøger trafikken betydeligt i de kommende år. Der er lavet fine opgørelser af, hvor meget trafikken forventes at stige, men en løsning på de kommende trafikale problemer kniber det med at komme frem til. Det er altså for sent først at tage fat på løsningen, når trafikken er der. Når færgerne flyttes ud i Nordhavnen i løbet af et par år, bliver der en stor trafikbelastning af området, og der er stadig ikke taget beslutning om, hvordan vi løser dette problem...

2. næstformand (**Bente Frost**): Lige et øjeblik, Karin Storgaard. Kunne man ikke lige bede SF om at holde gruppemøderne efter mødet. Det er meget støjende at høre på.

Karin Storgaard (O): Derfor er jeg glad for, at overborgmesteren også kommer ind på trafikken i sin tale og i øvrigt også nævner fremkommelighed for taxaer og biler. Dansk Folkeparti har jo i øjeblikket et forslag om taxi i busbaner og bussluser til behandling i Bygge- og Teknikudvalget, hvor et flertal i går besluttede, at forvaltningen skulle arbejde videre med forslaget.

På parkeringsområdet er det jo sådan, at udvalgsflertallet i den seneste tid har nedlagt rigtig mange parkeringspladser i København, uden at der er oprettet nye eller været enighed om at oprette parkeringskældre, -huse eller andet. Det gøres således heller ikke nemmere for københavnere at finde en plads til deres bil. Der er altså også københavnere, der har bil, selv om de af og til kører på cykel og med bus eller tog.

Det kunne jo være rart at høre fra de pågældende partier, om de ikke snart kunne blive enige om en løsning. De københavnske parkeringsordninger er til gene og irritation for beboerne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

Dansk Folkeparti har derfor flere gange foreslået, at vi prøver at se på en ordning for hele byen, og ikke de mange forskellige ordninger, billetter, kort og licenser, der findes i øjeblikket. Det går langsomt med at finde sammen om dette.

Dansk Folkeparti vil gerne prioritere trafik og parkeringsforhold højt, vi vil gerne være med til at foreslå løsninger og forsøge at finde finansiering.

Vi har banegraven ved Hovedbanegården. Det har tidligere været drøftet, om denne kunne overdækkes, og der har også været arbejdet med planer om dette. Vi forstår, at sagen befinder sig i økonomiforvaltningen, og indsender i forbindelse med budgettet forespørgsel om, hvordan det går. Der er også banegraven ved Vesterport.

Det er klart, at Københavns Kommune ikke alene kan finansiere en overdækning. Men det vil være positivt og spændende at udnytte disse arealer og komme i gang med at spørge staten, hvordan den vil være med til at finansiere det.

København mangler en fjernbusholdeplads. I stedet for at lægge den i Ørestad som foreslået bør den ligge centralt, som den også gør i de fleste andre europæiske byer. Danske Busvognmænds formand, Steen Bundgaard, udtalte for et par dage siden, at de ønskede at være tættere på København, gerne ved Kalvebod Brygge. Hvis passagererne blev sat af i Ørestad med al deres bagage, sagde han videre, skulle de videre med metroen til København og derfra videre igen. Jeg må indrømme, at det ikke virker logisk at have en fjernbusholdeplads ude i Ørestad, og det var måske en god ide at lytte til, hvad de, der har fingeren på pulsen, mener, i stedet for bedrevidende at tonse en løsning igennem.

Veje er også et stort problem. Der mangler nemlig penge til vedligeholdelse af de københavnske veje. Flere steder står det ikke godt til, og der er dybe huller og slidt belægning. Derfor er der behov for, at der afsættes midler hertil, og sagen er også på ønskelisten.

Så har vi Gefionspringvandet nede ved Langelinie. Det er også et ønske på listen. Desværre er der ikke nogen, der ønsker at sponsere renoveringen af det, og det er der, problemet er, fordi så skal vi jo selv betale i Københavns Kommune. Det er en kulturarv, som Dansk Folkeparti mener, det er vigtigt at støtte, så vi håber, der måske kunne blive enighed om at starte på renoveringen i 2003 og færdiggørelse sker i 2004, for ligesom at komme videre.

Så er der ren by. På ønskelisten er der anført papirkurve, det må vist være affaldskurve. Jeg vil anbefale, at vi i fællesskab finder penge til det, for der er helt afgjort for få og små beholdere i byen. Gammeldags, små papirkurve ved stoppestederne duer altså ikke i dagens Danmark. Så behøver jeg vist ikke at sige mere om det emne. Alle kender vel bemærkningen: I tilfælde af krig – hop op i papirkurven. Der er endnu ikke nogen, der har ramt den. Det ser man også tydeligt i København.

Der trænger i øvrigt til en kost eller en fejmaskine andre steder end i Indre By og lad være at fortælle, at de private grundejere ikke fejer, fordi kommunen har jo påtaleret. Vi ved godt i Dansk Folkeparti, at der hvert år bruges 65 mio. kr. for at holde byen ren, men der er altså stadig problemer.

På familie- og arbejdsmarkedsområdet vil jeg kort nævne et par områder, der er problematiske, for vores ordfører vil på mandag komme nærmere ind på området.

Af ønskelisten fremgår det, at man ønsker at nedsætte pladsgarantien til 10 måneder. Når vi nu ved, hvor svært det hidtil har været at finde egnede grunde og bygninger, er spørgsmålet vel, om det er muligt at blive ved med at finde nye steder. Og hvis det er uden for byen, skal vi vel også overveje, om en times transport hver vej for mindre børn ikke er i overkant af, hvad der er acceptabelt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

Som det fremgår af budgettet, er der ligesom tidligere år problemer med pladser til handicappede, og det gælder både børn, unge og voksne. Der er ikke mulighed for at købe pladser mere i amtet, idet de selv skal bruge pladserne derude. Dansk Folkeparti er af den opfattelse, at det er vigtigt at prioritere dette område højt.

Ligeledes skal vi prioritere anbringelsesområdet, de psykisk syge og hjemløseområdet.

Vi har nogle marginaliserede grupper. Der er 14.000 københavnere, der modtager kontanthjælp uden at være til rådighed for arbejdsmarkedet, og yderligere 21.000 er uden for arbejdsstyrken. De får heller ikke hjælp, og det mener vi er et problem, der skal gøres noget ved.

Serviceydelser skal tilpasses flygtninges og indvandreres særlige forudsætninger og behov, siger overborgmester Jens Kramer Mikkelsen, men er vore tilbud ikke i forvejen så gode og alsidige, at vi ikke behøver at lave særregler for denne gruppe?

På kultur- og fritidsområdet skal jeg, som jeg også sagde sidste år, tilkendegive, at Dansk Folkeparti ikke er tilhænger af at blive ved med at give underskudsgaranti og ekstra tilskud til forskellige arrangementer, teater, udstillinger, spillesteder m.m., der i årevis har fået tilskud uden at forny sig. Det blokerer for nye tiltag.

Som vi kan ses på ønskelisten, er det langt den største af alle ønskelisterne. En af årsagerne er manglende renovering og vedligeholdelse, et efterslæb, der tages med år for år. I forhold til behovet afsættes der kun få midler. Svampeskader og tagrenovering er jo ikke noget, man skal negligere i det lange løb; det breder sig og bliver bare dyrere og dyrere.

Og vil I tro det eller ej: Rådhuset har ingen tidssvarende brandsikring, og så vidt jeg husker, er der masser af træ her rundt omkring, ovenover. Vi skulle vel nødig have, at Rådhuset brændte ned, og man har vist i flere år ønsket at få en tidssvarende brandsikring, og det kunne da godt være, vi skulle begynde at se på det.

KI ønsker at spare 3,5 mio. kr. ved at lukke Sjællandsgade Bad. Dansk Folkeparti synes ikke, det er en god ide. Netop Nørrebro har mange lejligheder uden bad, og samtidig har Sjællandsgade Bad en social funktion.

Styregruppen derude har forslag til nye aktiviteter, der kan kombineres med bestående. Sjællandsgade Bad skal ikke bruges til at medfinansiere tilbagebetaling af lån vedrørende det dyre og forlængede byggeri af Øbro Svømmehal.

Udvidelse af søndagsåbent på bibliotekerne fra 4 til 8 biblioteker kan Dansk Folkeparti med glæde tilslutte sig. Det er et af vore ønsker.

I København mangler vi stadig idrætsfaciliteter til borgerne. Det går nu fremad, selv om der er lang vej tilbage, før vi kan sammenligne os med andre større byer i Danmark. I mange år har vi manglet inden for næsten alle områder. Det indhentes ikke i løbet af et øjeblik.

Endvidere er samarbejdet mellem skole, institutioner og idræt et godt initiativ, som fortsat skal styrkes. Det er vigtigt, at de forskellige forvaltninger arbejder sammen. Man kan tydeligt se, at børn og unges behov for idrætshaller og fodboldbaner er stigende.

På miljø- og forsyningsområdet har vi Københavns Energi. Vi mener, at alle de nye tiltag med opsplitting af selskaber inden for KE ikke er gennemskuelige. Dansk Folkeparti er betænkelig ved disse. Vi har haft reklamer, som er finansieret af KE, I har måske selv lagt mærke til det, i tv, bl.a. i forbindelse med vejrudsigten, og jeg mener, vi scorer selvmål.

For nylig læste jeg en artikel af en journalist, der skrev i en af vore aviser om »Set i tv«:

»Jeg hader, når jeg skal betale to gange for en vare. Først betaler jeg for el og fjernvarme. Bagefter skal jeg finde mig i, at Københavns Energi bruger mine penge til at sponsore vejrudsigten på TV2, så de kan fortælle mig, at det faktisk er deres skyld, at jeg har el og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

varme, og at jeg ærlig talt godt kunne tænke lidt på, at uden dem sad jeg i mørke og frøs. Hvorfor ikke tage skridtet fuldt ud og kræve betaling for vejret også?»

Konklusionen fra vedkommende var i øvrigt, at vedkommende ikke havde lyst til at støtte pågældende forsyningsselskab. Har Københavns Energi mon tænkt over disse perspektiver?

Vedrørende takstforhøjelser kan man vel diskutere, om det er rimeligt, at el skal stige, fordi man gennem disse takstforhøjelser skal sikre, at den betydelige underdækning på 365 mio. kr., der findes, kan betales inden for overskuelig tid. En gæld, som forbrugerne ikke har skyld i, skal nu dækkes ind under, at der oprettes et abonnement på 114 kr. Ja, det er jo ikke alverden, og man nævner her, at det er under andre selskabers abonnementskatter. Ja, men andre abonnementer er næppe oprettet på grund af kæmpegæld. Det kan DF ikke støtte.

Vi har et tomgangscirkulære. Der er måske nogle herinde, der slet ikke ved, vi har et tomgangscirkulære. Men nu er der kommet en ny borgmester på området, og så kunne det være passende at spørge til, hvad borgmesteren har tænkt sig at foretage her. Mange kender ikke reglerne, der tales for lidt om det. Følgen er, at bilerne holder med motoren i gang mere end det tilladte minut og forurener luften. Man holder motoren i gang, når man går ind i daginstitutionen og henter eller afleverer sit barn, eller når man lige går ind og køber cigaretter, eller hvad man nu kan finde på. Så det var måske en god idé at gøre noget for det.

På boligområdet er Dansk Folkeparti jo med i det 4-årige forlig om boliger. Der er nu ved at komme gang i byggeriet. Det synes vi er godt. Det er der også behov for, men der mangler stadig boliger til alle.

Det er også vigtigt, at der ved nybyggeriet tages højde for, at der også er priser på et niveau, som almindelige lønmodtagere kan betale. Kæmpeindskud og en månedlig husleje på 15.000-25.000 kr. er i overkanten af, hvad der kan betales af mange københavnere.

Jeg har ikke været inde på alle områder, bl.a. skoleområdet. Det skyldes ikke, at vi ikke har nogen holdning til det. I kan roligt være bange, vores ordfører på området vil på mandag sige noget om det område.

Afslutningsvis skal jeg sige, at Dansk Folkeparti ser frem til de kommende forhandlinger om kommunens budget. Af min budgettale fremgår nogle af de områder, vi mener er vigtige for at forbedre forholdene for københavnere. Og finansieringen vil vi selvfølgelig også gerne være med til at finde.

Mogens Lønborg (C): Det går godt i København, det har vi i hvert fald i dag hørt overborgmesteren udtale. Man fornemmede næsten, at han var fristet til at sige »ufattelig godt«. Han undlod nok, fordi en anden kendt politiker tidligere har brugt den vending.

På mange måder må man jo også give ham ret, heldigvis. Især går det godt i den private sektor i København, hjulene er i gang, virksomhederne tjener penge, masser af penge, ansætter flere folk og er dermed den motor, som driver hele værket, og som også danner grundlaget for de velfærdsydelser, som københavnere nyder godt af, velfungerende, den er velsmurt.

Som en enkelt indikation på det kan vi jo se nu, at ifølge prognosen for skatteindtægterne for det kommende år er det faktisk sådan, at selv med en reduktion på 0,1 procentpoint vil der fosse 2 milliarder ekstra kroner ind i kommunekassen fra det ene år til det andet – jeg gentager: 2 milliarder, og det er med en skattesækning på 0,1 procentpoint. Det svarer i løbende priser til 8½ pct. og renset for inflation 5 pct. Jo, det går ufattelig godt i København, i hvert fald i den private del.

Nu, hvor vi i dag behandler budgettet for Københavns Kommune, som jo heldigvis ikke omhandler alt, hvad der foregår i København, så bliver vi selvfølgelig nødt til at gå lidt tættere

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

på for at få et lidt mere nuanceret billede af forholdene. Tager vi en hurtig tur rundt i København, får vi hurtigt et mere nuanceret billede af forholdene.

Det første, man erfarer på en sådan tur, er de mangelfuldt vedligeholdte veje, som ikke alle steder gør det til en udsøgt fornøjelse at bevæge sig i den københavnske trafik.

Hvad der også springer meget kraftigt i øjnene, er kontrasten mellem de steder, hvor det private erhvervsliv råder, hvor de bygger nye bygninger til de nye vækstområder, som de sætter i gang, og de områder, hvor kommunens bygninger ligger, ikke mindst på skoleområdet. Det er et trøstesløst syn, der fortæller historien om manglende vedligeholdelse og istandsættelse. Fortidens synder er meget tydelige, når vi sådan kører rundt i byen.

Ved nærmere eftertanke bliver man nok overbevist om, at det ikke er nogen tilfældighed, at det ser sådan ud, når det gælder den private i forhold til den offentlige sektor. Jeg bliver nødt til, selv om nogle måske vil opleve det som en lille smule plat, alligevel at stille skarpt på, at det har noget at gøre med den styringsmodel, vi har i den offentlige sektor.

I den private sektor har vi markedsmekanismen med den dynamik og vækst, som vi kender, og i den offentlige sektor har vi altså et styringssystem, som til forveksling ligner det – jeg er ked af at sige det, nogle her i salen vil sikkert blive skuffet – vi havde længere sydpå, i et land, som indtil for nogle få år siden var delt af både beton og jern. Da den beton og jern forsvandt og dermed de to forskellige styringssystemer, så så vi altså også, hvad der skete meget hurtigt på den side, der før havde været meget trøstesløs. Der skete en dramatisk udvikling.

Jeg forsøger ikke at sammenligne i øvrigt, det vil jeg godt understrege, København og det her land, vi taler om. Men jeg synes alligevel, man bør stoppe op og reflektere over, hvad det er for et styringssystem. Det er et styringssystem uden incitamenter, uden mekanismer, der sikrer, at der er vækst, uden at sikre, at der er dynamik, uden at der er nogen i det system, der i og for sig har incitamenter til at vise sparsommelighed osv. Jeg vender tilbage til det emne om lidt.

Et andet trist syn, der møder os, og som vi også kan læse om både i statistikker og i medierne, er de mange københavnere, som er sat udenfor, marginaliseret, kalder man det. Der er alt for mange. Så kan man spørge, om det er en tilfældighed. Nogle vil sige, at det er, fordi kapitalismen ikke kan beskæftige dem. Andre, og dem hører jeg til, vil sige, at det nok i høj grad også er et produkt af det system, som har troet på, at man kunne hjælpe de svageste i samfundet ved at bygge og bygge det offentlige system ud, brede det ud og tage monopol på løsning af disse sociale opgaver. Jeg synes ikke, der kan levnes nogen tvivl om, at systemet på mange måder har vist sin utilstrækkelighed.

Det skal ikke forstås som, at jeg mener, vi ikke skal have et system med professionelle, og på mange måder er det, vi har, jo også velfungerende. Men jeg mener, vi bør erkende, at det alene ikke kan løse de mange problemer, der er med i særdeleshed de allersvageste, som vi ser i byens parker og på bænke osv. Jeg synes, det er en skamlet på vores by, og jeg synes, at vi i denne forsamling bør kunne blive enige om, at lige præcis med hensyn til den gruppe bør vi, når vi henser til, at 2 milliarder ekstra kroner fosser ind, sætte det som den højeste prioritet overhovedet at få afhjulpet de vanskeligheder, som netop gruppen af de svageste, hjemløse, husvilde, psykisk syge og handicappede ikke mindst, har.

Vi bliver nødt til fordomsfrit og uden ideologiske skyklapper at se på, om vi i dag har den rigtige arbejdsdeling mellem den kommunale og den private sektor. Med det har jeg ikke sagt, at vi bare sådan skal udlicitere alt, hvad der ligger i den kommunale sektor i dag. Det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

mener jeg bestemt ikke, vi skal. Men jeg mener, at der klart er opgaver, som bedre og billigere kan løses af private, og hvorfor så ikke gøre det?

Jeg kan glæde mig over i dagens avis at kunne læse, at et radikalt forslag får opbakning af Socialdemokratiet, de vil se fordomsfrit på at lade private komme ind på området til aktivering af de alt for mange marginaliserede personer, vi har i København. Det synes jeg, jeg vil hilse meget velkommen, og vi bidrager i hvert fald gerne til at finde nogle holdbare og bæredygtige løsninger.

Der er også en anden arbejdsdeling, jeg godt vil kigge på, og som jeg synes, vi bør vie megen opmærksomhed, og det er arbejdsdelingen mellem det kommunale system og civilsamfundet. Inger Marie Bruun-Vierø var i sit indlæg inde på den samme tankegang.

Selv om det ikke har været hensigten, så har systemets bredden sig ud desværre i alt for stor udstrækning berøvet de enkelte mennesker ikke bare ansvaret for sig selv på en lang række områder, men også ansvaret for hinanden. Med de høje skatter, vi har, så er vi havnet i en situation, hvor det enkelte menneske uden at have villet det på en eller anden måde er blevet frikøbt for de sociale forpligtelser, vi har over for hinanden. Med det har vi altså også opnået en situation, hvor det, der binder et samfund sammen, den sociale lim, omsorgen for hinanden, den ægte solidaritet, ikke systemets solidaritet, desværre, er forsvundet, er opløst.

Det er et enormt problem, vi står over for. Jeg siger ikke, det har været tilsigtet, men jeg synes, vi bør erkende, at systemet ikke i tilstrækkelig grad kan løse det problem, vi står over for. Derfor bliver vi nødt til også at kigge på, på hvilken måde vi kan få aktiveret de mange ressourcer, der er i civilsamfundet. Vi bliver nødt til at se i øjnene, at løsningen af mange af vores problemer skal ske i et samarbejde mellem systemet, mellem de professionelle og de frivillige sociale kræfter ude i København.

Det er ikke mange måneder siden, jeg havde en kedelig oplevelse, hvor jeg hørte en af de tilstedeværende her i salen meget nedladende, hånende omtale de frivillige sociale organisationers aktiviteter og arbejde som det rene hattedameri, Kirkens Korshær, og hvad der ellers findes af gode organisationer, som af ægte mellemmenneskelig solidaritet hjælper andre mennesker. »Hattedameri« – det er et uhyggeligt menneskesyn, der ligger bag en sådan udtalelse.

Nu er det jo budget, vi snakker om, og jeg har haft luppen fremme, og jeg er nået frem til – det kan være, at min lup ikke har været god nok, og så beder jeg jer mig undskyldte – at der på budgettet, dette 28 mia. kr. store budget, er afsat 11 millioner til det frivillige sociale arbejde. Jeg vil gerne korrigeres i opadgående retning, hvis jeg har taget fejl, hellere end gerne. Det svarer i øvrigt til, hvad vi skal bruge på modersmålsundervisningen.

Jeg synes, vi må konstatere, og det er lidt i forlængelse af mine betragtninger omkring de trøstesløse forhold, vi også ser – jeg vil understrege, at det selvfølgelig ikke er alt i den kommunale sektor, jeg vil kalde trøstesløst – at det styringssystem, vi har, bør reformeres. Vi bliver nødt til at se i øjnene, at de markedsmekanismer, vi kender fra den private sektor, har i sig en dynamik, som vi på en eller anden måde må forsøge at få indpodet i det styringssystem, der i dag råder i den kommunale sektor.

Det er jo sådan, og tag bare det budgetmateriale, der ligger foran jer, at der er jo ingen gennemsigtighed. Altså hvis jeg skal være lidt grov, så vil jeg sige, at når vi den 10. oktober beslutter os for et budget af den størrelsesorden, jeg lige nævnte, så er det meget med bind for øjnene, forstået på den måde, at vi dybest set ikke ved ret meget om, hvad der kommer ud af maskinen, hvad der kommer ud i den anden ende til borgerne, hvor mange borgere der får glæde af den ydelse og den ydelse og den ydelse.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

Vi ved i detaljer, hvor mange penge vi putter ind i systemet på inputsiden, og vi ved, hvor mange der er tjenestemænd, og vi ved, hvor mange der er overenskomstansat, og vi ved en masse ting, som er fuldstændig og aldeles ligegyldige. Vi ved ikke ret meget om output, vi ved ikke ret meget om, hvad kvaliteten er, vi har end ikke i det budgetmateriale her defineret nogle særlig præcise kvalitetsmål. De mål, der stilles op, de resultatkrav, der stilles op, er så runde, så ingen kan blive forpligtet på nogen måde af de mål.

Jeg vil godt lige slå én ting fast, at det er styringssystemet, vi skal kigge på. Jeg kritiserer ikke de kommunalt ansatte medarbejdere. Vi er faktisk heldige at have utrolig mange dygtige medarbejdere i vores kommune, så det er systemet, vi skal have kigget på.

Som jeg antydede i min indledning, så har vi altså haft et system sydpå, som på alle leder og kanter har spillet fallit. Jeg vil sige om det budgetmateriale her, som jeg jo har tilladt mig at sammenligne lidt, at der har vi altså virkelig et problem med hensyn til at finde ud af, hvad egentlig efterspørgselsforholdene er.

Jeg ved godt, det ved I alle sammen, at der er nogle folk i økonomiforvaltningen og andre steder i systemet, som har været i gang med demografimodeller. Og så skriver man frisk og frejdigt her i budgetmaterialet, at man skal have 163 mill. kr. mere til folkeskolen på grund af flere elever. Man drømmer ikke lige om at fortælle os politikere og borgerne, pressen, hvor mange flere elever der egentlig kommer ind i vores skole. Jeg ved godt, at det er omkring 1.200, har jeg fået at vide til min tale i dag, men det er tankevækkende, at det ikke er oplysninger, som helt automatisk tilfalder os politikere.

Og som sagt: Vi får heller ikke noget særligt at vide om, hvad kvaliteten er af ydelserne, hvad kvalitet vi ønsker. Når man kigger rundt, så kan man vist hurtigt forvisse sig om, at på en lang række områder, på skoleområdet, sundhedsområdet osv., er kvaliteten ikke så høj, som vi gerne ser det, og som vi et eller andet sted vel også har en berettiget forventning om, at vi kan få, henset til, hvor mange penge der fosser ind i kommunens kasse.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på detaljerne omkring, hvad vi skal gøre, men jeg vil dog alligevel, for at ingen skal sige, at jeg ikke har nogen anvisninger, sige, at vi bliver nødt til at fortsætte den vej, som vi allerede har betrådt mange steder, at fortsætte en decentralisering, ikke nødvendigvis på alle leder og kanter, men i hvert fald på økonomien.

Vores institutioner skal have en større, udstrakt grad af kompetence. Bevillingssystemet bør omlægges til et betalingssystem, hvor vi betaler for de ydelser. Selvfølgelig skal det være skattefinansieret på langt hovedparten af områderne, men et betalingssystem, der skaber gennemsigtighed, og som så at sige betyder, at pengene følger med brugeren.

Det kræver igen, at vi kender priserne, at vi også er i stand til at sætte nogle kvalitetsmål op, og det gør det selvfølgelig også muligt, at vi bliver i stand til at sammenligne os – eller benchmarke os, som det så populært hedder i dag – med andre kommuner i landet. Det er vi jo ikke i stand til. På nogle områder er vi, og der ved vi, f.eks. på skoleområdet, at vi ligger i den dyre ende, men ikke ret bredt rundt er vi i stand til at foretage de her sammenligninger, som jo burde være så indlysende.

Vi er heller ikke rigtig i stand til at sammenligne os selv over tid, og det er også tankevækkende.

De her tanker fører naturligvis også til, at vi må kigge lidt på politikerrollen. Nu har jeg ikke været med så lang tid. Det har slået mig, hvor meget man som politiker bliver bragt ind i driftsspørgsmål, som jeg dybest set finder, at vi politikere ikke er særlig kvalificerede til, og som leder vores opmærksomhed væk fra det, som egentlig er det interessante, det, borgerne får. Vi sidder som borgerrepræsentanter i Borgerrepræsentationen, men meget af den tid, vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

bruger, handler om drift og bevillinger til dit og dat, hvor det er inputsiden, der er i fokus. Det skal vi have gjort op med.

Jeg vil i den sammenhæng lige nævne det udvalgsarbejde, overborgmesteren var også inde på det, om nærdemokrati og serviceudvikling, et spændende udvalgsarbejde, hvor jeg synes, det er vigtigt, at vi også medtænker de tanker her. Altså vi kan ikke bare diskutere nærdemokrati uden også at tage stilling til, om hele den måde, vi har indrettet vores kommunale sektor på, nu også er den rigtige. I særdeleshed, når vi snakker nærdemokrati, så handler det først og fremmest for os at se om at styrke brugernes umiddelbare indflydelse gennem valgfrihed og gennem brugerbestyrelserne rundt omkring i vores institutioner.

Jeg vil godt bevæge mig lidt mere ind på det, der er selve budgetforslaget. Vi har hørt, at der er et økonomisk råderum, og det er der selvfølgelig også, hvis man sådan rent teknisk beregner, at vi har sat nogle rammer op for udgifterne, og så har vi en prognose for indtægterne, og så ser det jo alt sammen smukt ud, 820 mio. kr., og så kommer denne her slat til efteråret, så er vi oppe på 1,2 mia. kr.

Overborgmesteren talte meget stolt også om overskud, og det kan jeg for så vidt godt forstå, at han taler om. Men jeg synes – og det er ikke for at dryppe malurt i bægeret – at man lige skal betænke, at ikke bare er det en monopolvirksomhed, men det er en virksomhed, som fuldstændig suverænt kan bestemme indtægterne, vi kan skrue op og ned for skatterne her i salen. Derfor er det måske ikke i sig selv imponerende, at vi kan få et overskud.

En anden ting omkring det her økonomiske råderum, som egentlig også er lidt interessant og lidt tankevækkende, er, at man lidt opfatter det, som om pengene nu er der. Godt nok har man lige sat skatten 0,1 pct. ned i oplægget, men nu er pengene der.

Jeg bed mærke i nogle kloge ord, overborgmesteren kom med, hvor han sagde, at vi skal huske på, at det ikke er kommunens borgere, men det er borgernes kommune. Jeg synes egentlig, det er lidt i modstrid med det sådan flot at sige, at nu har vi 1,2 milliarder, vi sådan bare kan råde over. Det har vi ikke. Det er kun en prognose, og året er slet ikke startet endnu, og som udgangspunkt ligger de altså i borgernes lommer.

Vi skal selvfølgelig finde ud af, hvor mange af dem vi synes, vi skal kræve ind for at kunne betale de mange kommunale aktiviteter. Specielt må vi til de her i salen tilstedeværende, som måske kunne være fristet til bare at bruge løs, sige, at der er fare for, at den økonomiske styring i hvert fald ikke bliver tilstrækkelig stram.

Når vi skal se nærmere på, hvad det er vi står over for, så må vi selvfølgelig foretage nogle politiske prioriteringer. I den situation, vi er, og med de gunstige indtægtsforhold, vi har i kommunen, er der ingen tvivl om, at den store gæld, som fortiden har skabt, skal vi have ekstraordinært afdraget på. Jeg vil ikke lægge mig fast på beløbet, men det skal i hvert fald være i en størrelsesorden, så man for alvor kan mærke det.

Det samme gælder skatten. Der er lagt op til en nedsættelse på 0,1 pct. Det er for sølle i en situation, hvor indtægtsgrundlaget, skattegrundlaget er så stort, som det er.

Omvendt vil jeg skynde mig at sige, at de andre ting, de undladelser, de forsømmelser, der har været de sidste 10 år, især i begyndelsen af 1990'erne, selvfølgelig ikke skal gøre, at vi uansvarligt sætter skatten voldsomt ned. Men vi skal sende det signal, at specielt skatten på arbejdsindkomst skal gå i nedadgående retning. Det bliver vi nødt til, 0,1 pct. er for lidt.

Et tredje højt prioriteringsområde for os Konservative er at få genoprettet, som jeg allerede har været inde på nogle gange, de nedslidte bygninger, og det gælder i særdeleshed skolerne, hvor jo også undervisningsmaterialerne befinder sig i en elendig stand. Tankevækkende er det jo, fordi vi ved, at i Danmark har vi i international sammenhæng verdens dyreste folke-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

skole. Og København, og det fremgår også af budgetmaterialet, ligger i den dyre ende. Det er jo ikke det indtryk, man får, når man tager rundt på byens skoler.

Det er heller ikke det indtryk, man i øvrigt får, når man hører uddannelses- og ungdomsborgmesteren fortælle befolkningen i København om, hvor elendigt det er, det har vi også i dag hørt, om alle de nedskæringer, der har været på dette område. Det er på skoleområdet, synes jeg, en af de største skamletter, vi har i vores by.

Vi skal også, når vi tænker investeringer, tænke på at udarbejde dem strategisk, forstået på den måde, at investerer vi i noget, hvor der automatisk følger en masse driftsudgifter med, så skal vi passe på. Men omvendt, de steder, hvor vi gennem investeringer, f.eks. i it, lederudvikling, lederuddannelse og den slags ting, kan danne grundlag for senere effektiviseringer, ikke nedskæringer, så skal vi selvfølgelig gøre det.

Så bør vi naturligvis også se på, på hvilke områder der er brug for serviceforbedringer. Der vil jeg da lige sige, at der var en ting i overborgmesterens tale, som jeg glædede mig over, da jeg læste den, men jeg bed også mærke i, at da han holdt den i den mundtlige version, sprang han over den lille udtryksform, der hedder: Vi skal »not work harder, but smarter«. Jeg ved ikke, hvorfor overborgmesteren overså den lille sætning, men jeg synes, den er rigtig, det er jo det, det handler om. Vi skal have nogle ændrede arbejdsgange bredt rundt, sådan at vi kan få mere ud i den anden ende, uden at medarbejderne i kommunen, i HS osv. føler, at de bliver presset. Mange af dem føler i dag, tror jeg, at de er rigeligt presset.

Der er fem områder i særdeleshed, jeg vil pege på som højt prioriterede områder – jeg skal gøre det lidt kort nu. Det er hjælpen til de svageste. Vi skal gøre en meget bedre og mere effektiv indsats. Vi kan ikke være bekendt at lade yngre handicappede, skleroseramte mennesker bo på plejehjem for ældre, senildemente mennesker, med hvem de kun har det tilfælles, at de kan snakke om vejr og vind og ingenting. Det kan vi ikke være bekendt. Det er også en skamplet.

Jeg synes, jeg har sagt det før, det kunne være flot, om vi her i Borgerrepræsentationen i enighed kunne beslutte, at når vi har en så god økonomi i København, så skal det også kunne mærkes for alvor for denne gruppe.

- Når det gælder et andet område, så mener jeg, vi skal sørge for at få det tilgodeset. Vi kan alle komme i den situation, hvor vi bliver syge. Vi bliver nødt til at få sat flere midler af. Men jeg vil også godt lige understrege omkring HS-området, at der er der efter min opfattelse i høj grad brug for at få kigget nærmere på arbejdsgangene. Der er efter min opfattelse et meget stort effektiviseringspotentiale, så det ikke bare er opskriften at fylde ekstra penge i.

Med hensyn til de oplæg, der er kommet fra HS, er jeg helt på linje med Inger Marie Bruun-Vierø: De er skuffende. Der er ikke ret meget perspektiv heller, der er faktisk slet ikke noget perspektiv, når vi kigger ind i år 2004. Man præsenterer nogle besparelser på 76 mio. kr., og det er besparelser i betydningen, at man skærer lidt histen og pisten. Dybest set er der ikke lagt op til nogen effektivisering overhovedet i HS.

Når vi skal forholde os til det her budget, og vi er klar til at bevilge nogle ekstra penge for at få rettet op på den ubalance, så må der i de forhandlinger altså også være fokus på, at nogle af de ting, som HS i budgettet figurerer med med hensyn til ikke at igangsætte på hjer-teområdet, på kræftområdet, når det gælder psykoseteam og lign., skal vi ikke acceptere bliver taget af bordet.

Vi skal have udbygget området for de ældre. Det skal være muligt for en ældre efter 4 uger at få en plejebolig, når behovet er der.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

Og så skal vi på skoleområdet som sagt have bragt de miserable forhold af vejen, som jeg allerede har været inde på.

Og på boligområdet, mange andre har været inde på det, kan jeg kun give min tilslutning til, at det naturligvis bør være et område, som også får en central placering i de kommende budgetforhandlinger.

Jeg vil godt på skoleområdet yderligere pege på nogle enkelte ting.

Modersmålsundervisningen går vi, det er vist alle bekendt, imod. Næh, det gør vi ikke. Vi går ikke imod modersmålsundervisningen. Vi synes faktisk, at modersmålsundervisning er rigtig godt. Vi er helt enige i de mange undersøgelser, der den ene gang efter den anden viser, at det er godt for indlæringen hos børnene, at de bliver undervist i deres modersmål. Så vi går ikke imod modersmålsundervisning.

Men vi bliver altid nødt til i denne sal her at diskutere finansieringen. Skal det igen være et eksempel på, at det offentlige breder sig og berører mennesker, familier, forældre ansvaret for at undervise deres egne børn, eller skal vi lade dem beholde ansvaret for den her ting? Man har en fornemmelse af, når nogle argumenterer omkring det her, at hvis ikke vi bevilger de her penge, så får de slet ikke modersmålsundervisning. Siger man dermed, at forældrene ikke er ansvarlige over for deres børn? Jeg synes egentlig, det er en grov insinuation over for de forældre.

Et andet emne, som jeg også godt vil bringe op i den her sammenhæng, er spørgsmålet, om vi udnytter ressourcerne godt nok i skolen, som sagt, verdens dyreste. Jeg tror, vi godt kan blive enige om, at vi ikke har verdens bedste kvalitet, og vi har i hvert fald ikke verdens bedste bygningsmæssige stand, eller når det gælder undervisningsmaterialerne. Og så kan man undre sig over, hvor pengene bliver af.

For nylig lavede OECD en undersøgelse, hvor man sammenlignede OECD-landene i henseende til, hvor mange timer om året lærerne underviser eleverne. Det var tankevækkende, der fik vi noget nær en chokplads i Danmark. Jeg kender ikke tallene. Det er i øvrigt i sig selv tankevækkende, at vi ikke her som borgerrepræsentanter kender tallene for København, men på landsplan 644 timer, omregnet, hvis det er 7 1/3 time pr. dag, er det altså 88 dage, hvor man er sammen med børn i en undervisningssituation. Man kan da spørge sig, om det er en rigtig ressourceanvendelse.

Jeg ved godt, det ikke er noget, vi lige kan vedtage her i budgettet, for jeg ved udmærket godt, at det er et overenskomstanliggende, men man kunne da også sætte sig ned og reflektere lidt over, om det er rimeligt, at noget sådant fastlægges i en overenskomst. Det berører i hvert fald ledelsen ude på skolerne, den almindelige ledelsesret til at lede og fordele arbejdet. Der er ingen mulighed for fleksibelt at sige, at på den her skole med det klientel har vi altså brug for, at lærerne måske kommer lidt mindre forberedt til timerne, men til gengæld er de mere sammen med børnene. Men det er der ikke mulighed for, for det er jo lagt fast i en overenskomst.

Jeg har lavet et lille tankeeksperiment. Hvis vi forestillede os i indeværende år, at ressourcerne på lærerområdet var sådan, så de gik nøjagtigt som alle andre på arbejdsmarkedet på arbejde hver dag, når der ikke var ferie, startede 2. januar med at forberede sig, og så i løbet af foråret, når de var færdige med at forberede sig, tog de forældrekonsultationerne, og så på et tidspunkt skulle de selvfølgelig også ind i klasselokalet og undervise børnene.

Jeg kan fortælle jer, at hvis det var i år – og det er selvfølgelig et tankeeksperiment – så var de ikke kommet i gang med undervisningen endnu. Det vil ske på mandag. Den 19. august ville lærerne begive sig ind i undervisningslokalerne og starte undervisningen af børnene.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

Jeg er ikke sikker på, eller rettere, jeg føler mig overbevist om, at vi ikke i Danmark, i København bruger vores lærerressourcer optimalt.

Et andet emne omkring skole, jeg også bliver nødt til at tage op, er et emne, der ikke er ret mange, der taler om. Der er mange, der taler om, at vi skal være kraftcentre, og vi skal være dynamiske i den her region, og vi skal være metropol, og vi skal være alt muligt andet. Men vores talentmasse, når det gælder de boglige færdigheder, er der ikke rigtig nogen, der tager fat i.

Når det gælder kultur, når det gælder idræt, så er det tilladt at dyrke børnenes talenter, men når det gælder skolen, så er det så som så med at dyrke de ting. Og »dyrke« er i og for sig et misvisende ord, i hvert fald i forhold til det, jeg mener, for på det her område mener jeg, at vi gør det modsatte.

Mange af de børn, der har særlige evner, og dem er der mange af på det boglige område, har ingen udfordringer i skolen i dag, de sidder og keder sig. Enhver, der har læst bare en lille smule udviklingspsykologi, ved jo godt, ja, det står garanteret på side 1 i udviklingspsykologiens lærebøger, at al udvikling, indlæring, forudsætter udfordringer. Det forudsætter, at man skal anstrenge sig lidt. Det giver i øvrigt også indlæringsglæde. Der er mange børn i de københavnske skoler, der ikke får de udfordringer.

Jeg ved godt, man så siger: Ja, men det klarer den differentierede undervisning. Dertil er svaret: Nej, det gør den ikke, for spørger man rundt omkring de forældre, der sidder med den her situation, så er svaret klart: Det problem er ikke løst. Det er måske, fordi det, der ligger bag det, er en holdning, som udspringer af 1960'ernes og 1970'ernes læreruddannede mennesker, som grundlæggende har den opfattelse, som jo blev så berømt der i 1970'erne, at hvad ikke alle kan lære, skal ingen lære. Denne forkvaklede lighedsholdning råder desværre i vores skole, og den bliver vi altså nødt til at lukke øjnene op for og se i øjnene og sige, den bliver vi nødt til at aflive. Den giver ikke bare, at vi ikke udnytter talentmassen, men vi bringer altså også nogle børn i en situation, hvor de ikke under deres skolegang lærer pligter, får glæden ved at lære; i værste fald bliver de adfærdsvanskelige. Det kan vi ikke være bekendt; vi bliver nødt til at ændre holdning på dette område.

Omkring familie- og arbejdsmarkedsområdet vil jeg føje en enkelt ting til. Jeg har været inde på det med de frivillige, en større grad af frivillig indsats. Jeg synes også, det er vigtigt, at vi tænker i meget mere forebyggende arbejde sådan i overført betydning og måske i bogstaveligste forstand også skal have socialrådgiverne ud på stenbroen. Vi er alt for traditionelle i vores måde at løse de sociale problemer på. Vi skal sende de kommunalt ansatte ud på stenbroen, ud i marken og sammen med de frivillige finde ud af, hvordan man løser de sociale problemer.

På det område kan man kun hilse de initiativer velkommen, som den nye regering med socialministeren i spidsen har taget på det område. Det er der perspektiv i.

Når det gælder børnepasningsområdet, så må vi også erkende, punkt 1, at det er en vigtig opgave, vi skal sikre børnefamilierne gode pasningsmuligheder. Men vi behøver ikke nødvendigvis at tænke så traditionelt, så det skal være dyre institutioner til 275.000 kr. i anlægsudgifter pr. plads. Vi kan også godt finde nogle andre løsninger. Der er jeg meget enig i nogle af de tanker, Søren Pind var inde på i sit indlæg.

Jeg har været inde på sygehusområdet. Det er givet, at vi i en kommune, der vil kaldes en velfærds Kommune, ikke kan tillade, at mennesker med smerte og med angst for, hvad de måtte fejle, kan vente og vente og vente på at komme ind og blive undersøgt eller behandlet. Det kan vi ikke være bekendt. De køer, vi ser på de områder, skal vi have fjernet. Og læg

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

mærke til, at de kører har vi i særdeleshed inden for det offentlige system. Det er tankevækkende. Så også dér har vi brug for nye styringsmekanismer.

Til noget helt andet: På trafikområdet kan vi sammen med overborgmesteren i dag glæde os over, at vi nu snart får en metro åbnet, om 2 måneder og 4 dage tror jeg det er, og vi skal naturligvis fortsætte den vej. Det er til gavn for København, det er der ingen tvivl om.

Men vi bliver også nødt til nu, også af hensyn til den økonomiske situation, vi står i, at tage fat på et af de projekter, som mange har talt om gennem årene, og som virkelig kan batte noget i København, og det er en havnetunnel. Jo før, jo bedre, det haster. Hvis ikke vi udnytter den situation, vi er i nu, så vil det være fatalt.

På kultur- og fritidsområdet er det åbenlyst, at vores idrætsfaciliteter ikke på nogen måde hverken er tidssvarende eller udbygget i et omfang, der gør, at vi kan være det bekendt. Vi ligger, når vi sammenligner os med andre kommuner, på en meget kedelig placering, og det skal vi selvfølgelig have gjort noget ved.

I den forbindelse vil jeg også meget gerne, at vi bruger nogle kræfter og også nogle penge på at intensivere uddannelsen af de frivillige ledere rundt omkring i idrætsklubberne og i fritidsarbejdet i det hele taget. Det vil der være god mening i. Bruger vi pengene på det område, så vil de være givet rigtig godt ud. Jeg tror ikke, der er nogen her, der kan være uenige i, at fritidsaktiviteter, idrætsaktiviteter, er sunde for dem, der udnytter dem og har gavn af det, men også for samfundet som sådant.

Endelig vil jeg sige om miljøområdet, at nu er det jo sådan, at miljøpolitikken først og fremmest ikke engang er et nationalt, men et internationalt anliggende, men vi skal være i front i København. Der må ikke være nogen tvivl om, at Det Konservative Folkeparti er helt i front på det område, der hedder miljø. Vi er klar over, at på det område er markedskræfterne ikke tilstrækkelige. Vi kan ikke få et godt miljø bare ved at belave os på markedskræfterne. Der har vi en særlig forpligtelse, hvor fællesskabet må gå ind.

Jeg vil lige nævne om forsyningsområdet, at der jo er lagt op til takststigninger, specielt takststigninger, der rammer den svagere del af befolkningen, dem, der bor i små lejligheder. Det er faktisk asocialt, det vender den tunge ende nedad. Det kan vi ikke være bekendt, og jeg har megen tvivl om, hvorvidt det overhovedet er rimeligt at sætte taksterne op.

På elområdet står vi som bekendt over for en liberalisering 1. januar, og det er en mærkværdig situation, at vi på det tidspunkt skal sætte taksterne op, hvor man bliver bragt ud på markedet og skal konkurrere med andre. Så derfor er vi meget skeptiske over for det område.

Til sidst vil jeg godt understrege, at vi i Det Konservative Folkeparti som altid, som altid, er parate til at tage et medansvar for udviklingen af vores kommune.

Der var mange gode hensigtserklæringer i overborgmesterens tale, det skal man ikke glemme. Er der også realiteter bag de flotte ord, så er der banet en vej for et bredt forlig i København hen over midten og med et stærkt borgerligt præg.

Det er op til overborgmesteren nu at vælge side. Hvis Enhedslisten fortsat skal være en del af det parlamentariske grundlag for den førte politik i København, så er vores svar enkelt: Så står vi af. Hvis overborgmesteren og Socialdemokratiet derimod ønsker at frigøre sig for Enhedslistens favntag, så må de se til højre i salen, og der er vi beredte på sammen med Socialdemokratiet og også gerne med SF, hvis de vil tænke nye tanker, at betrede helt nye veje og frigøre sig fra traditionel og utidssvarende tænkning.

Abderrahman Ben Haddou (D): Det er jo den skriftlige tale, der er afgørende, så det her må man tage til sig, eller også må man lade være.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

Igen i år skal vi i Borgerrepræsentationen indlede forhandlinger om et budget, som viser overskud. Det er naturligvis i sig selv glædeligt og bør danne grundlag for en fortsat positiv udvikling for vor by.

Foruden et forventet overskud lægges der op til fortsat nedbringelse af kommunens gæld, som for blot få år siden med 13 mia. kr. var et altoverskyggende problem. Som følge af, at de sidste fire års budgetaftaler, med en enkelt undtagelse, hvor skatten blev sat op med 0,3 pct., har været ansvarlige, er gælden nu nedbragt til ca. 9 mia. kr. Det betyder, at renteudgifterne er faldet med ca. 300 mio. kr., hvilket nu giver kommunen større økonomisk handlefrihed, som kan udnyttes bl.a. til serviceforbedringer til gavn for vore borgere.

Ikke kun den økonomiske udvikling har været positiv. Også befolkningstallet har udviklet sig positivt i 2001, for vi rundede nemlig i oktober 2001 500.000 indbyggere her i København. Men det, at der er sket en øgning i antallet af borgere i København, er ikke noget nyt. Det gælder også antallet af københavnere i den erhvervsaktive alder, og vor ledighed er nu på niveau med landsgennemsnittet, hvilket er en klar forbedring i forhold til 1994, hvor ledighedsprocenten var oppe på 16.

Men alt er dog ikke rosenrødt. Alene i de sidste to år er antallet af de marginaliserede borgere i København steget med 2.000 personer. Det er selvsagt noget, som vi politikere bør have med i vore overvejelser i de kommende budgetforhandlinger.

CD mener, at det er foruroligende, at det er personer med en anden etnisk baggrund end dansk, der tegner sig for 18.000 af de 35.000 marginaliserede borgere. Hvis man ikke kan gøre noget ved det problem i dag i en periode, hvor vi har økonomisk fremgang, så spørger jeg: Hvornår kan man ellers gøre det?

Men der er dog et lille håb i den nyligt indgåede aftale mellem familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen, uddannelses- og ungdomsforvaltningen, økonomiforvaltningen og arbejdsmarkedets parter, hvor jeg mener, de arbejder hen imod at skaffe 2.000 pladser til folk med etnisk baggrund.

Som resultat af forhandlingerne mellem overborgmesteren og regeringen er der skabt mulighed for en skattenedsættelse i Københavns Kommune, hvilket jo er historisk, som også blev sagt heroppe tidligere. Men ambitionsniveauet forekommer dog alt for beskeden, når den foreslåede 0,1 pct.s nedsættelse sammenholdes med den 0,3 pct.s skatteforhøjelse, som venstrefløjens inklusive Socialdemokratiet pålagde københavnske borgere for bare 2 år siden.

Selv en uambitiøs skattenedsættelse er dog positiv, og allerede i CD's budgettale i september 1998 gjorde jeg gældende, at selv om en skattenedsættelse på 0,1 pct. ikke ville være følelig i den enkelte borgers økonomi, ville det have stor psykologisk betydning og sende et positivt signal til omverdenen om Københavns Kommunes økonomi.

Da der som sagt for blot to år siden af den røde fløj i Borgerrepræsentationen gennemførtes en 0,3 pct.s skattestigning, vil CD i de kommende budgetforhandlinger arbejde for en større skattenedsættelse end de nu foreslåede 0,1 pct., dog under forudsætning af, at den nedsættelse kan gennemføres, uden at det medfører serviceforringelser.

CD er positiv over for en fortsat relativt hurtig gældsafvikling, og det er glædeligt, at Københavns gæld siden 1998 er reduceret med 3,4 mia. kroner. Det betyder, at man derved har opnået en rentebesparelse på ca. 300 mio. kr., som kan anvendes til serviceforbedringer og skattenedsættelser.

CD mener, at gælden skal afvikles så hurtigt som forsvarligt muligt, og med det mener vi, at det ikke må medføre serviceforringelser ligesom ved skattenedsættelser. CD er i den sammenhæng tilfreds med, at afdraget på gælden er blevet forhøjet med yderligere 180 mio. kr.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

CD støtter forslaget om at forhøje Familie- og Arbejdsmarkedsudvalgets ramme med 27 mio. kr. til dækning af merudgifter på området for døgnanbringelser. Det er en vigtig social opgave, som bare skal løses. Men generelt og også på dette område går CD ind for, at sociale midler så vidt muligt anvendes forebyggende.

Der er gennem årene sket en udvikling i vort samfund, og spørgsmålet kunne være, om vore sociale systemer har formået at følge med eller trænger til et serviceeftersyn. Vi kan ikke være bekendt blot at lægge vore budgetter efter en forventet stigning i antallet af narkomaner, hjemløse og f.eks. børneanbringelser, men bør investere i forebyggelse.

Mange sociale problemer er forudsigelige, og med en god forebyggende social indsats vil man i mange tilfælde kunne afværge eller i det mindste reducere disse i betydeligt omfang. I stedet bevilger vi gang på gang penge til løsning af problemer, som slet ikke burde have lov til at udvikle sig i et samfund som det danske.

CD mener, at udgifter til socialt forebyggende indsats er gode investeringer, som på længere sigt giver grundlag for besparelser. At kommunen kan opnå vedvarende økonomiske besparelser på at handle langsigtet og investere i, hvad der er rigtigt for det enkelte individ, er da bare en fordel.

CD mener, at stigningen i antallet af borgere i den erhvervsaktive alder og det samtidige fald i antallet af ældre bør danne grundlag for en mere balanceret befolkningssammensætning i kommunen. Derfor skal vi gennem en aktiv boligpolitik og skattepolitik gøre det attraktivt for de nuværende uddannelsessøgende at stifte bo og familie her i København efter endt uddannelse.

Det er ikke nok at bygge ungdoms- og ældreboliger, de løser kun de aktuelle problemer, vi skal også bygge flere familieboliger, daginstitutioner m.v. I den forbindelse støtter CD overborgmesterens udmeldinger om, at der skal bygges flere almennyttige boliger. Her mener CD også, at god kommunal service er en god kommunal investering i fremtiden.

Med hensyn til bygning af daginstitutioner er CD opmærksom på problemet med forurenede grunde og vil derfor arbejde for, at der i det kommende budget findes flere midler til oprensning af forurenede grunde.

De københavnske skolars standard er vigtig, når man taler om at fastholde veluddannede unge familier i København. CD anser principielt mangelfuld vedligeholdelse som udtryk for dårlig, kortsigtet økonomisk tænkning. Dårlig vedligeholdelse af kommunens bygninger har udviklet sig til en tikkende bombe under kommunens økonomi.

Gode bygningsmæssige rammer er nødvendige for at opretholde en god skole, men det er ikke gjort med det. Derfor går CD også ind for, at de fysiske rammer udfyldes på en hensigtsmæssig og kvalificeret måde. Såvel undervisningsmaterialer, faglokaler som ikke mindst lærere skal kunne opfylde vort moderne samfunds store krav.

I den forbindelse vil jeg også gerne kommentere de radikales budgetordfører, der har været oppe og mene, at man skulle omlægge midler fra modersmålsundervisning for derved at styrke de etniske børns danskundervisning. Jeg skal bare lige minde om, at der her i København allerede nu tilbydes børn med en etnisk baggrund sprogstimulering fra 3-års-alderen. Så jeg forstår ikke, at man hele tiden fra politisk hold bliver ved med at kæde en masse ting sammen, blot fordi man vil have afskaffet modersmålsundervisningen.

Til De Konservatives leder, som også kom ind på det område, kan jeg sige: Jamen det undrer mig, at man åbenbart synes, det er vigtigt for det enkelte barn med en etnisk baggrund, at det skal have modersmålsundervisning, men at det ikke skal finansieres af kommunen. Til

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

gengæld hørte man den samme person senere sige, at det var kommunens forpligtelse at gå ind med kommunale midler og sørge for, at nogle begavede børn fik specialundervisning af kommunen. Det hænger ikke helt sammen.

Også på it-området bør de københavnske skoler matche nutidens behov, men den hurtige udvikling inden for it bør tilsige, at uddannelses- og ungdomsforvaltningen investerer med omtanke, f.eks. gennem flere leasingaftaler ved indkøb af både hardware og software. For med den teknologiske udvikling, vi oplever, bliver en pc eller et program meget hurtigt forældet.

På samme måde som med hensyn til skolerne gælder det, at kommunens idræts- og fritidsfaciliteter især for de unge er attraktive og tillokkende. Det har også et klart kriminalpræventivt sigte.

Der er ingen tvivl om, at et godt og velfungerende idrætsliv indvirker positivt på de unges adfærd og såvel fysiske som sociale udvikling. Men på dette punkt sakker Københavns Kommune langt bagud, idet udbuddet af fritidsfaciliteter pr. indbygger er væsentligt mindre end i landets øvrige kommuner. Så når overborgmesteren nævner heroppe fra talerstolen, at han ikke rigtig kan forstå, hvorfor mange unge her i København ikke dyrker idræt, så er svaret nemlig, at der ikke er nok idrætsfaciliteter pr. indbygger i København.

CD ser dog frem til, at omorganiseringen af Københavns Idrætsanlæg og det tidligere KUC vil rette op på det problem. CD håber især, at ideen om Partnerskab om idræt vil vise sig tillokkende for private investorer, fonde og foreninger, så der gennem partnerskabsaftaler kan blive etableret nye gode idrætsfaciliteter i København, og at de eksisterende faciliteter fornyes og vedligeholdes forsvarligt i de kommende år.

Man kan lige så godt se i øjnene, at Københavns Kommune end ikke har økonomisk mulighed for tilstrækkelig vedligeholdelse af de eksisterende faciliteter uden i samarbejde med private investorer.

I Hovedstadens Udviklingsråds budgetforslag foreslår administrationen, at der gennemføres yderligere reduktion i antallet af bustimer i de kommende år. Samme administration lægger op til højere egenbetaling for pensionister og handicappede.

CD finder det uacceptabelt, at HUR efterhånden har udviklet sig til mere at ligne et afviklingsråd end et udviklingsråd. Det kommer klart til udtryk i økonomiforvaltningens sagsfremstilling, hvor det påpeges, at HUR blev etableret for mindre end 2 år siden, men at hovedtemaet i budgetforslaget er den fortsatte genopretning af HUR's økonomi.

Budgetoplægget mangler på mange fronter visioner, men på ét punkt har man dog været meget visionær, nemlig at udgifterne til administrationen skal øges med 10 mio. kr. Så man kunne fristes til at tro, at visionen for HUR er at styrke administrationen, så den kan foretage flere besparelser på serviceområderne. Jeg er bekendt med, at der inden anden behandling vil blive rettet op på det, således at denne her for mig at se fejl vil blive rettet, at det ikke bliver de 10 mio. kr.s forøgelse på administration til næste år. Men man kan alligevel ikke lade være med at tage sig til hovedet.

Flere omegnskommuner mener, at Københavns og Frederiksberg Kommuner drager størst nytte af HUR, fordi de forholdsvis har mange pensionister. CD troede, at HUR blev skabt og etableret for at styrke fællesskabet mellem Københavnsområdets kommuner, og ikke for at styrke egoismen. I øvrigt vil befolkningsudviklingen betyde, at om relativt få år vil forholdet være det modsatte, således at omegnskommunerne får den forholdsmæssigt største ældrebefolkning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

CD har naturligvis forståelse for, at de besparelser i HUR, som er dikteret af den siddende såkaldt liberale regering, gør det meget vanskeligt at være visionær og leve op til betegnelsen udviklingsråd. Regeringen burde have forståelse for, at landets hovedstad har særligt ansvar og opgaver f.eks. inden for kultur og uddannelse, som jo også kommer resten af landets befolkning til gode.

HUR's mangel på visioner kommer efter CD's opfattelse tydeligt til udtryk i, hvad rådet kalder »Stambus – visionen om et nyt busnet«. Nogle af de forslåede stambuslinjer er lagt, så de stort set følger samme strækninger som metro- og S-buslinjer. Det ville indebære en langt bedre kollektiv trafikbetjening af hovedstadens borgere, hvis man i stedet for dobbelte linjeføringer lagde en ekstra tværgående stambuslinje i hovedstadens yderområde, f.eks. startende fra Tingbjerg og sluttende i Sydhavn Station.

HUR's nye ruteplan synes fortrinsvis at skulle tilgodesse det behov, som omegnskommunernes borgere har, for en hurtig og gnidningsløs transport til Københavns centrum, mens rejsetiden for selv kortere rejser inden for hovedstaden ofte bliver uforholdsmæssigt lang på grund af manglende tværgående linjeføringer og naturligvis den allerede nævnte skandaløse reduktion af bustimeantallet.

Så hvis Københavns og Frederiksberg Kommuner af omegnskommunerne bliver beskyldt for at drage nytte af HUR i forhold til tilskuddet til pensionistkort, så vil deres borgere få stor nytte af HUR's kommende ruteplan.

Et af de store trafikale problemer for København er den ringe busfremkommelighed. Dette problem mindskes selvfølgelig ganske naturligt, når antallet af bustimer frem til 2006 reduceres med i alt 460.000. Den ringe trafikfremkommelighed er ikke alene et problem for busser, men også for bilister og cyklister.

CD mener fortsat, at den bedste løsning for at forbedre trafikfremkommeligheden i København skabes ved etablering af underjordiske p-anlæg. Her savner CD politiske signaler fra de partier, som op til valget talte varmt for disse anlæg. Jeg husker især, at overborgmesteren og bygge- og teknikborgmesteren udtalte sig positivt i den sammenhæng.

Jeg har givet dem en frist til at komme ud med en udmelding her i forbindelse med budgetalen, men sådan som jeg har set og hørt, er der ikke kommet et ord ud af deres mund om det. Det skuffer CD.

Til gengæld har SF gjort meget ud af at sige meget om deres visionære trafikpolitik, som de nu i stedet for kalder parkeringspolitik, så den visionære trafikpolitik for SF i København er at skaffe flere parkeringspladser, så man kan få flere bilister her i København.

CD har opstillet 4 punkter allerede sidste år, som kunne løse alle problemer, hvis alle partier rystede ideologien af sig og i stedet for lagde en langsigtet handlingsplan omkring de problemer, vi har på trafikområdet: Hele den Indre by lukkes for unødvendig trafik. Der oprettes underjordiske parkeringsanlæg i brokvarterene. Derved forbedres den trafikale fremkommelighed, og der skabes mulighed for etablering af flere cykelstier.

For at brokvarterene ikke skal belastes af gennemkørende trafik, efter at Indre By er blevet lukket for unødigt trafik, skal der bygges en havnetunnel.

Endelig skal en større del af de indtjente penge i forbindelse med p-anlæg m.m. bruges til at forbedre den offentlige trafik i Indre By, f.eks. ved etablering af små eldrevne busser.

Den socialdemokratiske ordfører mente her, at Socialdemokratiet i de kommende forhandlinger vil arbejde for flere cykelstier. Det er ikke, fordi jeg har noget imod flere cykelstier, men endnu en gang går vi ind og etablerer cykelstier der, hvor der ellers ikke er plads, for der er reelt ikke plads. Så se dog at komme i gang med at snakke om at få nogle underjordiske

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

p-anlæg, så vi kan få bilerne væk fra overfladen og ned under jorden, sådan så der kan skabes både cykelstier og bedre fremkommelighed og i det hele taget bedre trafik i København.

Jeg er også skuffet over, at CD i forbindelse med forhandlingerne mellem overborgmesteren og den liberale regering desværre ikke kunne trænge igennem med synspunktet omkring etablering af havnetunnelen. Vi har foreslået flere partier det, men åbenbart vil den liberale regering heller ikke have noget med en havnetunnel at gøre.

Det kan ikke siges ofte og stærkt nok: CD er imod roadpricing. Den er en skjult form for bompeng, som har til formål at belaste bilisterne med en yderligere beskatning. Den overvågning, som er en følge af roadpricing, krænker det enkelte individs frihed. Det er derfor ufatteligt for CD, at netop Venstre, som ynder at fremstille sig selv som vogter af individets rettigheder, i København har påtaget sig rollen som fortaler for dette nye beskatnings- og overvågningssystem.

Men jeg har også talt med bygge- og teknikborgmesteren, og sådan som jeg er blevet orienteret, så har der været tale om en misforståelse, og det må vi jo så få at vide på et senere tidspunkt.

Indførelse af roadpricing i København vil blive betragtet som en krigserklæring mod Frederiksberg Kommune, og næppe heller Københavns øvrige nabokommuner vil se med venlige øjne på indførelse af roadpricing. Det vil være utilstedeligt, at en enkelt kommune, og især landets hovedstad, isolerer sig fra omverdenen ved indførelse af disse former for bompeng. Vi vil gerne bevare de statslige institutioner i København, men vi vil samtidig beskatte landets øvrige borgere, når de kører ind i København for at benytte disse institutioner. Det hænger heller ikke sammen.

CD mener, at Hovedstadens Sygehusfællesskab er et andet eksempel på en mislykket konstruktion. HS blev i sin tid etableret for at skabe et bedre sygehusvæsen i hovedstaden. Det har dog fra starten stået klart, at konstruktionen på længere sigt ikke kunne opfylde behovene for et velfungerende sygehusvæsen.

For CD står det klart, at konstruktionen HS inden for en kortere årrække vil afgå ved døden, og har af den grund ikke nogen større bekymring for budgettet i det kommende år.

CD kan tilslutte sig, at København yder et merbidrag på 105 mio. kr. til opretning af den opståede ubalance. CD mener, det er naturligt, at HS opfylder de samme omstillingskrav som Københavns øvrige forvaltninger. Det opnås, hvis HS ud over de allerede planlagte besparelser på 77 mio. kr. finder yderligere 32 mio. kr. på sit budget.

Det står klart for CD, at også de kommende års budgetforslag vil præsentere os for en ubalance med krav om genopretning. CD mener derfor, at merbidraget til dækning af den aktuelle ubalance bør følges op med en hensigtserklæring med krav om forhandling om en hensigtsmæssig sygehusstruktur i hovedstaden...

2. næstformand (**Bente Frost**): Lige et øjeblik, Ben Haddou. Kunne vi ikke få lidt ro.

Abderrahman Ben Haddou (D): HS opgjorde i april en ubalance på 431 mio. kr. Siden da har man via besparelser, justeringer, overførsel af midler og udskydelse af planlagte aktiviteter nu reduceret ubalancen til 151 mio. kr., hvilket er et tegn på en særdeles kreativ administration af HS' økonomi.

CD mener, at kreativ budgetlægning gør det umuligt for de ansvarlige politikere at forholde sig seriøst til HS' økonomi. CD forudser stigende ubalancer til opretning af budgetterne

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

for de kommende år, i høj grad som en følge af statens udnyttelse af Københavns og Frederiksberg Kommuner.

Statens bidrag til HS vil over 4 år falde fra 1.369 mio. kr. til 224,7 mio. kr. Da landets førende forskningshospital, Rigshospitalet, er en del af HS, vil det i realiteten sige, at udgifterne til landets nationalhospital stort set afholdes af udelukkende de to hovedstadskommuners skatteborgere.

På Rigshospitalet behandles patienter fra hele riget. Udgifterne til behandling af disse patienter betales af deres hjemamter, men udgiften til opretholdelse af det fornødne beredskab bliver dækket stort set alene af de københavnske og frederiksbergske skatteborgere.

Samtidigt med det økonomiske underskud må HS siges at have et demokratisk underskud, når staten bevarer 6 bestyrelsespladser i HS, selv om statens bidrag nedsættes til de nævnte 224,7 mio. kr.

Det er vel naturligt, at staten ønsker stor indflydelse på landets nationalhospital, hvor der også udføres omfattende forskning og uddannelse i medicinske specialer, men det forekommer lige så naturligt, at staten burde bidrage økonomisk til driften af det nationale hospital, i det mindste i samme omfang, som staten kræver indflydelse.

CD mener, at vi skal sørge for at få styr på ældrepolitikken i Københavns Kommune, således at ældre får den service, som de har behov for og krav på. I den sammenhæng er demografiudviklingen på Københavns side. Faldet i antallet af ældre medborgere i København giver os politikere en historisk mulighed for at højne servicen på ældreområdet, endda uden at dette behøver at indebære øgede udgifter på området. København har derved gode muligheder for at komme op i superligaen, hvad angår ældreservice.

Det kræver en ekstra indsats fra både os politikere, ledelsen og medarbejderne i sundhedsforvaltningen. Vi skal sikre, at social- og sundhedshjælperne føler, at de udfører et værdifuldt arbejde i forhold til samfundet. De har i de seneste år været brugt som politisk våben i visse politikeres sundhedspolitiske krig over for hinanden. Derfor ligger der en stor opgave i at genskabe arbejdsglæden hos den enkelte social- og sundhedshjælper.

Netop derfor støtter CD varmt forslaget fra tre fagborgmestre om at gøre uddannelse og arbejde i ældreplejen mere attraktivt, bl.a. ved, at der i de kommende forhandlinger sikres midler til udvidet brug af voksenelevløn.

CD mener, at vi skal have skabt flere forskellige botilbud til de ældre ud over plejehjem og beskyttede boliger. Sammensætningen af den ældre befolkningsgruppe er helt anderledes i dag end for 20-30 år siden, og det kræver nye tilbud. Men CD mener ikke, som Venstres ordfører heroppefra sagde, at hver ældre borger skal have en konto og en check og klare hverdagen for sig selv. Det er en total falliterklæring på det sundhedspolitiske område. Hvordan kan fru Hansen, der ikke engang kan gå ud af en dør, sørge for at indkøbe det rigtige og sørge for den rigtige behandling? Det er vores ansvar som folkevalgte sundhedspolitikere. Dermed slut.

Men ellers går CD ind for fritvalgsordninger, men det skal være de tilbud, som kommunen eksempelvis kan give til den enkelte ældre, og hvad vi kan give via f.eks. erhvervsvirksomheder osv. Men det skal ikke være i form af, at vi giver en pose penge til vore ældre og siger til dem: Nu kan I klare jer selv.

CD støtter varmt etablering af bl.a. bofællesskaber, hvor de, som stadig kan klare en række opgaver i deres hverdag, har mulighed for at leve et mere selvstændigt liv.

CD erkender, at vi har et medansvar for den foreslåede besparelse på rygeafvænningsområdet – det er ikke, fordi jeg ryger – men vil dog i de kommende forhandlinger prioritere højt, at der sikres midler til fortsat drift af Center for Rygeafvænnning. Centrets arbejde er en vigtig

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 15. august 2002

forebyggende sundhedspolitisk indsats, og udgiften til driften af centret kan betragtes som en investering, der på lidt længere sigt medfører besparelser andre steder i sundhedssystemet.

På samme måde som den forebyggende sociale indsats mener CD, at den forebyggende indsats på sundhedsområdet bør prioriteres højt og også indgå i efterbehandlingsfasen, for også på dette område bør udgifter reelt betragtes som investering i befolkningens sundhed og kvalitet.

Bedre sundhed i den københavnske befolkning indebærer ikke blot besparelser i udgifter til behandling og sygedagpenge m.v., men også øgede skatter, for sunde mennesker er gode skatteydere.

Afslutningsvis vil jeg sige, at CD ser frem til at deltage i de kommende budgetforhandlinger. Vi vil som sædvanlig møde op med en åben og positiv indstilling. De sidste års budgetforlig og aftaler har vist, at CD er villig til at tage ansvar og kan samarbejde til alle sider for at opnå de bedst mulige resultater for vor by. CD er et uideologisk midterparti, og derfor er det naturligt for os at have vilje til samarbejde til alle sider i Borgerrepræsentationen.

Netop nu befinder vi os langt fra næste valgår, det har flere talere jo sagt, og vi skal til at forhandle om et budget, der viser overskud og giver mulighed for såvel skattenedsættelse som fortsat gældsafvikling. Derfor bør de kommende forhandlinger kunne foregå i en positiv ånd og være fri for ideologiske slåskampe.

Næsten alle partier i Borgerrepræsentationen har andel i æren for den økonomiske genopretning, som er sket i København gennem de sidste 4 år, og det vil virke unaturligt, hvis ikke de samme partier i år ønsker at deltage konstruktivt i de kommende forhandlinger med henblik på at sikre det bedst mulige resultat i et bredt forlig.

I hvert fald vil CD møde op til de kommende forhandlinger med en positiv indstilling.

2. næstformand (**Bente Frost**): Det lykkedes os at komme igennem alle ordførernes taler, og vi suspenderer nu mødet til på mandag, hvor vi mødes igen kl. 16.00.

Mødet sluttede kl. 20.25

Torsdag den 15. august 2002, kl. 20.25, blev budgetforhandlingerne udsat til mandag den 19. august 2002, kl. 16.00.
